BEN MIKAELSEN

PETEY

Sevgi, inanç ve dostluk üzerine sımsıcak bir hikâye

GERÇEK YAŞAM ÖYKÜSÜ

PDF HOCASI

BEN MIKAELSEN

PETEY

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2014
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2021

PETEY
BEN MIKAELSEN

Özgün Adı: PETEY

ISBN: 978-975-999-682-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Ben Mikaelsen, 1998
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Düzelti: Aslı Onat
İngilizceden çeviren: Aslı Anar
Kapak tasarımı: İlknur Muştu
Sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

BEN MIKAELSEN

PETEY

İngilizceden çeviren: Aslı Anar

BİRİNCİ KISIM

1. Bölüm

1922 Baharı, Bozeman, Montana

Buharlı tren geçide yaklaşırken düdüğü acı acı öttü. Aynı kavşağa doğru delice bir hızla yaklaşan soluk siyah renkteki T Model Ford, toprak yolda kıvrılırken gıcırdayan tamponunun altından çamur sıçratıyordu. Otomobil, geçitteki raylara lokomotiften saniyeler önce varınca yolcular bağırıp ıslık çalarak trenin pencerelerinden dışarı sarktılar. Tren, kızmış gibi düdüğünü acı acı öttürmeye devam ediyordu.

Trende alkış kıyamet koptu. Biri, "Atsız araba yine kazandı!" diye bağırdı.

Otomobilin şoförü Roy Corbin, arabayı hırsla sürüyordu. Yanındaki eşi Sarah Corbin, yerlerinden zıplayarak tren garına doğru saptıklarında koltuğuna yapışmıştı. Bu bir pazar gezisi değildi. Kucağındaki sarınıp sarmalanmış çocuğa baktı. Yolculuklarının sebebi oydu.

***

Sarah Corbin, doktorun iki yıl önce o çıplak hastane odasına girişini anımsadı. Babacan ses tonu, sözlerinin acımasızlığını gizleyemiyordu. "Bayan Corbin, maalesef çocuğunuz bazı kusurlarla doğdu."

Sarah'nın nefesi kesilmişti, duyduğu kelimeler beynini oyuyordu. Kusur derken neyi kastediyordu? Anlamak için çaba göstererek "Sağlıklı değil mi yani?" diye sordu.

Doktor duraksadı. "Üzgünüm. Biraz dinlenin. Daha sonra konuşuruz."

"Doktor, 'kusur' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Bayan Corbin. Lütfen... siz yeterince zor..."

Sarah, sertçe "Ben bebeğimi istiyorum. O benim bebeğim!" diye doktorun sözünü kesti. "Onu dokuz ay karnımda taşıdım, şimdi gücüm onu kucağıma alacak kadar yerinde. Bebeğimi getirin... hemen!"

Doktor, üzgün bir tavırla başını salladı. "Peki. Bir dakika."

Az sonra, kolalı gömlekli bir hemşire bebeği kundağa sarılı bir halde getirdi ve beceriksizce Sarah'nın kollarına bıraktı. *Bebeğim, benim bebeğim*, diye düşündü Sarah, onu kucaklarken. Güçsüz kollarıyla uzanıp battaniyeyi kaldırdı. Kaldırmasıyla alt dudağının titremeye başlaması bir oldu. "Hayır, olamaz!" diyebildi.

Bebeğin ifadesiz yüzü, minik, çarpık vücudunun üstüne yerleştirilmiş bir karikatür gibiydi. Gözleri, çukurlarından donuk donuk bakan iki küçük kahverengi küreye benziyordu. Gizli bir basınç altında yamulmuş gibi görünen dudakları sımsıkıydı. Donuk ve tekinsiz bir boşluk, odayı doldurdu. Sarah, bu sessizliğin bebeğin çarpık görüntüsüyle birlikte yok olacağını umarak kundağa sarıldı.

Hemşire sabırla bekliyordu. Sarah, kalbiyle birlikte parça parça olan sesiyle "Lütfen bizi yalnız bırakın," dedi.

Hemşirenin ayak sesleri koridorda yankılanırken, Sarah tekrar oğluna baktı. Minik, tombik yanaklar neredeydi? Ya kiraz dudaklar? Hokka burun? Bütün bebeklerin mükemmel olması gerekmez miydi? Sarah, bebeğin biçimsiz yüz hatlarını incelerken midesindeki bulantıya karşı koymaya çalıştı. Kocası Roy'un da orada olması gerekiyordu. Ama bebeğin bu kadar erken gelmesini beklemiyorlardı. Roy, bir sığır sürüsünü Miles City'den geri getirmekle meşguldü.

Sarah, bebeği göğsüne bastırdı ve onu saran hiçliğin ortasında sessizce ağladı. Olduğu yerde cenin pozisyonunda kıvrılmak, yeniden küçük bir çocuk olmak istiyordu. Onu saracak bir annesi olsun, gözyaşlarını silsin, o öpünce tüm acıları geçsin istiyordu. Ama artık otuz altı yaşında anne olanın kendisi olduğunu biliyor-

du ve doktorun korkunç sözlerini kimse bir öpücükle silemezdi.

Roy'la birlikte oğulları olursa adını Petey koymaya karar vermişlerdi. Şimdi Sarah, ismi deniyordu. "Petey," diye mırıldandı. İsim kulağa tuhaf geliyordu. "Hadi ama Petey," diye yalvardı ama bebeğin durgunluğu tüm odaya yayılmıştı.

***

Otomobilin sarsıntısı, başka hatıraları da canlandırdı. Doktor, teşhisinden geri adım atmıyordu. "Bunun gibi çocuklar tedaviye nadiren cevap verir," demişti.

Yine de Sarah, hastaneden çıktıktan sonra umudunu yitirmemişti. Böyle durumlarda Tanrı'nın sözlerinden bile şüphe duyulurdu. Karanlık çağlarda değildik. Sene 1922'ydi, modern tıp çağıydı. Doktorlar her gün yeni mucizeler gerçekleştiriyordu. Biri de Petey için bir mucize yaratamaz mıydı?

Ne var ki Butte'deki bir uzmana yaptıkları masraflı ziyaret, teşhisi doğruladı. Şık giyimli doktor, gösterişli ofisinde, "Bay ve Bayan Corbin," dedi, "burada ciddi bir zekâ geriliği durumundan bahsediyoruz. Çocuğunuz zihinsel engelli olduğu için rehabilitasyon çabaları boşuna olacaktır."

Sarah, "Nasıl yani, zihinsel engelli derken neyi kastediyorsunuz?" diye kekeledi.

"Çocuğunuzun duyuları hiçbir şeye tepki vermiyor. Benim tavsiyem, ne kadar zor da olsa, onu bakımıyla ilgilenebilecek bir kuruma yatırmak olacaktır."

Sarah itiraz etti, "Hayır! Bu benim oğlum, benim Petey'm. Bu arızalı bir makine değil. Kimse Petey'yi benden alamaz. Hiç kimse!"

***

Corbinler bu kararı pekiştirmek için Petey'yi kasabanın eski Lüterci kilisesinde vaftiz ettirdi. Vaiz, yüksek vitraylı pencerelerden süzülen ışığın altında vaazını şöyle bitirmişti: "Tanrı'ya umut bağlayanlar güç tazeler, kartallar gibi kanat açıp yükselirler. Koşar ama zayıf düşmezler, yürür ama yorulmazlar."

Hemen ardından aylarca sürecek olan nöbetler başladı. Uykusuz gecelerle dolu iki yıl. Petey'yi beslemek, temizlemek ve sarıp sarmalamakla geçen iki yıl. Kasaba halkı ve komşuların çoğu boşuna uğraştıklarını söylüyordu ama Sarah her gün kendini çocuğu için harap etmeye devam ediyordu.

***

Otomobilin içinde gözlerini kapadı ve komşuların yorumları zihninin içinde dönerken başını geriye yasladı. "Senin yerinde olsam onu Salt Lake'teki uzmana götürürdüm." "Her gece dua ediyor musun?" "Geçen yıl grip olduğunda hangi şurubu kullandın?" "Belki hamileyken çok ağır kaldırmışsındır."

Bir sonraki nöbetin öldürücü olabileceğinden korkarak Roy'la birlikte Petey'nin başında bekledikleri gecelerde bu insanlar neredeydi? Çoğu, Petey'yi şehre götürdüğünde ona selam vermekten bile kaçınıyordu.

Bu arada tedavi masrafları çığ gibi büyüyordu. İlaçların parasını ve muayene ücretlerini ödeyebilmek için, küçük çiftliklerine varana kadar her şeylerini satmışlardı. Sekiz yaşındaki Billy ve on yaşındaki ablası Cathy'yi onlara büyük gelen ikinci el kıyafetlerle okula göndermek, içlerini sızlatıyordu. Acaba onların da bir gün diğer çocuklar gibi oyuncakları olacak, panayıra gidip dondurma yiyebilecekler miydi?

Küçük Billy bir gün, "Neden bizi de Petey'yi sevdiğin gibi sevmiyorsun?" deyiverdi.

O gün, ailenin bir karar vermesi gerekti. Petey'yi bırakmak için Bozeman'a yapılan bu yolculuğun nedeni, işte o gündü. Petey, Montana Warm Springs'teki Warm Springs Akıl Hastanesi'ne gönderiliyordu.

***

Bozeman'ın kenarında tuğladan, küçük bir bina olan Kuzey Pasifik Tren Garı'nın önüne park ederlerken, yoldaki bir tümsekten geçtiler. Petey'nin başı hoplarken küçük bir cininkine benzeyen yüzündeki boş ifade daha da donuklaşmıştı.

Onları karşılayan, bölge sağlık hemşiresi oldu. Kadının yumuşak sarı saçlarının çevrelediği içten bir yüzü vardı ama kolalı yeleği mavi gömleğinin üstüne bir zırh gibi oturmuştu. Sarah, karşısında daha yaşlı birini bulmayı beklemişti.

Hemşireye o gün kendisine daha ağırmış gibi gelen Petey'yi tereddütle uzatırken "Lütfen ona iyi bakın," diye yalvardı.

Hemşire, tepkisiz çocuğu kucaklarken usulca, "Bakacağım," diye cevapladı. "Ona iyi bakacağım."

Sarah, papazın sözlerini anımsadı: Petey gibi talihsizleri hayatlarından ve hatıralarından koparmak, tıpkı ölenleri gömmek gibi yapılması gereken bir şeydi. Sarah uzanarak parmaklarını Petey'nin küçük ve eğri vücudunun garip hatlarının üzerinde nazikçe gezdirdi. Derken bir hıçkırık sessizliğini delip geçti ve Roy, onu arabaya geri götürdü.

***

Bölge hemşiresi, trenin yıllardır kullanılmaktan aşınmış olan koltuğunda rahat edebilmek için olduğu yerde kıvrıldı. Çocuğun eğri büğrü ağzından akan salyasıyla burnundan akan sümüğünü sildi. Petey'nin şiş ve kıvrık dili, bir yanağında toplanmıştı. Eyaletin gözetimi altındakilerin Warm Springs'teki akıl hastanesine teslim edilme angaryası, aslında kasaba şerifinin göreviydi. Ne var ki ne zaman bir çocuk söz konusu olsa, Şerif, transferle hemşirenin ilgilenmesini istiyordu. Ne de olsa çarpık çurpuk bir bebek taşımak şerife göre bir iş değildi.

Hemşire, çantasına uzandı ve büyük, kahverengi bir zarfın içinden görev belgelerini çıkardı. Değerlendirmeye kısa bir göz attığında, uzun ve karmaşık ifadelerle tarif edilmiş olan malum gerçeği gördü. Belgeleri tekrar toparlarken gözü, çocuğun adına ilişti: Petey Roy Corbin.

O sırada yumuşak bir ses, "Yanınıza oturabilir miyim?" diye sordu.

Hemşire başını kaldırdığında uzun boylu, heybetli bir kadın gördü. Gümüş rengi, güzel saçlarına bakılacak olursa, altmışın üzerinde olmalıydı. Uzun eteğiyle uyumlu kahverengi, ipek bir bluz giymişti. Hemşire, "Lütfen oturun," diye cevap verdi.

Kadın, ahşap koltuğa yerleşirken rahatlamışçasına iç çekti.

Kadına yardımcı olmak isteyen hemşire, "Çantanızı alayım," dedi. Çantaya doğru uzandığında, bebeğin battaniyesi sıyrıldı ve Petey'nin biçimsiz yüzü meydana çıktı. Açık ağzının kenarından salyalar akıyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağıran yaşlı kadın, ayağa fırlayıp çantasını kaptı.

"Size bir zararı olmaz," dedi hemşire.

Kadın yine de kaçarak koridorda uzaklaştı.

Vagon sarsılarak harekete geçtiğinde hemşire başını salladı. Tren gardan tıslayarak gönülsüzce uzaklaşırken elini yandaki koltuğa dayadı. Tren, aralıksız bir ritimle çalışmaya başladı. Birisi ne zaman vagonların arasındaki ahşap kapılardan birini açsa, ses daha da yükseliyordu.

Bir esinti, dev toz topaklarını rayların kenarındaki kırlarda döndürerek dans ettirdi. Keskin adaçayı ve ara ara gelen is kokusu, açık pencerelerden içeri süzüldü. Hemşire, zavallı çocuğu battaniyeye sıkıca sararak uzun yolculuk için koltuğuna iyice yerleşti. "Belli ki hayat sana sağlam bir kazık atmış," diye fısıldadı. "Neyse ki hiçbir şeyin farkında değilsin!"

2. Bölüm

Warm Springs Akıl Hastanesi
Warm Springs, Montana
(Petey'nin yatırıldığı hastane)

Hasta kabul bölümündeki orta yaşlı hemşire, tekdüze işinden dolayı sahte bir gülümsemeyle, "İyi günler, çocuğu bu tarafa getirin," diye seslendi. Sarı saçları, başının arkasında sıkıca topuz yapılmıştı ve iri vücudu kavgacı hastaların üstesinden gelebileceğini gösteriyordu. Bölge hemşiresine tuhaf demirbaşlarla dolu kısa koridor boyunca soluk sarı renkte bir muayene odasına kadar eşlik etti. Duvar boyunca sandalyeler diziliydi. Bir kenarı muayene masası kaplamıştı. Karşı uçta alçak bir masa duruyordu. Loş ışık veren iki sıra lamba, birer metre uzunluğundaki yıpranmış iplerin ucunda yüksek tavandan aşağı sarkıyordu. Küçük bir pencereden içeri süzülen hava, lambaları tembel tembel sallıyordu. Odadaki keskin, yakıcı deterjan kokusu, içeri girenlerin burnunun direğini kırıyordu.

Görev belgelerini uzatırken derin bir nefes alan bölge hemşiresi, "Buyrun," dedi.

Tıknaz hasta kabul hemşiresi kayıtlara baktı, sonra Petey'yi alarak soğuk, metal muayene masasının üzerine hoyratça yatırdı. "Raporda sözü geçmeyen bir şey var mı?"

"Yok, ailesinin onu istemeden bırakmış olmasının dışında."

"Bazıları öyledir," dedi hasta kabul hemşiresi. "Kaybedilmiş çiftlikler, iflas etmiş işler gördüm; sona ermiş evlilikler, hatta intihar edenler bile gördüm. En çok canımı yakan ne, biliyor musunuz?"

"Nedir?"

"Anne babanın biraz daha çaba göstermesi gerektiğini düşünen birileri mutlaka vardır."

Bölge hemşiresi, başını sallayıp saatine bakarak "Ben gitsem iyi olacak," dedi. "Saat dörtte Bozeman'a giden Kuzey Pasifik trenini yakalamam gerekiyor. Yarın lisede sağlık muayenesi var."

Hasta kabul hemşiresi çocuğun minik kıyafetlerini gergin vücudundan çıkarırken, "Peki, o zaman dışarıdaki dünyaya benden selam söyleyin," dedi. Çocuğun vücudunu silerek kesik, kızarıklık ya da yara var mı diye kontrol ederken, "Artık bu kıyafetlere ihtiyacın olmayacak," dedi.

O sırada yaşlı bir doktor odaya girdi ve "Kim varmış burada?" diye sordu. Buruşuk derisi, kemikli yapısına birkaç beden büyük geliyormuş gibi görünüyordu.

Hemşire, "İki yaşında bir ufaklık," diye cevapladı. "Petey Roy Corbin, Bozemanlı. Anne babası tarafından büyütülmüş. Onu temizledim, iyi bakılmışa benziyor."

Doktor, bir bulmacayı çözüyormuşçasına dudaklarını büzerek, "Bir bakalım," dedi. "Yatağa bağlı olacak tabii." Görev belgelerine göz atıp başını iki yana salladı. "Anne babası onu Butte'deki doktorlara bile götürmüş." Stetoskobunu Petey'nin göğsüne dayadı ve dinledi, sonra şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Çocuğun güçlü bir kalp atışı var. Böyleleri için alışılmadık bir durum." Elini Petey'nin saçında gezdirerek bit ve parazit kontrolü yaptı. Ardından sert kol ve bacaklarını çekiştirerek, "Spastik," diye ekledi.

Hemşire başıyla onayladı.

Doktor not defterini aldı ve zihinsel engelli kelimelerini not etti. "Butte'de yapılan bu değerlendirmelere katılıyorum. Anne babası ne umuyordu ki, embesil teşhisi mi?" diye sordu. Sesi alaycıydı.

Hemşire, "Sonuçta devreleri yanmış ve iki durumda da göreceği tedavi aynı," diye ekledi.

Doktor, "Ne tedavisi?" diye mırıldandı.

***

Aynı gün ilerleyen saatlerde, hasta kabul bölümünde görevli genç bir çalışan, Petey'yi mağarayı andıran yüksek

tavanlı geniş odaya, çocuk koğuşuna götürdü. Duvarlar boyunca birer düzine çocuk karyolası diziliydi. Kabarmış kirli beyaz badana, parlak beyaz üniformalarla ve yataklarla tezat oluşturan sarı astar boyayı gözler önüne seriyordu. Kafese benzeyen karyolaların her birinin yüksek metal kenarlıkları vardı. Odanın ortasındaki boşluk, bir oyun alanıydı ama içinde çok az oyuncak vardı.

Görevli, biçimsiz küçük meraklılara göz gezdirerek koridor boyunca yürüdü. Çocuklardan birinin alnı, yok denecek kadar dardı; saç hizası sarkık kaşlarının hemen üzerinden başlıyordu. Bu da onu bir mağara adamı gibi gösteriyordu. Bir diğer çocuğun başı, bir basket topundan daha büyüktü. Çoğu, kucaklarında tuttukları bebekler gibi aciz ve pasifti. Ne var ki birkaçı, karyolalarının parmaklıklarını hırçınca tekmeliyor ve sarsıyordu. Oyun alanına çıkarılmış olanların neredeyse yarısı somurtuk, sürgün edilmiş ruhlar gibi oturuyordu. İkisi yerde yuvarlanıyor, akan salyalarıyla topaç gibi dönüyorlardı. Çığlık, bağırtı ve ağlamalarla karışık homurtulardan ve iniltilerden oluşan bir şamata sürüp gidiyordu.

Bütün o mongollar, kuş beyinliler, beyni su toplamışlar ve diğer cins ucubelerle dolu koğuş, görevlinin tüylerini ürpertiyordu. Petey'yi hızla koğuşun en uzak köşesindeki boş bir karyolaya bıraktı ve aceleyle dışarı çıktı.

***

Petey'nin çocuk koğuşundaki ilk günü sona ererken, güneş, çarpık yüzüne uzun gölgeler düşürdü. Ardından, hayatının ritmi, gündoğumuna ve günbatımına göre şekillenir oldu. Dış dünyada hayat ritmi dağıtıyordu ama burada hayat yoktu. Ritim, her bir hastanın ruhuna nabız atışı gibi işliyordu: Gündoğumu, günbatımı, gündoğumu, günbatımı. Mevsimler bu nabzı biraz hafifletiyordu ama hep aynıydı, kendini tekrar tekrar yineleyerek zamanın kendisini bile uyuşturuyordu.

Zaman geçtikçe Petey'nin vücudunda bazı değişiklikler oldu. Yıllar saatler gibi geçmiş olsaydı, bu değişiklikler kesinlikle fark edilirdi. Bacakları, kurumuş bitki kökleri gibi ufak karnına doğru çekildi. İki kolu da dirsekten büküldü ve kasıldı. Bileklerine doğru iki büklüm olan ellerindeki parmakları pençeye benzedi: Yamuk yumuk ve açık pençelere. Başı, gün geçtikçe sol tarafa daha da fazla eğildi. Dili ise bir yılan gibi kıvrıldı.

Petey'nin gözleri de değişti. Uzun uzun boşluğa kilitlenen küçük küreler, belli belirsiz içe doğru döndü. Bir gün titreyerek karyolanın üstündeki tavana yöneldiler. Loş bir ışık saçan ampul, sislerin içinden çıkarak ilk defa görüş alanına girdi.

Petey'nin çocuk koğuşuna gelişinden üç yıl sonra, bir

başka olay gözlerden kaçtı. Hastabakıcı kadın Petey'nin haftalık banyosunu yaptırırken bir anda dengesini kaybetti. Petey'yi geniş, ayaklı küvetin içinde kaldırmaya çalışırken onu kafa üstü suya düşürdü. Çocuğu tekrar kucaklayıp kaldırarak gözlerindeki suyu bir havluyla kurularken telaşla "İyi misin, zavallı bebeğim?" dedi.

Havlu, Petey'nin yüzündeki apaçık gülümsemeyi gizledi.

***

Petey'nin bakımıyla bir dizi farklı hemşire ve hastabakıcı ilgilendi. Beş yaşındaki çocukla ilgilenmeyi kolay buluyorlardı. Şikâyet edebilecek durumda olmayan Petey, her gününü karyolasında başını zorlukla eğip bakışlarını odada gezdirerek geçiriyordu. Kimse ne düşüncelerini okuyabiliyor ne de duygularını görebiliyordu. Petey gelişiyor ve umutsuzca kendini ifade etmek istiyordu. Diğerlerinin tek görebildiği ise seğiren ve titreyen gülümsemeleriydi. Daha öte bir tepki verebilmekten aciz olduğu için ifadeleri bir zihinsel engellinin sığ hareketleri gibi görülüp önemsenmiyordu.

3. Bölüm

1927 sonbaharının başlarında, Meksikalı genç bir adam iş bulma umuduyla Warm Springs Akıl Hastanesi'nin kapısını çaldı. Göçmen bir işçi olan Esteban Garcia, üç kuruş için Kuzey Dakota'nın patates tarlalarında ve güneyin portakal bahçelerinde köle gibi çalışmıştı. On altı yaşındayken evden ayrılmış, tek başına yollara koyulmuştu. Chicago'da, Minneapolis'te ve Sioux Falls'ta yaptığı tuhaf işler onu batıya doğru yöneltmişti. Butte maden ocaklarında çalışamayacak kadar ufak tefek olduğundan, göçmen işlerinden kaçma azmi onu en sonunda Warm Springs'e getirmişti.

Esteban görüşme için beklerken, yüksek tavanlı, duvarları boş bekleme odasını heyecanla süzüyordu. Bu oda ona birçok göçmen işçinin çok iyi bildiği polis karakollarını anımsatmıştı. Nihayet, saçları kırlaşmakta olan iriyarı

bir adam, Esteban'ı ofisine çağırdı. Adam, meşe ağacından yapılmış geniş masasının arkasına oturdu ve yarısı içilmiş bir puro yaktı. Esteban da onun karşısındaki ahşap bir sandalyede oturuyordu.

Görüşmeyi yapan cüsseli adam Esteban'ın başvuru formuna göz atarken boğazını temizledi. Başı kelleşen adam, başvuru listesinden "Esteban Martin Garcia, yaş on yedi," diye okudu. Zayıf Meksikalıyı başını kaldırmadan, gözlüklerinin üstünden bakarak inceledi.

Esteban, "Sí, yani, evet," diye kekeledi. "Neden Butte'de iş bulamadın?"

"Ufak tefek olduğumu söylüyorlar, sinyor."

"Burada yapmak istediğin şey nedir?"

"Ne olursa, senyor. Çok çalışırım. Göreceksiniz, size ispatlayacağım."

Adam, gülümseyerek ayağa kalktı. Genç Meksikalı, yanında cüce gibi kalıyordu. "Evlat, birçok insan bu hastanede çalışmanın iyi para getiren, kolay bir iş olduğunu zanneder. Seni temin ederim ki, ikisi de değil. İşin aslı şu ki, maden ocağı için ufak tefeksen, muhtemelen burada işe yaramak için de küçüksündür."

Esteban, heybetli adama yalvarırcasına baktı. "Ne için küçüğümdür, sinyor?"

"Açıklayayım. Öncelikle buradaki bütçemiz, iki bin hastamız dışarıda olsaydı yarısını bile geçindiremezdi. Bu da demek oluyor ki, çalışanlarımız gereğinden az maaş alıyor, gereğinden fazla çalışıyor ve hak ettikleri takdiri çok nadir görüyorlar."

Genç adam, "Ama ben çok para istemiyorum, sinyor," diye itiraz etti. "İnsanlara yardım etmek istiyorum."

"Burası bir rehabilitasyon merkezi değil, Esteban. Bir bakım merkezi. Beslemek ve temizlemek dışında pek bir şey yapmıyoruz. Koğuşlarda, hastabakıcılar saldırgan hastaları zapt ediyor ya da yatalak olanları temizlemek için kaldırıyorlar. Bazı hastaların ağırlığı 90 kiloya kadar çıkıyor. Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

Esteban, pantolonuyla oynadı. "Sinyor, çalıştığım her yerde ufak tefektim. Büyük vücutlar, eğer akılları küçükse, pek işe yaramazlar." Esteban, iri adamı gücendirmediğini umarak ürktü. Kendi başını işaret ederek devam etti. "Benim aklım büyüktür ve çok iyi çalışır. Göreceksiniz."

Adam gülerek "Azimli bir çocuksun, öyle mi?" dedi. "Sí, sinyor. Şimdi çalışabilir miyim, lütfen?"

"Bak sana ne diyeceğim evlat. Tavrını beğendim ve sana bir şans vereceğim. Tecrübe devresinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Tecrübe devresi..." Bu sorunun ilk sınavı olmasından korkan Esteban, kelimeyi tekrar etti. "Sanırım biliyorum, bir düşüneyim..."

Görüşmeyi yapan adam gülümsedi. "Tecrübe devresi, deneme süresi demek. Seni iki haftalığına işe alacağım, sonra devam edip etmeyeceğine karar vereceğim. Anlaşıldı mı?"

"Sí, sinyor! Sí, sinyor!" diyen Esteban, heyecanla başını salladı. Ve gerçekten de çalıştı. Bahar geldiğinde, çocuk koğuşunda onunla çalışma şansına erişen her hemşirenin favorisi olmuştu.

Her gün vardiyası bittikten sonra koğuşta dolaşarak çocuklarla teker teker vedalaşırdı. Petey'nin karyolasında daima daha uzun süre kalırdı. Karyolanın aşınmış parmaklıklarına dayanarak Petey ile normal bir çocukmuş gibi konuşurdu. Çok geçmeden Petey, ne zaman Esteban'ın yaklaştığını görse, gülümsemeye başladı.

Petey, birkaç yıl önce çocuk koğuşunun yaş sınırı olan sekizinci yaşını geride bırakmış ama orada kalmaya devam etmişti. Çünkü bu koğuş, onun ihtiyaç duyduğu bakıma daha iyi cevap veriyordu.

Bir gün Esteban, Petey'yi ziyaret ettiğinde Hershey* mar-

* ABD'de bir çikolata markası. (Ç.N.)

ka bir çikolata kemiriyordu. Petey, gözleriyle çikolatayı takip etti. "Çikolata sever misin?" diye sordu Esteban. "Al bakalım." Çikolatadan küçük bir parça koparıp Petey'nin yarı açık ağzına yerleştirdi. Petey'nin dili hemen ileri geri hareket ederek küçük çikolata parçasını daireler halinde kovalamaya başladı. Kahverengi çikolata dilinde ve damağında eridi. Petey, dikkatini ağzındaki muhteşem tattan başka bir şeye vermekte zorlanarak Esteban'ın arkasına doğru bakıyordu.

Esteban, o günden sonra her gün, koğuştan ayrılmadan önce Petey'ye küçük bir parça çikolata getirdi. Birkaç ayın sonunda, Petey'ye çikolata parçasını uzatmadan önce sorular sormaya başladı. "Petey bunu istiyor mu?" diye soruyor, Petey de kasılmış kollarını çırpıp homurdanarak gülümsüyordu.

Bir gün Esteban, görevli hemşireye, "Küçük Petey'nin nesi var?" diye sordu.

Hemşire, "Zihinsel engelli," diyerek kestirip attı.

"O ne demek?"

"Düşünemiyor demek." Esteban, başını iki yana salladı ama bir şey demedi.

Birkaç gün sonra iş çıkışında Petey'nin karyolasına yaklaştı. Elinde bir parça çikolatayla her zamanki sorusunu sordu: "Petey bunu istiyor mu?"

Petey, kollarını çırpıp birtakım sesler çıkararak bekliyordu.

"Petey, söyle bana, bunu istiyor musun?"

Petey, yine yüzünü buruşturdu ve homurdanarak kollarını çırptı.

Esteban, başını kasten sallayarak, "Petey, yap şunu," dedi.

Petey, bir kez daha sabırsızca homurdanarak kollarını salladı.

Esteban, başını evet anlamında aşağı yukarı hareket ettirerek, "Petey, haydi yap şunu," diye ısrar etti.

Petey yüzünü çarpıtarak somurttu ve bakışlarını Esteban'dan ayırdı.

"Tamam, tamam, işte, Petey'ye çikolata vereceğim." Esteban çikolata parçasını Petey'nin ağzına tıktı.

Petey, diliyle çikolata parçasını çarşafın üzerine fırlattı. Esteban parçayı oradan aldı ve tekrar Petey'nin ağzına soktu. Petey, çikolatayı uzayan kahverengi salyasıyla birlikte yine beyaz çarşafın üzerine çıkardı.

Esteban, "Eğer Petey çikolata sevmiyorsa, ben de bir daha getirmem," diyerek arkasını döndü ve uzaklaştı. Ardından kapıda durup geriye, Petey'ye baktı. Bu çocukla ilgili bir şey, onu fena halde rahatsız ediyordu ama bunun ne olduğunu bilmiyordu.

***

O gece, koğuşun öteki ucundaki camla çevrili hemşire odasından sızan ışık, karanlığın içindeki beyaz karyolalara loş bir parıltı yayıyordu. Çocuklar, ara sıra duyulan bir, iki inilti ya da öksürük dışında derin uykudaydı. Güney ucun ortasındaki karyolada uyanık olan tek bir çocuk vardı. Petey, gözlerini karanlığa dikmiş, bedeniyle boğuşuyordu. Siyah gölgeler, yüzündeki kasılmaları gizliyordu.

Esteban, ertesi gün vardiyası bitip de koğuştan çıkarken, elinde çikolata olmadan vedalaşmak için Petey'ye uğradı. Esteban daha bir şey söyleyemeden Petey homurdandı ve başını apaçık bir evet anlamında aşağı yukarı salladı.

Ona bakakalan Esteban, "Madre de Cristo*!" diye mırıldandı. "Petey, bekle, sana çikolata getireceğim." Esteban, hemşire odasına doğru son hızla koşarak abur cubur kutusundan bir çikolata kaptı. Her zamanki gibi teneke kutuya iki sent atıp Petey'nin karyolasına geri koşarak "Petey, bugün çikolatanın hepsi senin," diye seslendi.

Petey, pişmiş kelle gibi sırıttı. Ardından homurdanıp kollarını kanat gibi çırparak başını tekrar tekrar, zafer kazanmışçasına salladı.

---

* İsp: Meryem Ana adına! (Ç.N.)

***

Birkaç hafta sonra Esteban, görevli hemşireyi Petey'nin başucuna getirip "Size bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Hemşire, altı numaralı yataktaki zihinsel engellinin çikolata için homurdanışını ve hareket edişini izledi. "Esteban, beni buraya bunu göstermek için mi getirdin?" diye sordu ters ters. "Gördüğün şey sadece şartlı davranış. Zihinsel engelliler bile bir parça yiyecek için şartlandırılabilir. Şimdi izin verirsen, yapacak işlerim var," dedi ve dönüp gitti.

Ardından bakan iki çift göz, onun gidişini izledi. Başını iki yana sallayan Esteban "Petey, sen zihinsel engelli değilsin!" dedi.

***

Aynı gün öğleden sonra Butte' den gelen resmi bir heyet, Warm Springs tesislerini geziyordu. Bu turlarda koğuşların içinden yürümek âdettendi.

Sorumlu memur alışkın olduğu üzere, "Bayanlar baylar, burada çocuk koğuşumuzu görüyorsunuz," dedi. "Lütfen soru sormaktan çekinmeyin." Heyet, ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Kel bir adam, koğuşun sonunda Petey'nin karyolasının yanından geri dönerken iş arkadaşına "Bütün ucubeler bir arada," diye fısıldadı.

Onun bu sözlerini duyan Esteban, öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Onlar ucube değil!" diye haykırdı. "Onlar zavallı çocuklar!"

İki adam, başlarını utançla öne eğerken, heyet arkalarına dönerek onlara baktı. Sorumlu memur, Esteban'a ters ters bakıp, "Seninle daha sonra konuşacağız," dedi. Heyet koğuştan çıkıp tesisteki turlarına devam ederek resmi görevlerini yerine getirdi.

***

Ertesi gün Esteban işe gelmedi. Ne zaman bir hemşire karyolasının yanından geçse, Petey homurdanıyor ve çılgınca kollarını sallıyordu. Yalvaran gözleriyle başını aşağı yukarı, ileri geri hareket ettiriyordu. Ama Esteban olmayınca, Petey'nin dili haline gelmiş her belli belirsiz hareket, yeniden bir zihinsel engellinin hareketleri olarak görülüyordu.

4. Bölüm

Esteban ortadan kaybolduktan üç yıl sonra, sakin bir bahar gününde, Petey'yi uyuşturan ritim bozuldu.

Hemşire odasının yanından hızla geçen ve inatçı birine benzeyen hastabakıcı, "Petey Corbin hangisi?" diye bağırdı. Bir yandan da bir tekerlekli sandalyeyi üstünkörü itiyordu. Hasırdan yapılmış sandalye, yıllarca hor kullanılmaktan çizik çizik olmuştu ve meşeden çerçevesi lekeliydi. Ağır kütleyi iki bisiklet tekerleği taşıyordu.

Görevli hemşire, "Altı numaralı yatak, ileride, ortada!" diye bağırdı. Bugün Yetişkinler Bölümünden genç Petey'yi taşımak için geleceklerini biliyordu. On bir yaşındaki Petey'nin yaşı, çocuk koğuşu için çoktan geçmişti.

Sandalyeyi tekerleklerinden birinin üzerinde döndüren hastabakıcı, koğuşu pazar alışverişi yapıyormuş gibi geziyordu. Yüzünü buruşturdu. Temizlik için kullanılan

küllü su bile vücut atıklarının berbat kokusunu bastıramıyordu.

Beyazlar içindeki adam aradığı karyolaya yaklaşırken, yüksek sesle "Üç numara, dört numara, beş numara," diye saydı. "Altı numara. İşte burada." Tekerlekli sandalyeyi yan çevirerek Petey'nin üzerindeki örtüyü çekti. Önünde uzanan kasılmış vücudu gördüğünde, "Olamaz! Bu da ne?" diye çığlık attı. "Hey!" diye bağırdı koğuşun öbür ucuna doğru, "bunu tekerlekli sandalyeyle taşıyamam."

Görevli hemşire, masasından kalkarken "Yine ne var?" diye söylendi. "Kucağında taşımayı mı tercih ederdin?" Ardından Petey'ye doğru yürümeye başladı.

"Yetişkinler bölümüne gidemeden yolda sandalyeden düşer."

"Şunu kullanalım," dedi hemşire. Petey'yi ustalıkla sandalyeye yerleştirerek karyolasından bir çarşaf çekti ve onu ip gibi Petey'nin kaskatı kollarının altından geçirip sandalyenin arkasına bağladı. "Eğer onu bu sandalyeye sık oturtacaksan, arkalığı indir ve çocuğun altına yastık koy."

"Bu bir alışkanlık haline gelmeyecek," diye mırıldandı hastabakıcı.

Petey'nin başı öne düştü; çarşaf göğsünü sıkıca kavrıyor, omuzlarını kulaklarının hizasında kamburlaştırıyor-

du. Boynunu kaldıramayan Petey dizlerine bakıyor, neler döndüğünü anlamak için delice çabalıyordu. Tekerlekler, giderek artan bir hızla takır takır dönmeye başladı. Petey, ahşap zeminin çıtalarını göremez oldu.

Merdivenlere yaklaştıklarında hastabakıcı, tekerlekli sandalyeyi daha sıkı tuttu. Sandalyeyi her basamakta hoplatarak kabaca iki kat aşağıya indirdi. Petey, başının her hoplayışında irkiliyordu. Sarsıcı inişi tam olarak atlatamadan, hastabakıcı onu kapı eşiğinde sertçe zıplatarak dışarı itti.

Onları taze kesilmiş çimenin yanı sıra leylak ve hanımeli kokularıyla dolu hafif bir esinti karşıladı. Kokuların tatları vardı sanki. Aldığı her nefesi istemeyerek dışarı bırakan Petey, daha fazlasını hızla içine çekiyordu. Rüzgârı daha önce de hissetmişti ama sadece haftalık banyosunu yapmak için açık bir pencerenin önünden geçerken... Petey, dokuz yıl önce Warm Springs'e geldiği günden bu yana dışarı çıkmamıştı. Şimdi tepeden tırnağa ürperiyordu. Hava bütün vücudunda geziniyor, bacaklarını örten beyaz örtüyü çekiştiriyordu. Gıdıklandı. Uzun zamandır koğuşun içine yalnızca ince ışık demetleri göndermekle yetinen güneş, şimdi tüm dünyayı ışığa boğuyordu. Petey, başı öne eğilmiş olduğu halde baş döndürücü parlak-

lığa gözlerini kısarak baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Gülümsedi, gözleri yaşarmıştı.

Uzun yürüme yolunda on dakika dolandılar. Uzaklığın da mekânın da sınırı yok gibiydi. Hiç durmaksızın gittiler, gittiler... Bir insan bir duvara denk gelmeden ne kadar ileri gidebilirdi ki? Birden, tiz bir korna sesi Petey'yi yerinden sıçrattı. Arkasından dalga dalga toz ve duman yükselen büyük, siyah bir mekanizma, yanlarından zangır zangır geçti. Bakışlarını dizlerinden yan tarafa doğru çeviren Petey, mekanizmanın içinde birinin oturduğunu görebiliyordu. Mekanizmanın ilerleyişini gözleri izin verdiği sürece izledi. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak kollarını çılgınca salladı ve sırıttı. Kendisini o kadar hayat dolu hissediyordu ki.

Hastabakıcı, "Şuna bak evlat, yeni model bir Packard Sedan. Güzel, değil mi?" dedi.

Petey, hastabakıcının ne demek istediğini anlamadı.

"Bu yeni koğuşta kimler var kimler," dedi adam. Hastabakıcının alaycılığı, bir turist kafilesine rehberlik ediyormuşçasına kabaydı. "Nalbantlarımız, kazan imalatçılarımız, kumarbazlarımız, doktorlarımız, boksörlerimiz, hatta vaizlerimiz var; hepsi tek çatı altında. Evet, bu kültürel bir mesele."

Çocuk koğuşunda başlayan yürüyüş, çabucak bitti.

Petey'nin görüş alanının yan tarafında büyük, kırmızı tuğlalı bir bina belirdi. Dışarıda olmanın verdiği mutluluk, hemen kayboldu. Hastabakıcı, ön kapıdan geri geri girdikten sonra tekerlekli sandalyeyi sarsarak iki kat yukarı çıkardı. Her sarsıntı, Petey'nin içinde bulunduğu sihirden koca bir parça koparıyordu.

Köşede bir yatak hazırlanmıştı. Hastabakıcı, rahatlamış bir halde homurdanarak Petey'yi hoyratça yatağa bıraktı. "Bunu her gün yapmadığımıza memnunum, evlat."

Petey, hastabakıcıyı tuhaf bakışlarla süzdü. Petey'ye göre yolculuk harika geçmişti. Bir yastığa yaslanmış, başı açık odaya doğru eğik halde, oda arkadaşlarını ilk defa inceledi. Odada hepsi yetişkin, yaklaşık elli adam olmalıydı.

Yakınında, pantolonsuz ve eklemleri boğum boğum bir adam yatağının üstüne çıkmış, bağırıyordu: "Tövbe edin ve af dileyin. Tanrı'nın günü yakın. Sizler günahkârsınız ama ben sizi kurtarmaya geldim. Herkes benimle birlikte dua etsin." Ardından adam, odadaki herkes sözüne uyuyormuş gibi gözlerini kapadı. Kendi yarattığı karanlıkta sendeleyerek yatağında sallanan çelimsiz adam, tekrar etmekten anlamını yitirmiş bir dua okudu. Dengesini sağlamak ve hayali cemaatini kontrol etmek için etrafa kaçamak bakışlar attı.

Petey, vaizin arkasına baktı. Pencerenin yakınında, ya-

nakları çöküк bir adam, yarısı lime lime olmuş gömleğini çiğniyordu. Gözleri çukura kaçmıştı; kaburgaları sayılıyordu.

Yarı çıplak vücutları duvarlarda ve yataklarda kümelenmiş düzinelerce hasta, odaya dağılmıştı. Çoğu çömelmiş, dizlerine sarılıyordu. Bazıları tımarhanede olduklarından, hatta boyunlarında sineklerin dolaştığından bile habersiz, başları öne düşmüş halde boşluğa bakıyor ya da sandalyede oturuyorlardı. Birkaçı, bakışları erkekler bölümünün 18 numaralı koğuşundan milyonlarca kilometre uzağa kilitlenmiş halde, kirli pencerelerden dışarı bakıyordu. Koğuşun diğer ucundaki salonda, yarım düzine kadar hasta iki geniş ahşap masanın etrafına dizilmiş kâğıt oynuyor ya da sigara sarıyordu.

Her yerden sesler yankılanıyordu. Bol pantolonu belinden iple sıkılmış genç bir adam, ciddi bir edayla kendi kendine konuşarak bir ileri bir geri dolanıyordu. Birkaç hasta, sanki sözleşmiş gibi dönüp Petey'ye doğru yürümeye başladı. Yeni geleni merakla inceleyerek otuz kiloluk çaresiz çocuğun etrafında bir kalabalık oluşturdular. Sonra onu top ateşine tutar gibi art arda sorular yağdırmaya başladılar:

"Senin adın ne?"

"Sigara içiyor musun?"

"Kaza mı geçirdin?"

"Merhaba, ben Joe. Başkanı tanıyorum."

Birkaçı, yeni yabancıya dokunmak ya da onu çimdiklemek için uzanıyordu. Petey, korkuyla etrafını saran yüzlere baktı. Yüzünü buruşturdu, kollarını çırpıp izleyenlere çarparak onları çil yavrusu gibi dağıttı. Petey'nin uzanamayacağı bir yerde durdular ama yine de yorumlarını kendilerine saklayamıyorlardı.

"Bana çarptın, salak!"

"Bob'a söyleyeceğim."

"Bunu neden yaptın?"

"Başın belaya girecek."

"Ben Joe, başkanı tanıyorum."

Petey, grup uzaklaşana kadar korkudan titredi. Onu bu berbat yere neden getirmişlerdi?

Petey, yeni koğuşundaki ilk gecesinde inleyip seğirerek bölük pörçük bir uyku uyudu. Rüyasında bir sürü yüzün yatağının etrafını sardığını gördü. Huzurlu bir uykuya dalıp rüyasında dışarıda yürüdüğünü gördüğünde gün doğuyordu. Rüzgârı hissetti ve havayı kokladı. Gerçek olamayacak kadar harika bir yerde mutlu sesler ve onu sarmalayan sevgi dolu kollar düşledi. Sabah olduğunda gerçek, düşüncelerini seyrelterek zihninden geri çeki-

len hayal meyal gölgelere dönüştürürken, Petey yavaşça uyandı.

Birdenbire ışıklar yandı. "Herkes ayağa kalksın ve hazır ola geçsin! Haydi Johny, Sam, Joe! Haydi, saat altı!" Bir hastabakıcı koridor boyunca ellerini çırparak ve uykucuların yataklarını tekmeleyerek emirler yağdırdı. Doğrudan Petey'ye gitti ve altını temizlemeye başladı. Petey'yi ahşap tekerlekli sandalyeye oturtmak üzere kaldırırken, "Bunu her gün yapmak kesinlikle çok eğlenceli olacak," diye söylendi. "İlgilenmem gereken elli moron daha olduğu yetmiyormuş gibi, bir de başhemşire senin her gün yataktan çıkarılmanı istiyor."

Petey, biçimsiz bir şekilde iki yastığa yaslanmıştı. Hastabakıcı, Petey'yi gömleği ve göğsünün üzerindeki beyaz örtü dışında çıplak bıraktı. Petey, tekerlekli sandalyesinin pencerenin yanına çekilmesi için çılgınca hareketler yaptı.

Hastabakıcı, "Sakin ol, lanet olası!" diye azarladı Petey'yi. "Herkesi ayağa kaldıracaksın!"

Petey sustu ama hastabakıcı uzaklaşana kadar gözleriyle yalvarmayı sürdürdü. Çaresizce, sıkıntının amansız ritmine geri döndü.

Çocuk koğuşundaki hayatın ritmi ne kadar ağırsa buradaki de o kadar hızlıydı. Petey'nin varlığını sakatlayıp felce uğratıyordu. Sessiz ya da hareketli her hasta, onları çev-

releyen kargaşanın gürültüsüyle birlikte yaşıyordu. Şelalenin çağıldaması nasıl zamanla duyulmamaya başlarsa, bu gürültü de zaman -gündoğumu, günbatımı, gündoğumu, günbatımı şeklinde geçtikçe fark edilmemeye başlıyordu.

Petey'nin yatağının üstünde geniş, kare şeklinde bir ısıtıcı asılıydı. Soğuk aylarda gürleyerek yanmaya başlayan soba, çocuğun çoğu geceyi uykusuz geçirmesine neden oluyordu. Yanarken, karşı duvarda ve Petey'nin yatağının yanında duran tekerlekli sandalyesinde ışık oyunları yapıyordu. Tüm koğuş için yeterli olmayan tek ısıtıcı, havalandırma borularının hemen altında, cayır cayır yanıyordu. Petey birçok gece, sırf sobayı kapattırabilmek için kıvranıyor, bükülüyor, boğucu battaniyeleri üzerinden atıyordu. Çok geçmeden de oda soğuyor, bu defa üstü açık kaldığı için titremeye başlıyordu.

Hastabakıcılar gündüz salonunda yemek servis ediyordu. Petey kendi kendine yemek yiyemediğinden, diğerleriyle çoğu zaman yemek vaktinde bir araya geliyordu. Sırtüstü yatar halde yemek yerken, çoğu zaman tıkanıyordu. Herkes bunu Petey'nin spastik yapısına bağlayarak görmezden geliyordu. Petey bir defasında tıkanmamak için başını kaldırmak üzere kendini kastı.

Hastabakıcı, "Hey, delikanlı, sakin ol; yoksa akşam yemeği yiyemeyeceksin," diye uyardı onu.

Petey, bir öğün kaçırdıktan sonra tıkanmaya razı oldu. Ağzı tıka basa dolduğu için birçok ekmek, patates ve köfte parçası Petey'nin tekerlekli sandalyesinin üstünü boyluyordu. Her zaman acelesi olan hastabakıcılar, genelde Petey'nin örtüsünün katları arasına giren kırıntıları ya da küçük lokmaları silkelemeyi unutuyorlardı. Petey, üzerine düşen bu küçük parçaları fark ediyordu ama yakında hayatına büyük bir neşe ve bir gün daha da büyük bir acı getireceklerini bilmesine imkân yoktu.

5. Bölüm

Yetişkin Koğuşunda soğuk bir geceydi ve Petey hâlâ uyanıktı. Soba gürül gürül yanarken, tekerlekli sandalyesine belli belirsiz yansıyan şeyi görebilmek için yan tarafına dönmeye çalıştı. Bir şey kımıldamıştı. Bir şeyin hareket ettiğini görmüştü. Onu iyice görebilmek için eğilip büküldü.

O şey tekrar hareket etti ama Petey loş ışığın ulaştığı yerlere bakınırken, ısıtıcı sönüverdi ve odayı durgun bir karanlığa gömdü. Petey, bu defa bir şey duymuştu: Sandalyesini kaplayan çarşafın üstünden gelen, hafif bir kazıma sesiydi bu. Kapkaranlık boşluğa doğru baktı, korkuyordu ama heyecanlıydı da. Kalbi küt küt atarak beş dakika bekledi.

Soba, bir tık sesi ve gürlemenin ardından, tekerlekli sandalyenin üzerine titrek, loş bir ışık düşürerek, yeniden

gürül gürül yanmaya başladı. Petey, düğmesine basılmışçasına, olduğu yerde zıpladı. Ortaya üç küçük, tüylü yaratık çıkıvermişti ve ne oldukları anında belli oldu. Fareler!

Petey, çocuk koğuşundayken fare görmüş, hemşirelerin ve yardımcıların onlardan bahsettiğini duymuştu ama hiç bu kadar yakınlarında olmamıştı. Ufacıklardı ama öyle hızlı koşturuyorlardı ki. Fareler çok geçmeden yeniden tekerlekli sandalyeye tırmanmaya giriştiler. Üç metre üstlerinde gürüldeyen sobayı umursamaksızın, bıyıklı minik burunlarını örtünün her kıvrımına sokup kokluyor, yemek kırıntısı arıyorlardı.

Petey, birkaç saat boyunca onları izledi. Kulakları kocaman olan irice fareye, Çocuk Koğuşundan hatırladığı bir hastabakıcının ismi olan William adını verdi. Daha küçük olan iki fareden birinin ağabey, diğerinin de kız kardeş olabileceğini düşündü. Biri gri, biri siyah olunca da isimleri Bulut ve Karaca oluverdi.

Petey, ilk bir, iki geceden sonra, minik arkadaşlarını soba ışığında izleyebilmek için havanın soğuk olmasını umar oldu. Bir de yemek vaktinde örtüsüne dökülen yemek parçacıklarını saklamaya başladı. Kollarını sallayarak, yemek kırıntılarının örtünün katlarının arasına girmesini, hastabakıcının gözünden kaçmasını sağlıyordu. Eğer o gün hastabakıcı örtüyü silkelediği için az kırıntı

birikmişse Petey, gizemli bir şekilde öksürük nöbetine tutuluyor, örtüsünün üstüne yemek parçaları tükürüyordu. Ama ne kadar öksüreceğini çok iyi ayarlaması gerekiyordu. Eğer haddinden fazla öksürürse, örtüsünü temiziyle değiştiriyorlardı.

Kasım ortasına doğru soba, düzenli olarak yanmaya başladı ve Petey'nin minik, tüylü arkadaşlarını her gece izlemesini sağladı. Gece toplantılarına iki fare daha katılmıştı. Petey, tombul ve gri olan fareye Sally ismini verdi. Kocaman bıyıkları olan bir başka gri fare ise Petey'ye kendini en baştan sevdirdi. Yemek yedikten sonra tekerlekli sandalyenin üzerinden atlıyor, Petey'nin sıcak vücudunun yanına kıvrılıyordu. Sonunda tüm geceyi orada, çocuğun yanında geçirir oldu. Petey, ona Esteban adını verdi.

Koyu benekli yeni bir gri fare tekerlekli sandalyenin üstünde belirdiğinde, aradan bir hafta geçmişti. Soba ne zaman yansa ürkerek kaçıyordu. Petey, ona Benekli ismini taktı. Birkaç gün içinde Benekli, müdavimlerden biri haline geldi.

Bu arada Petey, Sally için endişelenmeye başlamıştı. Fare, şişmanlayıp hantallaşmıştı. En sonunda bir gece ortalıkta görünmedi. Petey, gecenin geç saatlerine kadar uyumayıp diğer fareleri izledi. Benekli, bir kırıntıdan diğerine koşuyor, açlığından çok merakını doyuruyordu.

Esteban, her zaman olduğu gibi yatağa çıkmış, Petey'nin yanına kıvrılıp uyuyakalmıştı. Sally'ye ne olmuştu acaba?

Ertesi gece Sally, diğerleri beslenmeye başladıktan bir saat sonra yavaşça tekerleğe tırmandı. Petey'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Sally gelmişti ve iyiydi! Daha önceki kadar şiş değildi ama güçsüz görünüyordu. Kısa bir süre azimle tıkındıktan sonra hızla kaçtı. Davranışları, Petey'nin kafasını karıştırmıştı.

Sally, birkaç hafta boyunca yalnızca kısa ziyaretlerde bulundu. Bir gece Petey, garip, zayıf ciyaklamalar duydu. Soba en sonunda yandığında, ışık Sally'yi ve beş minik yavrusunu gözler önüne serdi.

Sally, arkasından gelmeye çalışırken ciyak ciyak bağıran ve birbirlerine toslayan ufaklıkları aşağıda bırakarak ustaca tekerleğe tırmandı. Tekerleklerden birinin dişleri pürüzlüydü, diğeri ise aşınıp düzleşmişti. Petey yavru farelerin, annelerinin kolayca çıktığı düzleşmiş lastiğe tırmanmaya çalışmasını izledi. Tırnaklarıyla birkaç santimetre çıkmayı başardıktan sonra yere düşüveriyorlardı. Bir tanesi ilerlerse, diğeri arkasından uzanıp öndekinin kuyruğunu yakalıyor, bu da ikisini birden yere yuvarlıyordu. Bu arada Sally, olanlara aldırış etmeden kırıntı kemirmeye devam ediyordu.

En küçük yavrunun hiç şansı yoktu. Kenara itilmiş,

grubun dışında kalmış çelimsiz yavru, en sonunda diğer tekerleğe gidip dişli lastiğe başarıyla tırmandı. En tepeye çıktığında, diğer yavrular da sırrını keşfettiler ve peşinden koştular. Petey sırıtarak minik yaramazların koşuşturmasını izledi. Artık daha çok arkadaşı vardı!

***

Kış iyiden iyiye kendini gösterdiğinde, sert ve acı soğuk koğuşun içine kadar işledi. Aralıksız yanan soba, buz tutmuş parmakları ısıtmaya yetmiyordu. Petey, hemşirelerin ve hastabakıcıların birbirlerine iyi seneler dilediğini duyduğunda, kışın resmen geldiğinden emin oldu. Yılbaşından nefret ederdi. Kimse yılbaşında çalışmak istemezdi; Petey, hastabakıcılardan biri gelip altını değiştirene kadar saatlerce kendi pisliğinin içinde yatacağını bilirdi.

Ocak ayı geldiğinde, Petey'nin arkadaş ordusu tam bir düzine oldu. Sally'nin yavruları büyümüş, Petey de çok pasaklı yemek yer olmuştu.

Ocak ortasında koğuşa yeni bir hasta geldi. Hastabakıcılar dokuz yaşındaki çocuğu hastaneden tekerlekli sandalyede getirdiler. Calvin Anders'i bir kar fırtınası sırasında, idari binanın önündeki basamaklarda yaralı ve yarı çıplak olarak terk edilmiş halde bulmuşlardı. Geniş, mermer sütunlardan birinin yanında titreyerek inliyor-

du. Tam gelişememiş ve ayakları ciddi ölçüde çarpık olan Calvin, herkesten ürküyordu.

Petey ve Calvin belki yaşları, belki de tekerlekli sandalyeleri nedeniyle birbirlerini büyülemişti. Biri dokuz, diğeri on iki yaşındaydı; tamamen yetişkinlerden oluşan koğuşta yalnızca ikisi çocuktu. Calvin saatlerce oturup Petey'yi ve tekerlekli sandalyesini izliyordu. Koğuştaki üçüncü gününde, cesaretini topladı ve tekerlekli sandalyesini Petey'nin olduğu köşeye doğru sürdü. Harekete geçmesiyle kaza yapması bir oldu. Yolunu tıkayan hastalara iki kez çarptı. Ona küfür ettiklerinde, yüzünü buruşturdu ve başını ona taş atıyorlarmış gibi önüne eğdi. Petey, dikkatle Calvin'in ona yaklaşmasını izledi.

Calvin, ürkek ürkek "Uzun zamandır burada mısın?" diye fısıldadı.

Petey, bir süre gözlerini ona dikti ve sonra eski yeteneğini yeniden kullanmayı deneyerek başını aşağı yukarı salladı.

Calvin, tekerlekli sandalyesini Petey'nin önüne yerleştirmeye çalıştı, sonra onu tepeden tırnağa süzdü. Gözlerini Petey'nin örtüsünün altından görünen tuhaf çıkıntılara dikmişti. Karmakarışık siyah saçlı başını kaşıyarak, "Senin neyin var?" diye fısıldadı.

Petey, çaresizce ona bakıyordu. "Konuşamıyor musun?"

Petey, başını iki yana salladı.

"Kaza geçirdin, değil mi?"

Petey bir an düşündü: Böyle olmasına sebep, doğanın bir kazası idi. Çenesini çekine çekine oynatıp onayladı. Heyecanla gülümsedi. Yıllardır ilk defa biriyle iletişim kurmuştu.

"Arkadaş olalım," deyiverdi Calvin, tıknaz vücudunu hoplatarak.

Petey, gülümseyerek tekrar başını salladı.

Son tedbirini de elden bırakan Calvin, "Yatağımı seninkinin yanına taşıtabilirim. Olur mu?" diye baklayı ağzından çıkarıverdi.

Petey, başını sallayarak sırıttı.

Calvin, Petey'nin adını çabucak öğrendi. "Hayır"ı asla yanıt olarak kabul etmeyen çocuk, koğuşta çalışan her bir hastabakıcı ve hemşirenin başının etini yedikten sonra Petey'nin yanında yatmasını sağlayacak düzenlemeyi yapabilecek birini buldu. İlk gece, iki çocuğun pijama partisi gibi geçti. Petey gülümseyip homurdanırken, Calvin, karanlıkta fısıldamayı sürdürüyordu.

Karaca ve Benekli, iki kez tekerlekli sandalyeye yaklaşmaya çalıştılar ama konuşmalardan korkup kaçtılar. Petey, Calvin'e küçük arkadaşlarını göstermek için sabır-

sızlanıyordu. O gece geç vakitte, uykuya dalmadan önce, Sally, Bulut ve Esteban'ın yemek yemek için tekerlekli sandalyeye tırmandığını gördü. Gece bir defa uyandığında Esteban'ı yanağının yanına kıvrılmış buldu. Küçük bıyıklar Petey'yi gıdıklıyordu. Gülümsedi. Hayat çok güzeldi.

Sonraki birkaç hafta keşiflerle doluydu. Calvin, doğası gereği Petey'yi pencere kenarına taşıtana kadar hastabakıcılara rahat vermedi. Petey, durumdan memnun olduğunu belli etmek için sırıtıp kollarını salladı.

Calvin'le geçirdiği zaman, Petey'nin rüyalarını hareket geçiriyordu. Rüyasında biri kız, biri erkek iki çocuğun oynadığını gördü. Rüyaları o kadar gerçekti ki. Petey ve Calvin arasındaki sözcük dağarcığı da günden güne büyüdü. Petey'nin hareketleri, basit bir baş sallamadan daha incelikli bir hal aldı: Kaşlarını çatıyor, sırıtıyor, göz kırpıyor ve alnını kırıştırıyordu. Her bir hareketi, büyük bir halıya işlenmiş birer ilmek gibiydi. Calvin de işleri kolaylaştırmak için yavaş yavaş evet ya da hayır şeklinde yanıtlanabilecek sorular sormayı öğrendi.

Petey, Calvin'e küçük arkadaşlarından söz etmeyi denedi. Ne var ki hiçbir şey işe yaramıyordu. El kol hareketleriyle dolu birkaç günün sonunda, Petey nihayet pes etti.

Bir hafta sonra bir sabah, kahvaltıdan sonra Calvin, Petey'nin yanına gitti. "Hey, Petey," dedi tiz, sesiyle. "Dün

gece tekerlekli sandalyendeki fareleri görmen lazımdı. Uyanmıştım ve sobanın ışığında onları görebildim. Bir sürüydüler."

Petey, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onayladı. "Eeee, eeee," diye ciyakladı. Sobaya ve yere bakarak kollarını sevinçle çırptı.

"Geçen hafta bana söylemeye çalıştığın şey buydu, değil mi?" diye sordu Calvin.

Petey gülümseyerek tekrar ciyakladı, "Eeee, eeee."

Calvin, "Belki birini yakalayabiliriz," diye ekledi.

Calvin'in sözleri Petey'yi şaşırttı. Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Haaa, haaa," diye gürledi.

Calvin muzipçe, "Göreceğiz," dedi.

O gece, Calvin ve Petey farelerin gelmesini beklediler. Petey, akşam yemeği sırasında pasaklılıkta oldukça başarılı olmuştu. Işıklar söndükten kısa bir süre sonra, farelerin geçit töreni başladı. Önce Sally'nin beş ufaklığı geldi, arkalarından da Sally'nin kendisi. Ardından Petey'nin Güneş adını verdiği yeni gri fare. William ve Bulut sandalyenin karşılıklı kenarlarından neredeyse aynı anda göründü. Sonra Esteban, Karaca ve son olarak da Benekli geldi.

Yarım saatlik beslenmenin ardından, Esteban yatağa atladı ve Petey'nin yanına kıvrıldı. Calvin, gösteriyi gözle-

rini kırpmadan izliyordu. Petey, eğer Calvin arkadaşlarından herhangi birini yakalamaya ya da ona zarar vermeye çalışırsa, kollarını sallamaya ve yüksek sesle homurdanmaya hazırdı.

Ertesi sabah Calvin, kendinden geçmiş bir halde hızlı hızlı konuştu. "Sen aslında onlarla arkadaşsın, değil mi?"

Petey, "Eeee, eeee," diye bağırdı.

Hastabakıcı Skully yaklaşırken, "Bu curcuna da ne, çocuklar?" diye sordu. İkisi de sırlarını ele vermeden, suçlu gözlerle hastabakıcıya baktılar. Hastabakıcı önce Calvin'in giyinmesine yardımcı oldu. Onu kahvaltı için gündüz salonuna gönderdikten sonra Petey'ye döndü. "Peki, sıra sende." Petey'nin altını temizlemek için uzanırken, gözü Petey'nin yatak örtüsüne ilişti. Omzunun üstünden seslendi, "Hey, Ed, bir saniye gelsene."

Diğer hastabakıcı yanına geldi. "Ne var?" "Şuna baksana," diyen Skully örtüyü çekti ve fare pisliklerini silkeledi. "Fare zehrine ihtiyacımız var."

6. Bölüm

Petey, kahvaltı için yemekhaneye götürülürken, zihninde bir sürü düşünce birbirini kovalıyordu. Zehrin ne demek olduğunu çocuk koğuşunda kulak misafiri olduğu boş konuşmalardan biliyordu ama neye benzediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ne var ki hastabakıcının çarşafı sertçe silkelemesine bakılırsa, farelere göz yumulacağa benzemiyordu.

Petey oturmuş yemeği beklerken, başı gerinirken donakalmış gibi sola doğru eğilmişti. Yemeği örtüsünden bir şekilde uzak tutmalıydı. Ona verilen her lokmada, ağzını normalden daha fazla açıyor, dudaklarını yemeğin etrafında umutsuzca büzüyordu. Olağanüstü çabası pek de sonuç vermiyordu. Ağzındaki yemekten tıkanıp boğulacak gibi olunca, başını yana doğru eğdi ve bir ağız dolusu yiyeceği yere püskürttü. Bunların bir kısmı da hastabakıcının üzerine geldi.

Adam, "Kes şunu!" diye bağırdı. "Daha önce hiç yemek yememiş gibi davranıyorsun."

Petey, dudaklarını büzüştürüp örtüyü inceledi. Hâlâ aç olmasına rağmen, şansını daha fazla zorlamamaya karar verdi. Bir sonraki lokma geldiğinde ağzını kapadı ve başını öne arkaya salladı.

Hastabakıcı masayı iterek, "Peki, bana uyar," dedi.

Petey, sorununu Calvin'e anlatmak için bütün sabah uğraştı ama konu çok karışıktı. Fare zehri ya da fare pisliği hangi hareketlerle açıklanabilirdi ki? Nihayet ümidini yitirerek pes etti ve Calvin'in sorularını duymazdan geldi. Bunun üzerine Calvin, sandalyesini başka bir pencerenin önüne sürdü.

Petey, akşam yemeğinde o kadar açtı ki bir şey yemek zorundaydı. Öksürük nöbetleri iki defa yemeği dört bir yana püskürtmesine neden oldu. Yemekten sonra örtüsünü inceledi. Bel hizasında birkaç büyük yiyecek parçası duruyordu. Kollarını sallayıp vücudunu çarpıtınca yiyecek parçaları yer değiştirdi ama bu sefer de bacaklarının üstüne, hiçbir şekilde hareket ettiremeyeceği bir yere düştü. Akşam boyunca, her biri küçük arkadaşları için ölüm anlamına gelen lokmalara baktı.

En sonunda hastabakıcı, onu uyuması için yatağına taşıdığında Petey, bitap düşmüştü. Gün boyunca sarf ettiği

çaba, yalnızca gece nöbetini daha da acı verici bir hale getirmeye yaradı. Işıklar kapanınca Petey, karanlığı dinleyerek arkadaşlarının sesini duymayı bekledi. Sert zeminde hafif bir ses duyunca vücudu şiddetle sarsıldı. Ses yok oldu. Soba yanmaya başladığında, William'ın sandalyenin köşesinden bıyıklarını oynattığını gördü. Petey, kollarını çılgınca salladı ve arkadaşının aceleyle kaçışını izledi.

Gece boyunca karanlıktan gelen seslere karşılık üç kez daha homurdandı ve onlarla mücadele etti. Sonunda yorgunluğuna yenik düştü ve gözleri kapandı. Soba, yeniden kükreyerek yanıp onu uyandırana kadar uyudu. Örtüyü gözleriyle tarayıp hiçbir hareket belirtisi görmeyince rahat bir iç çekti. Sonra korkuyla aşağıya baktı. Bacağının yanına küçük bir tüy yığını kıvrılmıştı. Esteban'dı bu!

Petey, küçük fareyi birkaç dakika boyunca uzun uzun izledi. Esteban, ona daha da sokuldu ve minik burnunu Petey'nin ayaklarının arasına rahatça sıkıştırdı. Petey, iki kez arkadaşına vurmak istedi ama vücudu donakaldı ve bunu yapmayı reddetti. Esteban ona güveniyordu ve Petey'nin ona neden böyle ihanet ettiğini anlamayacaktı. Petey'nin duyguları, vicdanıyla savaşıyordu. Daha fazla sessiz kalması, Esteban'ı ölüme göndermesi demekti. Sonunda gözlerini kapadı ve kollarını aniden bacağına, minik farenin uyuduğu yerin yakınına vurdu.

Esteban, Petey'nin kolları tepesine inince telaşla rahat yerinden kaçıp yere yuvarlandı. Petey, alçak sesle çığlık attı ve bükülmüş kollarını deli gibi sallamaya devam etti. Gözleri kapalıydı.

O sırada bir yatak ötedeki Calvin uyandı ve Petey'nin her zaman koynunda yatan fareye saldırdığını görüp şaşırdı. Calvin, gözleri sımsıkı kapalı olan Petey'nin fare yere düşüp hızla kaçtıktan sonra bile, yüzünü ekşitmiş bir halde kollarını kamçı gibi sallamasını izledi.

***

Ertesi sabah uyandırma zili, Petey'nin imdadına onu görevinden azat eden bir nöbetçi gibi yetişti. Kar, kirli pencere camlarına hafifçe vuruyordu. Petey kalkmak zorunda olmadığına sevindi. Tekrar uyumak için gözlerini kapamadan önce, eriyerek camın üzerinden aşağı süzülen iri damlalara baktı. Bunlar, durmak bilmeyen kocaman damlalardı.

Tavan lambalarının parlak ışığı ve hastabakıcının kulak tırmalayan sesi, Petey'nin uykusunu kaba bir şekilde bölüp duruyordu. Vücudu yorgunluktan ağırlaşıyor; uyuşuk, bölük pörçük bir uykuya geri dönüyordu. Aniden bir el, Petey'yi kabaca sarstı. "Hey arkadaş, aramıza dön!"

Petey, battaniyesini çekip altını temizlemek için onu ters çeviren hastabakıcıya somurtarak baktı.

Gün boyu fareden ya da zehirden söz edildiğini duymadı ama hastabakıcıların konuyu hatırlamasının an meselesi olduğunu biliyordu. Petey, yemek vakti hariç bütün gün sandalyesinde deliksiz uyudu. Calvin, Petey'ye önceki gece neden öyle hareketler yaptığını sormaya çalıştı ama başarılı olamadı. Ona cevap veremeyecek kadar bitkin olan Petey, gözlerini kapadı. Koğuşun kargaşası, Petey'ye ninni gibi geldi. Gözlerini ancak akşam yemeğinde açabildi ve odaya boş boş bakmaya başladı.

Her zamanki gibi tuhaf hareketler yapan ve kafalarında neler kurdukları anlaşılmayan hastalar, yanlarından yürüyüp geçiyordu. Calvin, koğuşun diğer ucunda, gözlerini boşluğa dikmiş, oturuyordu. Petey, derdini bir şekilde anlatabilmeyi dileyerek onu izledi. En sonunda Calvin, sabit sabit bakmayı bıraktı ve dönüp ona baktı. Petey, çocuğa dostça gülümsedi.

Calvin, çekine çekine koğuşun öbür ucundan Petey'nin yanına geldi. Ona yaklaşınca, "Hey, Petey, uyanık mısın?" diye sordu.

"Eeee, eeee."

"Bana niye kızgınsın?"

"Haaa, haaa."

"Yani bana kızgın değil misin?"

"Haaa."

"O zaman neden bu sabah benimle konuşmadın? Ve neden dün gece fareleri yatağından kovaladın? Bir de neden bütün gün uyudun?"

Petey, çaresizce Calvin'e baktı. Gözleri yanıtlayabileceği sorular sorması için yalvarıyordu.

Calvin, "Biliyorum, bana söyleyemiyorsun," diye hatırlattı kendine. "Yani ben tahmin edemezsem, değil mi?"

Petey, başıyla onayladı.

Calvin konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika birbirlerine baktılar. "Tamam o zaman, bir deneyeyim." Alnını kırıştırıp düşündü. Küçük çarpık ayakları, sanki ona yardımcı olmak için içe doğru kasılıyordu. "Fareye sana bir şey yaptığı için mi vurdun?"

"Haaa."

"Ona kızgın mıydın?"

"Haaa, haaa."

"O zaman fareyi neden kovaladın?"

Petey, Calvin'e sitem dolu bir bakış attı.

"Tamam tamam, fareye yardım mı ediyordun?"

Petey'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Eeee, eeee."

"Petey, sen çatlağın tekisin. Bir fareye vurarak yardım edemezsin."

Petey, ısrarla başını salladı.

"Petey, anlamıyorum," diyen Calvin tekrar konuşmaya başlamadan önce bir süre şaşkın şaşkın durdu. "Fareyi kovalayarak ona yardım mı ediyordun?"

Petey, başıyla onayladı.

"Fareyi kovalayarak ona yardım ediyordun, öyle mi?"

"Eeee, eeee."

"Bu çok saçma."

Petey, çaresizce bekledi.

"Bir şey fareye zarar mı verecekti?" diye atıldı Calvin.

Petey, başını hevesle salladı.

"Eeee, eeee."

"Ona ne zarar verecekti?"

Petey, boş boş baktı.

"Birisi mi?"

"Eeee."

"Kim?"

Petey, kaşlarını çatıp gözlerini hemşire odasına çevirdi.

"Hastabakıcılar mı farelere zarar verecekti?"

"Eeee."

"Farelere nasıl zarar verebilirler ki?"

Petey, Calvin'e sadece bakabiliyordu.

"Fare kapanı mı koyacaklardı?"

Petey, bir an düşündü. Calvin'in cevabı bulmasına az kalmıştı. Eğer hayır derse, Calvin pes edebilir ve bir daha asla doğru cevaba yaklaşamayabilirlerdi. Ama Petey Calvin'in ısrarcılığına güveniyordu ve vazgeçmeyeceğinden emindi. Petey yanıtıyla bir kumar oynadı. "Haaa, haaa."

"Yani farelere zarar vereceklerdi ama fare kapanı kullanmayacaklardı?"

"Eeee."

"Petey, gerçekten çok acayipsin. Fare kapanı kullanmazlarsa farelere zarar veremezler ki."

Petey, endişelendi. Belki de Calvin, zehrin ne olduğunu bilmiyordu. Denemeye devam etmesi için yalvaran bakışlarını Calvin'e dikti.

"Başka türlü farelere nasıl zarar verebilirler, Petey?"

Petey, sessizce bekledi.

Calvin dudağını ısırdı ve başının iki yanını kaşıdı. En sonunda kollarını kaldırdı. "Bilemiyorum, belki zehirle."

Petey, kollarını deli gibi oynattı. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve ciyaklayarak cevabını verdi. "Eeee! Eeee! Eeee!"

"Zehir mi kullanacaklar? Böyle mi dediler?"

"Eeee." Petey, çenesini bir aşağı bir yukarı hareket ettirdi. Heyecanının nedeni, zehirden öte bir şeydi. Bugün, bir düşüncesini başarıyla dışavurmuştu. Aklını hapseden yıkılmaz duvarda bir delik açmıştı.

Petey, elinden geldiğince sessiz bir şekilde "Eeee, eeee," diye ciyakladı.

***

7. Bölüm

Calvin'in Petey'yi sorgulaması, akşam yemeğinden sonra da devam etti. En sonunda Petey'nin örtüsünün üstündeki yiyecek artıklarının fareleri çektiğini anladı. "Yatmadan önce örtünü temizleyeceğim," dedi Calvin, "ve fareleri kovalamak için uyanık kalacağım."

"İiii, iiii," diye ciyakladı Petey.

"Çünkü benim seni uyandırmam daha kolay, önce ben nöbet tutayım."

Petey, başını salladı.

O gece Petey, daha ışıklar bile kapanmadan uyuyakaldı. Calvin'in sesi rüyalarını böldüğünde aradan yalnızca dakikalar geçmiş gibiydi. "Hey, Petey, uyan."

Petey, karanlığa bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Uyan Petey, sıra sende. Daha fazla uyanık kalamayacağım. Üç fareyi uzaklaştırdım. Uyanık mısın, Petey?"

Takip, bir hafta sürdü. Çok geçmeden fareler gelmekten vazgeçti. İkili, Calvin'in Petey'nin örtüsünden kırıntıları temizlemesi dışında, gece nöbetlerini bıraktı. Petey minik arkadaşlarını özlüyor; iki gözdesi, Esteban ve Sally için endişeleniyordu. Ailesi gibiydiler. Şimdi onları kaybetmek, gözlerini acı dolu yaşlarla dolduruyordu. Petey, aile özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Beyni, sevgiyi ve bağlılığı tanıyor gibiydi ama duyduğu hisler, yalnızca hayal gücünün ürünü olsa gerekti. Petey'nin hatırladığı hiçbir şey, hiç bu kadar özel olmamıştı.

Calvin, bu boşluğu bir ölçüde doldurmuştu. Zekâ geriliği olsa da eksikliklerini azmiyle kapatıyordu. Petey'nin homurdanmalarını ve hareketlerini inatla çözdü ve bunlara anlam vermeyi başardı. Sonra Petey ve Calvin, kapanla tavşan yakalamışlar gibi gururla iletişimi ilerlettiler.

Calvin'in azmi, onu koğuşta korkulan biri haline getirdi. Ardı arkası kesilmeyen soru ve yorumları her hastanın sabrını sınıyordu. Ayrıca boş zamanlarında dokunduğu her şeyi parçalara ayırmaya başladı. Neden olduğu dağınıklığı tekrar nasıl toparlayacağını hiç hatırlamıyordu. Tekerlekli sandalyesini lastikler, süngerler, borular ve bir koltuk başlığı halinde parçalaması, bardağı taşıran son damla oldu.

"Calvin!" diye azarladı onu hastabakıcı. "Kes şunu! Tek

bir şey daha parçalarsan, tekerlekli sandalyeni alırım ve yataktan ayrılamazsın. Duydun mu beni?"

Calvin, durumu istemeyerek de olsa kabullendi. Sonra Petey'nin tekerlekli sandalyesinin kulplarını yakalayarak onu birkaç metre itti. Ardından kendi sandalyesini ileriye doğru sürerek bu hareketi tekrarladı. Calvin, kısa süre sonra iki sandalyeyi de hastabakıcıdan yardım almadan pencerelerin önüne götürebilmeye başladı. Pek çok öğleden sonrayı Petey'yi koğuşta dolaştırarak geçirdi.

Bir gün Calvin, Petey'yi daireler çizerek döndürdü. Petey kollarını sallayarak durması için homurdandı ama Calvin onu daha da hızlı çevirdi. En sonunda başı dönen Petey'yi durduğunda Petey, üstüne başına kustu.

"Amanın!" diye bağırdı Calvin. "Eğer bunu dönerken yapsaydın herkesin üstüne sıçrayacaktı!"

Petey becerebildiği en ciddi şekilde kaşlarını çattı.

***

Calvin, bir akşamüzeri, tekerlekli sandalyesiyle Petey'nin yanına gitti. "Hey, Petey, düşünüyorum da daha fazla sözcük öğrenmen lazım. Evet, hayır ve iyi diyebiliyorsan, başka şeyler de diyebilirsin," dedi.

Petey, başını iki yana salladı ama tek başına oturup pencereden dışarı bakarken duyduğu bazı sözcükleri ağ-

zıyla çalışmaya başladı. Dudaklarını kapamak o kadar çok çaba gerektiriyordu ki, aynı anda bir de ses çıkarmayı beceremiyordu. Sanki bir şey boğazını mengeneye sıkıştırıyormuş gibi hissediyordu. En büyük sorun, diliydi. Bir yanağına dayanan dili boğum boğum oluyor, tüm komutlara karşı geliyordu. Sözcükleri oluştururken damağına değemiyor, aradan sadece hava geçebiliyordu. Alt dudağını üst damağına doğru bastırmak işe yarıyordu. Petey, en iyi "Eeee," "Haaa," ve "İii-ii," derken ses çıkarabildiğini fark etti. Boğazını kullanacaktı.

İlk başarısı "çok iyi" sözcükleri oldu. Yanaklarını içe çekip neredeyse şarkı mırıldanır gibi, ham bir "Çooo iiii," sesi çıkardı. Bu sesi, dilini kullanmadan çıkarabiliyordu. Tekrar tekrar alıştırma yaptı.

Ertesi sabah Calvin yanına geldi. "Selam Petey, nasıl gidiyor?"

Petey, "Çooo iiii!" diye homurdandı.

Calvin, ona öylece baktı.

"Çooo iiii."

Calvin başını yana eğdi. "Bana bir şey mi demek istiyorsun?"

Petey, başını salladı.

Calvin, düşünceli bir tavırla yüzünü buruşturdu ve ka-

fasını kaşıdı. "Bir düşüneyim... nasıl gidiyor diye sordum, sen de 'Çooo iiii,' dedin. Çok iyi mi demek istiyorsun?"

"Eeee, eeee." Calvin, gülmeye başladı. Petey gülümsedi ve tekrar yanaklarını büzüp alçak ama sevinçli bir sesle "Çooo iiii! Çooo iiii," dedi. Ertesi gün Petey, bay bay demesini öğrendi.

Söyleyemediği "iyi geceler"e en yakın sözcük buydu. "Bay bay" demek, onun için çok büyük çaba gerektiriyordu ama kaba saba da olsa bir "Baaa baaa," homurtusu çıkarmayı başardı. Çok geçmeden bütün koğuş, her gece köşedeki iki yataktan yükselen iyi geceler törenini dinler oldu.

"İyi geceler, Petey."

"Baaa baaa."

***

Ama Petey, Calvin için endişeleniyordu. Çocuk ya çok hareketli ve neşeli oluyor ya da mutlak bir sessizlikle kendi içine kapanıyordu. Bazı günler, bütün sabahı gündüz salonunda bir masada, başını kollarına dayayarak geçiriyordu.

Petey, her gün sessizce pencere kenarında oturuyordu. Sık sık duvardaki yuvarlak camlı nesneyi izliyordu. Bu nesne geçen yıl dikkatini çekmiş, her defasında büyülenmiş halde saatlerce ona bakakalmıştı. Aletin iki küçük

kolu ya da çubuğu vardı. Kollardan biri diğerinden daha uzundu. Uzun olan sürekli dönüyor, günde bir düzine ya da daha fazla tur atıyordu. Daha kısa olan, zar zor hareket ediyordu. Petey'nin şansı yaver giderse bir tur atıyordu. Petey, kollara bakarak yemek zamanlarını tahmin etmeyi öğrendi.

Kolların hareketini takip etmek, Petey'ye pencereden bakmaktan daha eğlenceli gelmeye başlamıştı. Pencereler, onu elini uzatıp rüzgâra dokunma ya da güneşi yüzünde hissetme isteğiyle baş başa bırakıyordu. Çocuk koğuşundan buraya yaptığı yolculuğun hatıraları, onu sersemletmişti. Kolun her dönüşüyle hatıraları daha çok hayal gücünün ürünü olmaya başladı. Belki de rüzgârı ve güneşi aslında hiç hissetmemişti.

***

Calvin ile iletişim kurmayı öğrenmenin sevinci, Petey'nin fareler konusundaki üzüntüsünü aşmasına yardımcı oldu.

Bir gün, fırtınalı bir hava yeryüzüne indi. Rüzgâr, tehdit edici gökyüzünde uğulduyordu. Petey ve Calvin birlikte koğuşun ucunda otururlarken, Calvin soytarılığa başladı. Tekerleklerini ters yöne doğru iterek, "Bak nasıl dönüyorum," dedi. Tekerlekli sandalye duvara çarptı ve tepetaklak yere devrildi. Calvin ileri fırladı ve sandalyeden düştü.

Kafası güm! diye ahşap zemine çarptı. İnleyerek kalkmaya çalıştı, sonra yere yığılıp hareketsiz kaldı.

Petey homurdandı ve kollarını sallamaya çalıştı ama kimse onu fark etmedi. Uyuşmuş sessizlikte donakalmış gibi oturdu. En iyi arkadaşının yardıma ihtiyacı vardı ama tek yapabildiği, tekerlekli sandalyesinde çaresizce oturmak ve bir zihinsel engelli gibi homurdanmaktı.

8. Bölüm

Calvin, ölü gibi yatıyordu. Petey, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, arkadaşına yardım etmenin bir yolunu bulamıyordu. Hiçbir işe yaramayan vücuduna lanet etti. Tüm yapabildiği, yemek yemeye çalışırken tıkanmak ve birkaç saat sonra da başkasının temizlemek zorunda olduğu bir pislik üretmekti. Petey, öfkeyle doldu. Hayattaydı ve düşünebiliyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı. Bir şekilde Calvin'e yardım etmeliydi. Hem de hemen!

Petey, birden göğsüne keskin bir acı saplanmasına neden olan derin bir nefes aldı. Sonra da daha önce yapmaya hiç cesaret edemediği bir şey yaparak kaskatı boğazını havayla doldurdu. Tiz bir ses, havayı delip geçti. Petey, yüzünü buruşturarak kollarıyla duvara ve pencere pervazlarına vurdu. Bilekleri acıyla zonkladı ve gözleri karardı. Hâlâ kollarını sallıyordu.

O sırada iki güçlü el, Petey'nin kollarını kavradı. Petey gözlerini açtığında hastabakıcıyı gördü.

"Hey! Hey! Hey! Sakin ol, küçük adam. Buradayım. Calvin'e yardım getireceğim!" Hastabakıcı koğuşun diğer tarafındaki hastabakıcıya, "Git yardım çağır!" diye bağırdı.

Petey, dev adamın Calvin'in hareketsiz vücudunun yanına çömelip nabzını aramasını izledi. Calvin inleyerek kalkmaya çalıştı ve yüzünü buruşturarak başını yokladı. "Kamyon çarpmış gibiyim," diye homurdandı.

Birkaç dakika sonra bir hemşire, koşarak yanlarına geldi. Calvin, başındaki kocaman şişlik dışında iyiydi. İriyarı hastabakıcı, beyninde bir bulmaca çözermiş gibi Petey'yi süzdü. Petey'nin yara bere içindeki ellerini incelerken, "Yaptığın, iyi bir şeydi," dedi. "Kesikler için bir şey bulalım." Hastabakıcı sargılarla geri döndüğünde Petey'nin omzunu sıkıp "Sen kesinlikle gerizekâlı değilsin," dedi.

Petey gülümsedi, sonra tekrar gözlerini kapayarak karanlığın zihnini ve bedenini yıkamasına izin verdi.

Calvin daha sonra, Petey'nin acılar içinde, bitkin bir halde uzandığı yere gitti. "Şey, Petey, ben... benim için yaptıklarını duydum. Teşekkürler." Yere baktı. "Petey, sen benim en iyi arkadaşımsın."

Petey tekrar gülümsedi ve güçlükle başını salladı. Cal-

vin, "Çığlık atabildiğini bilmiyordum," diye de eklemeden edemedi.

***

Calvin'in yardımına koşan iriyarı hastabakıcı Joe, koğuşta çalışmaya yalnızca birkaç gün önce başlamıştı. Esmerdi, kemikli bir çenesi vardı ve attığı her adımda acı çekiyormuş gibi yavaş yavaş yürüyordu. Calvin, adamla konuşup adını ve hayat hikâyesini hemen öğrendi.

Joe, yıllarca Milwaukee ve Kuzey Pasifik demiryollarında çivi çakan bir ray işçisi olarak çalışmıştı. Sonunda, bir kas rahatsızlığı yüzünden, kürek sallamak ona çok fazla acı vermeye başlamıştı. Ama hâlâ demiryolu şarkıları mırıldanırdı. 1937'nin yazı sonbahara dönerken, Joe da güçten düşmeye başladı. İlk kar yağdığında onun için basit işler bile müthiş bir çaba gerektirir hale gelmişti. Petey, Joe'nun durumunun kötüye gittiğini fark ediyordu ama sorunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Joe bir sabah, Petey'yi altını temizlemek üzere yüzüstü döndürürken "Bugün neler yapacaksın?" diye sordu. Petey'nin göğsündeki baskı, yanıt vermesini engelledi. Joe, onun yerine konuştu. "Sandalyeme çorba koyacak mısın yine?"

Petey, sırıttı. Bir önceki ay Joe, bir hastayı beslemek

için dinlenme odasına bir kâse çorba getirmişti. Bir kaşık almak için yemek arabasına giderken masanın tepsi ve tabaklarla dolu olduğunu görüp kâseyi bankın üzerine bırakıvermişti. Dönüşte de yanlışlıkla, dumanı tüten tavuklu şehriye çorbasıyla dolu kâsenin üstüne oturmuştu. Petey, pantolonundan sıcak damlalar süzülürken can havliyle zıplayan Joe'ya katıla katıla gülmüştü.

Joe, Petey'yi tekrar sırtüstü çevirirken, "Kesinlikle büyüdün, kanka," dedi. "Artık bir delikanlısın."

Petey, "Eeee," dedi.

Joe, Petey'yi tekerlekli sandalyesine oturtmak için kaldırırken yüzünü buruşturdu. Nefes nefese, "Bahse girerim 55 kilo varsındır," dedi.

Petey, kocaman arkadaşına sevgiyle baktı. Joe, Calvin'i kurtardıktan sonra babası gibi olmuştu. Koğuştaki kimse, Joe'ya hesap vermeden Petey ya da Calvin'e bulaşamazdı.

Joe üzüntüyle, "Daha ne kadar çalışabilirim, bilmiyorum," dedi. Yalvaran bakışlarını ona diken Petey "Niyyy?" dedi.

Joe, cevap vermeden başını iki yana salladı. Petey'nin yanağından sevgiyle makas alıp onu kahvaltı için yemekhaneye götürdü. Tekerlekli sandalyesi, çoktan tıkınmaya başlamış diğer hastalar tarafından dışarıda bırakılan Cal-

vin, her zamanki gibi masanın bir köşesinde bekliyordu. Joe ile Petey'nin odaya girdiğini görünce işaret parmağını bir tabanca gibi tutarak boğazından silah sesi çıkardı: "Dıkşın, dıkşın."

Petey gülümseyerek kollarını salladı ve silah atışına karşılık verdi. "Dışşşşş, dışşşş."

Calvin, gülerek silahını şakacıktan Joe'ya doğrulttu. Petey de Calvin'in büyük arkadaşlarını hayali mermilerle geri püskürtmesine yardım etmeye başladı. Ölümcül bir yara almış gibi yapan Joe, bir eliyle göğsünü tutup diğer eliyle dengesini sağlamaya çalıştı.

Petey, Joe'nun sahte acıyla sendelemesini izledi. Oyun birkaç ay önce, hastabakıcılar duvara parlak bir ışık yansıtan büyük makineyi koğuşa getirdiklerinde başlamıştı. Diğer ışıklar kapandığında, duvarda hareket eden ve konuşan insanlar görülüyordu. Sihir gibiydi. Makine, atları ve binaları bile gösterebiliyordu. Joe, bunlara 'film' diyordu.

Petey ve Calvin, her hafta cuma akşamını sabırsızlıkla bekliyordu. Joe, ikisinin arasında oturuyor ve sihirli insanlara Hoot Gibson, Tom Mix ve Gary Cooper gibi isimler veriyordu. Çocuklar en sevdikleri filmleri unutmuyorlardı: *Vahşi Batı*, *Virginialı*, *Ölüm Vadisi* ve *Billy the Kid*.

Petey, bu makinenin, o anda başka yerlerde olan şeyleri bir şekilde gösterdiğini sanıyordu. Ama bir gece

Teksaslı'yı ikinci defa izledi. Onun şaşkın bakışlarını ve hareketlerini gören Joe, ona makinenin nasıl çalıştığını anlattı. Büyük bant ruloları, her nasılsa, insanları içinde tutuyor ve tekrar tekrar gösterebiliyordu.

Petey ve Calvin, kovboy filmlerine bayılıyordu. Gözde kovboyları, çatışmalarda asla ölmüyordu. Çocuklar her gösterimden sonra, ateş etmece oynuyorlardı. Tekerlekli sandalyeleri dörtnala koşan atlara dönüşüyordu. Yataklarla dolu kirli, kalabalık koğuş, güneş ışınlarıyla yıkanan, dağlarla ve vadilerle kaplı bir manzara oluveriyordu. Pencerelerden dışarıyı izleyen uysal hastalar, ruhları bile duymadan, etrafları kuşatılmış suçlular grubunun üyeleri haline geliyordu. Yatağı koğuşun ortalarında bulunan yaşlı ve yatalak madenci Zeke, Petey ve Calvin'in on yedi banka soymasına, bir o kadar hapishaneden kaçmasına ve bir düzine haydut öldürmesine yardım etmişti. Üstelik bunu yatağından bile çıkmadan ve oyuna dâhil olduğundan habersiz yapmıştı! Tekerlekli sandalyesini hareket ettirebilen Calvin, 'peşindekileri atlatmak için kaçarken', sık sık diğer hastalara çarpıyordu.

Eli hâlâ göğsünde olan Joe, sabah çatışmasını böldü.

"Tamam, siz ikiniz, kahvaltı bitene kadar kimse ölmeyecek," diye emretti. "Ölü insanlara yemek yedirmekten

nefret ederim." Joe, Petey'yi Calvin'in yanına yanaştırdıktan sonra yemek arabasından yulaf ezmesini getirerek masaya koydu.

Petey, yulaf ezmesini seviyordu. Yemeğini diğer herkes gibi yediği nadir zamanlardan biriydi. Genelde yemeğinin kıyma makinesinde ezilmesi gerekiyordu. Mönü her hafta aynıydı. Bu yüzden, Petey o gün öğle yemeğinde köfte ve mısır olduğunu biliyordu. Onun için bunlar da içinde sarı benekler olan, yulaf ezmesinden farksız bir puding haline getirilecekti.

Petey esnedi, silahlı çatışmadan sonra kendini alışık olmadığı kadar bitkin hissediyordu. Halsizliğini önemsemedi ama birkaç lokma yedikten sonra midesi bulanmaya başladı. Joe'ya doyduğunu işaret etti. Öğleye doğru, Petey'nin vücudu istemsizce titremeye ve alnından iri, soğuk ter damlaları süzülmeye başladı. Calvin tek bir karşı ateş olmaksızın Petey'yi art arda üç kez vurduktan sonra, sandalyesini yanına sürdü. "Hey, Petey, seni şakacıktan vurdum! İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Haaa, haaa," diyen Petey, yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı.

"Joe'yu çağıracağım, o sana yardım eder." Calvin tekerleklerini hırsla döndürürken, "Hey, Joe! Hey, Joe! Hey, Joe!" diye bağırarak koğuşun diğer ucuna yöneldi.

Calvin'in daha önce morarttığı kaval kemiklerinin ve ezdiği ayak parmaklarının anılarını henüz unutmamış hastalar, sağa sola kaçıştılar. Calvin, çok geçmeden yanında Joe ile geri döndü.

Joe, yüzünde endişeli bir ifadeyle "Neyin var, Petey? İyi hissetmiyor musun?" diye sordu.

Petey, "Oooouuu," diye uludu.

"Üstüne bir battaniye örtelim ve doktoru çağıralım," diyen Calvin çıldırmış bir halde koğuşta dolanırken, Joe diğer hastabakıcıları doktoru çağırmaya gönderdi. Calvin, "Ona benim battaniyemi getireceğim!" diye bağırdı. Hastalar yeniden dört bir yana dağılıp yataklarında güvende olduklarında küfürler ve tehditler savurdular. Joe gülümsedi. Üç metre yakınında bir battaniye duruyordu ama Calvin'in dostluk jestininin hakkını vermek lazımdı.

Uzun bir bekleyişin sonunda kabarık siyah saçlı, zayıf, kemikli bir doktor geldi. Bol ve kötü dikilmiş, gri bir takım elbise giymişti. Doktor Petey'yi görünce başını iki yana salladı. "Zavallı çocuk. Rahatsızsın demek? Bakalım neyin var." Bütün koğuş, doktorun ziyaretine dikkat kesildi.

Doktor, battaniyeyi sıyırarak Petey'nin göğsünü açmak için gömleğini kaldırdı. İki defa Petey'nin ağzına termo-

metre yerleştirmeyi denedi ama Petey'nin kıvrılmış dili, termometreyi reddediyordu. En sonunda elini örtünün altına sokarak termometreyi Petey'nin pek hoşlanmadığı ama çıkaramayacağı bir yere yerleştirdi. Sonra stetoskobunu Petey'nin göğsüne dayayarak dinledi. Diğer elli hasta da doktor Petey'nin göğsünü kolayca dinleyebilsin diye sessizliğe gömüldü.

Doktor, termometreyi çıkarıp muayenesini tamamladıktan sonra Petey'nin tıbbi raporlarına göz attı. Çantasını yatağın ucuna koydu. Bazı hapların yanı sıra birkaç şişeden kötü kokulu sıvıları ölçerek dağıtırken, "Bir hastamız var," dedi.

Ayrılmadan önce Petey'nin elini tutarak oturmakta olan Joe'ya döndü. "İleri derecede grip ve zatürresi var. Ona biraz kuvvet ilacı ve şurup verdim. Zihinsel engelli olduğu göz önüne alınırsa, ben olsam fazla umutlanmazdım. Ne de olsa, böylelerinin uzun yaşadığı çok nadir görülür."

Joe, kararlı bir şekilde "Bu çocuk zihinsel engelli değil," dedi.

Doktor işaret parmağını kaldırarak "Bir hastaya duyduğunuz hislerin algınızı bulandırmasına izin vermeyin," dedi. "Çocuk bir zihinsel engelli. Bu gerçeği değiştiremezsiniz."

Joe, doktorun talimatlarını not aldıktan sonra odadan çıkmasını izledi ve "Sen zihinsel engelli değilsin, Petey. O doktor öldükten yıllar sonra da sen buralarda olacaksın," diye mırıldandı.

9. Bölüm

Petey'nin bitkin vücudu, birkaç hafta boyunca enfeksiyonla mücadele etti. Joe, tüm hastabakıcılara Petey'nin özel bakıma ihtiyaç duyduğunu anlattı. Petey'ye su içirme ve yüzünü ıslak bezle silme görevlerini Calvin'e verdi. Petey, zamanla Calvin'in ona daha fazla suyla yaklaştığını görmekten korkar oldu. Calvin, bezleri ıslak tutma işinde o kadar gayretliydi ki hastabakıcılar Petey'nin ıslak bezini neredeyse saat başı değiştirmek zorunda kalıyordu. Calvin, Petey'nin alnını ve yüzünü derisi soyulmaya başlayana kadar sildi. Bunun üzerine Joe, onun hevesini biraz dizginlemek zorunda kaldı.

Petey'nin bilinci, gidip geliyordu. Bir terliyor, bir titriyordu. Calvin'in sürekli bir şeyler anlatması, sinirini bozuyordu. Tıknaz arkadaşının onu yalnız bırakmasını ve derin, sonsuz bir uykuya dalmasına izin vermesini diliyordu.

Petey'nin uzun süren hastalığı boyunca, Joe sık sık vardiya bitiminde onun yanına uğradı ve oturup onunla konuştu. Petey, inatla bilincini açık tutmaya ve onu dinlemeye çalışıyordu. Bir gece, iriyarı adam yanından ayrılmak için bitkin halde ayağa kalktığında Petey, "Baaa baaa, Çoo," dedi.

Joe, şaşkınlıkla ona baktı. "Adımı söyleyebiliyor musun?" Petey, bitkinlikle gülümseyerek başını salladı. Kafası karışan Joe, sessizce ona baktı. "İyi geceler, Petey. Seninle konuşmak güzeldi," dedi. Petey, başını salladı.

Joe koğuştan çıkıp yürürken dengesini pek sağlayamıyordu ve omuzları çöküktü.

***

Petey ağır hastaydı; kuru öksürük, titreme ve sayıklamalarla kendini kaybetmişti. İlk iyileşme belirtilerini gece gösterdi. Tedirgin titremelerinden kurtulup derin, ağır bir uykuya daldı. Sabah gün ışıdığı halde uyanmayan Petey'nin vücudu, birkaç kez uykuya yenik düştü. Nihayet uyandığında kurt gibi açtı. Bir ayı aşkın süredir ilk kez acıkıyordu.

Petey ve Calvin, çok geçmeden saatler boyunca ellerini tabanca gibi kullanarak kovboyculuk oynamaya başladılar. Calvin, sportmen davranmak adına Petey'den daha yük-

sek ses çıkarmamaya çalışıyordu. Bununla beraber, arada bir çatışmanın heyecanına kapılıp yüksek sesle "Dıkşın! Dıkşın!" diye bağırıyordu. Koğuşta tüm gözler ona çevrildiğinde başını uysalca eğerek sesini alçaltıyordu.

***

Kışın gelişiyle soğuk rüzgârlar, koğuşu bir kez daha ele geçirdi. Soba, acımasız soğuğa karşı deli gibi yanıyordu. Karlı bir akşam, Joe koğuşu ziyaret etti. Hastalar yatmaya hazırlanırken, elinde bir torbayla Petey ve Calvin'in yanına uğradı. "Hey, çocuklar, bu günün ne olduğunu biliyor musunuz?"

Petey ve Calvin, merakla ona baktılar. Calvin, "Salı mı?" diye atıldı.

"Hayır, hayır, hayır. Yani bu günün özelliği ne?"

"Bugün jöleli sandviç yedik."

Joe, başını iki yana salladı.

Petey, "Nee? Nee?" diye inledi.

"Bugün yılbaşı gecesi." Çocukların boş bakışlarını gören Joe, açıkladı. "Dinleyin, çocuklar; yılbaşı barış, mutluluk ve kutlama zamanıdır. Tüm insanların kardeş olduğunu hatırladığımız zamandır."

Calvin, asık bir suratla, "Bizim ailemiz yok," dedi.

"Ben varım ya. Bu gece onun için geldim, size hediye getirmek için." Joe, torbasından iki tane renkli paket çıkardı. Paketleri Calvin'in sabırsız ellerinden kaçırdı. "Bunları sabah benim vardiyam başlayana kadar açmayacaksınız; böylece hayal kurmak için sabaha kadar vaktiniz olacak. Hayal etmek, eğlencenin yarısıdır."

Petey ve Calvin, heyecandan sersemlemiş halde birbirlerine baktılar.

Joe, büyük ceketinin cebinden iki büyük çorap çıkarırken, "Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Calvin, "Evet," diye atıldı. "Kocaman, kirli çoraplar!"

Joe, güldü. "Bunlar kocaman, kirli çoraplardan daha fazlası. Bunları hemşire odasına asacağız. Bu sene ikiniz de uslu çocuklar olduysanız belki Noel Baba içlerine şeker koyar. Sabah içlerini kontrol etmenize yardım edeceğim."

Calvin, "Noel Baba kırmızılar giymiş şişko bir adam," diye açıkladı.

Joe, "Ve iyi insanlara hediyeler verir," diye ekledi.

Joe, Noel'den ilk bahsettiğinde Petey heyecanlanmamıştı. Ama şimdi, çorap ve hediye beklentisiyle gülümsüyordu. Birçok çocuğun aklına gelen hediyeleri kafasında canlandıramıyordu ama bu, ilgisini azaltmıyordu. Gece

geç saatlere kadar heyecanla homurdandı. Calvin durmadan, "Galiba benim bir atım olacak," deyip duruyordu.

Petey ve Calvin, yorgun hastaların tehditlerinden sonra bölük pörçük ama büyülü bir uykuya daldılar. Rüyalarında parlak renkli kutular, kirli çoraplar ve kırmızılı şişman bir adam gördüler.

Uyanmalarına daha saatler varken, Calvin yüksek sesle, "Hey, Petey, Noel geldi! Bugün hediyelerimizi alacağız!" diye bağırdı.

Petey, hemen uyanıp gözlerini açtı. Günün sürprizlere gebe olduğunun farkındaydı.

Hastalardan biri, "Siz ikiniz, kesin sesinizi!" diye gürledi. "Yoksa hediyelerinizi açacak kadar uzun yaşamayacaksınız!"

Çocuklar, sessizce bekledi. Joe, nihayet, saat 06.00 vardiyası için geldi. Yaşlı bir adam gibi, yavaş yavaş yürüyordu.

Joe koğuşa girerken Calvin, "Hey, Joe, bugün yılbaşı!" diye seslendi.

Joe, şaşırmış gibi yaparak nefesini tuttu. "Öyle mi? O zaman, kalkıp güne başlayalım. Kahvaltı bitene kadar hediye yok."

Koğuştaki yemeklerini hiç yemedikleri kadar hızlı yi-

yen Petey ve Calvin, hevesle Joe'nun işlerini bitirmesini bekledi. Onlara yıllar gibi gelen dakikaların ardından Joe, sonunda çocukları hemşire odasına götürdü. Önce Petey'nin kucağına bir hediye koydu. Petey ona çaresizce, beklentiyle baktı.

Joe, "Onu senin yerine açmam," dedi.

Petey endişesini "Eeee, eeee," diyerek gösterdi.

"Yardım ederim ama senin de yardım etmen lazım." Joe, Petey'nin aksak elini kaldırıp kaskatı parmaklarından birini mektup açacağı gibi tuttu. Petey, parmağının paket kâğıdını yırtmasını izledi. Calvin, burnunun ucunda bir dilim salam sallanan bir yavru köpek gibi sabırsızca kıpırdanıyordu. Petey'nin hediyesi neredeyse açıldığında, Joe, Calvin'e onunkini uzattı. Calvin, paketlenmiş kutunun kâğıdını saniyeler içinde yırttı.

Çocukların ikisi de birer deri tabanca kılıfı ve kemer almıştı. Kılıflarda yepyeni, gümüş rengi birer oyuncak tabanca vardı.

Calvin, "Aman Tanrım, Petey, şunlara bak!" diye çığlık attı.

Petey sırıtarak kollarını çırptı. "Aaaa taaa!"

Joe, iki çocuğu gülümseyerek izledi. Calvin kemerini takarken, Joe da uzanıp Petey'nin tabanca kılıfını te-

kerlekli sandalyesinin yanına astı. Tabancayı da lastikle Petey'nin bileğine tutturdu.

Çocuklar hemen "Dıkşın, dıkşın, dıkşın," ve "Dışşş, dışşş, dışşş"tan oluşan yaylım ateşine başladılar. Neyse ki Petey'nin hedefini gerçekten vurması gerekmiyordu, yoksa mermileri tavanı delerdi.

Joe, iki genç arkadaşının oynamasını izlerken gülümsedi. Eğer engelli ve bu akıl hastanesine mahkûm olmasalardı araba sürecek, kızlarla buluşacak, spor yapacak ve işe girecek yaştalardı. Calvin tekerlekli sandalyesiyle daireler çizerken Petey'nin odanın ortasında hareketsiz oturmasını izleyen Joe'nun içini neşe kapladı. İki delikanlı da hırsla silah sesi çıkarıp kollarını sallıyordu.

Calvin oyununa ara verdi. "Joe, peki ya çoraplar?"

Joe omzunu silkti. "Bilmiyorum, Calvin, belki boştur-lar. Noel Baba sadece iyi insanlara hediye bırakır."

Calvin, "Biz iyiydik, en azından ben öyleydim," diye güvence verdi. "Petey'yi bilemem."

Joe, Petey'ye baktı. "Peki, sen iyi miydin?" Petey'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kollarını çılgınca salladı. "Çooo iiii! Çooo iiii!"

Joe, içleri şekerle dolu iki çorabı getirdi. Joe, Petey'nin

çorabına küçük, çerçevelenmiş bir kâğıt parçası eklemişti. Petey, kâğıt parçasına bakarak, "Neee?" diye sordu.

"Petey, bu sana özel bir hediye."

"Neee? Neee?"

Joe, "Sana okuyayım," diyerek yavaşça okumaya başladı. "Tanrı'ya umut bağlayanlar güç tazeler, kartallar gibi kanat çırpıp yükselirler. Koşar ama zayıf düşmez, yürür ama yorulmazlar."

Calvin, "Kartal ne?" diye atıldı.

Joe, "Şey, buradaki güvercinlere benzerler ama çok daha büyüktürler," diye açıkladı.

Calvin, "Joe, ben güvercinleri daha çok seviyorum," dedi. "Sen de sevmiyor musun, Petey? Ne kadar hızlılar."

"Eeee, eeee."

Joe, iki çocuğa baktı ve kendi kendine gülerek başını iki yana salladı. "Tamam, bunu düzeltiriz." Hemşire odasından bir kalem aldı ve çerçeveli kâğıdın üzerinde düzeltme yaptı. "Peki, şimdi kulağa nasıl geliyor? 'Kanat çırpıp yükselirler güvercinler gibi.'"

Calvin, "Evet, bu daha iyi!" diye haykırdı. "Sen ne düşünüyorsun, Petey?" diye sordu Joe.

"Eeee. Çooo iiii, çooo iiii."

Günün ilerleyen saatlerinde, şiddetli çatışmalarının

arasındaki bir sessizlik anında Petey, Calvin'e yaklaşmasını işaret etti.

Calvin, "Ne istiyorsun, Petey?" diye sordu. Petey, ona yırtılmış Noel paket kâğıdını ve şeker dolu çorapları gösterdi. Ardından koğuşun öte ucundaki Joe'yu işaret etti. Israrla "See kee, see kee," deyip duruyordu. Calvin, bir dakika kadar kafası karıştıktan sonra Petey'nin Joe'ya yılbaşı hediyesi vermek istediğini anladı. İki çocuk, haylaz haylaz çoraplarından bir miktar şeker çıkardılar ve Calvin, şekerleri yırtılmaktan kurtarabildikleri en büyük renkli paket kâğıdıyla beceriksizce sardı. Sonra onları arkasına saklayarak, "Hey, Joe! Gelsene!" diye bağırdı.

Joe geldiğinde, Calvin gizlediği hediyeyi uzattı. "Petey ve benden."

Joe, numaradan şaşırmış gibi yapıp, "Bu da ne?" diye sordu ve küçük bohçayı açıp şekerleri gördü.

Calvin, "Mutlu yıllar," deyiverdi.

Joe, eğilerek iki çocuğa da sarıldı. "İkinize de iyi seneler. Bereketli, mutlu yıllar."

10. Bölüm

Joe, son aylarını Petey ve Calvin'e adadı. Sadık dostları olan bu kocaman, harika insanın çöküşünü, onun yarısı kadar olan hastabakıcıların hastaları onun yerine kaldırdığını izlemek, Petey ve Calvin'e acı veriyordu. Joe işinden hâlâ yürüyebiliyorken, başı dik olarak ayrılmak istiyordu. Onun bu isteğinin de etkisiyle, veda vakti kaçınılmaz oldu.

Baharın sonlarıydı ve Joe, koğuştaki son vardiyasında çalışıyordu. Petey ve Calvin'e omuzlarına dokunup yanaklarından şefkatle makas alarak veda etti. Son sözleri, "Kendinize çok iyi bakın," oldu.

Sonra da gitti.

Joe'nun ayrılışı, Petey ve Calvin'i perişan etti. Ne kadar ağlarlarsa ağlasınlar, gözyaşları onu geri getirmeyecekti. Çocuklara Portland ve Seattle'daki birkaç hastaneden

mektuplar geldi. Hemşirelerden biri mektupları onlara okudu. Joe her mektupta okyanustan, gemilerden ve büyük şehirlerden bahsediyor ama hastalığına hiç değinmiyordu. Mektupsuz geçen altı ayın sonunda, iki çocuk da bunun anlamını sessizce kabullendi.

Joe yokken mevsimler insafsızca birbirini kovalıyordu. Her kasvetli kışın ardından Rocky Dağları'na bahar rüzgârları düşüyor, haşin manzarayı yumuşatıp kar örtüsünü eritiyordu. Kış, soğuk pencereden dışarı çıkar çıkmaz, bahar ılıklığı yavaşça koğuşun içine süzülüyordu. Günler uzuyor ama gündoğumu ve günbatımı hâlâ ruhsuz ritimlerinde birbirleriyle ışık değiştokuş ediyorlardı. Zaman, ağır ağır ilerliyordu.

Petey, zamana kirli pencerelerden dışarı gönülsüzce bakarak katlanıyordu. Işık demetleri odaya giriyor, aşınarak rengi solmuş zemine düşüyordu. Sarı verniğin üzerindeki talaş ve çizikler yıllar içinde ahşabın, temas ettiği her şeyi emmesine yol açmıştı. Şimdi zemin, bu idrar, yemek artığı, küllü su, ter ve kusmuk kokularını geri yansıtıyordu. Koku, oraya yeni gelenlerin çoğunun midesini bulandırıyordu ama hastalar fark etmiyordu bile. Kendileri de uzun zaman önce bu çöplüğün birer parçası olmuşlardı.

Zamanın geçişi, Petey'nin doğumunda tanıştığı za-

lim tahribatı devam ettiriyor, onun vücuduna da işkence ediyordu. Petey'nin küçük bacakları büyüyor, göğsüne daha çok baskı yapıyordu. Sağ bacağı hafifçe sol bacağına doğru bükülüyor, bu da iki dizini yukarı doğru kırıyordu. Petey'nin başı yana eğikti, kolları ve bilekleri tavuk kanatları gibi açılıyordu. Heyecanlandığında kırış kırış uzuvları, uçmaya çalışan büyük, tüysüz bir kuş gibi çırpınıyordu.

Genelde başını kollarına gömüp oturan Calvin, dinlenme odasının köşesinde bir demirbaş halini aldı. Joe iki yıl önce ayrıldıktan sonra, rahatsız edici bir sessizliğe gömülmüştü. O kadar şişmanlamıştı ki içe dönük çarpık bacaklarıyla bir Buda heykelini andırır olmuştu. Kabzası kullanmaktan aşınmış gümüş rengi tabancası, yeşil metalden komodinin üstünde tozlanıyordu. Arada bir zoraki olarak katıldığı kovboyculuk oyunlarında belli belirsiz gülümsüyor ama aynı zamanda Joe'nun gidişine dair anıları da canlanıyordu. Bu anılar, Calvin'i gönüllü sürgününde daha da derinlere çekiyordu.

Joe'nun gidişinin ardından başka değişiklikler de oldu. Artık Petey'nin bakımıyla kadınlar ilgileniyordu. Almanlar ve Japonlara karşı süren savaş yüzünden sağlıklı hastabakıcıların çoğu ayrılmış; yerlerini daha yaşlı adamlara, kadınlara ya da Warm Springs'te psikiyatri eğitimi alan hemşirelik öğrencilerine bırakmıştı.

18 numaralı koğuşta çalışan kadınlardan biri de yirmi dört yaşında, alımlı bir hemşire olan Cassie Graber'dı. Pearl Harbor saldırısından sonra askere alınan kocası, Cassie'nin ilk çocuklarına hamile olduğunu öğrenemeden Avrupa'ya gönderilmişti. Cassie'nin hayatı bıkkınlık veren uzun vardiyalar boyu çalışmak, küçük kızı Lisa ile ilgilenmek ve kocası Alex'e mektup yazmaktan ibaretti. Tekdüze hayatını renklendiren tek şey, Petey Corbin adlı inanılmaz derecede biçimsiz ama çok hoş olan yirmi iki yaşındaki hastaydı. Ona resmi olarak zihinsel engelli teşhisi konmuştu. Gayrıresmi olarak ise onun harika bir insan olduğunu keşfetti Cassie. Çok geçmeden yakın arkadaş oldular.

Petey, bir gün sessizce pencereden dışarı bakarken, Cassie çıt çıkarmadan arkasından yaklaşarak elini yavaşça Petey'nin omzuna koydu. "Ne düşünüyorsun bakalım?"

Petey sürpriz dokunuştan dolayı sıçrayarak kollarını salladı. Diğer insanların böyle bir refleks vermesini engelleyen şey, Petey'nin gelişiminin bir parçası olmamıştı. Şaşkınlığı, Cassie'yi tanımasıyla yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. Sarışın hemşireye sırıtarak "Meehaaa," diye karşılık verdi.

"Biraz sıkılmış görünüyorsun."

"Haaa." Aslında sıkıntıdan patlıyordu ama Cassie'nin

tek bir dokunuşu, Petey'nin tüm sıkıntısını alıp götürmüştü. "Beee naaasss?" diye sordu.

"Bebeğim mi?"

"Eeee."

"Lisa çok iyi, Petey. Belki yarın onu da getiririm, ne kadar büyüdüğünü sen de görürsün."

"Çooo iiii, çoooo iiii." Petey, kaygılı gözlerle Calvin'in umutsuzca oturduğu yere baktı. Joe gittikten sonra Petey'nin içindeki boşluk Cassie ile dolmuştu. Petey'nin üstüne titreyerek onu neşelendirmek için şakalar yapıyordu, koğuşa gün ışığı gibi girmişti. Calvin'in boşluğu ise olduğu gibi duruyordu.

Cassie, "Calvin için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Eeee."

"Ben de, Petey. Onun için ne yapmalı bilemiyorum. Öyle görünüyor ki insanlar dostlarını kaybedince var olma nedenlerini de yitiriyorlar. Calvin'in öğrenmesi gereken şey, her zaman bir yarın ve yeni arkadaşlar olduğu gerçeği."

"Eeee."

"Bunu anlıyor musun?"

"Eeee."

"Anladığını biliyorum, Petey. Şey, benim işime dön-

mem lazım. Yarın Lisa'yı getirmeye çalışacağım. Yarın izin günüm."

"İiisa."

"Evet, Petey, Lisa." Gitmek için dönerken Petey'nin saçını karıştırdı. "Görüşürüz, ortak."

"Baaa baa."

Petey, Cassie'nin gidişini izlemek için gerindi. Biçimli vücuduyla büyük, güzel bir kedi gibi yürüyordu. Cassie güldüğünde ya da Petey'nin alnını okşadığında tuhaf ve heyecan verici duygular Petey'nin nefesini kesiyordu. Rüyasında sık sık çocuk koğuşundan yetişkin koğuşuna giden uzun yolda Cassie ile el ele yürüdüğünü görüyordu. Ne zaman yetişkin koğuşuna varsa, sakat vücuduyla ve yatağının kenarındaki tekerlekli sandalyesiyle uyanıyordu. Belki bir gece rüyası onu o yolun ötesine götürürdü. Cassie ile koğuşun arkasındaki uçsuz bucaksız kırlara doğru yürüyüp bir daha hiç geri dönmezlerdi.

Petey, sabahın geri kalanında gözlerini dalgın dalgın boşluğa dikti. Arada bir istemsiz sıçramaları kulağına ya da burnuna giren sinekleri kaçırıyordu. Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra altının değişmesi gerekti. Bu durumda saatlerce beklemeye alışık olduğundan, bunu düşünmemeye çalıştı.

Nihayet Cassie, akşama doğru koşturarak geldi. Uzun, beyaz bir eteğin içine sıkıştırılmış kolalı bir bluz giymişti. "Petey, çok işim var. Altını değiştirmeme gerek var mı?"

Petey, istemeye istemeye başını salladı.

Cassie, Petey'nin sandalyesini yatağına doğru sürerken, Petey, başının üstündeki tatlı yüze baktı. Cassie'nin uzun saçının birkaç tutamı omuzlarına dökülüyordu. Bazen, eğildiğinde, saçları Petey'nin yüzüne değiyordu. Petey'nin vücudu sanki rüzgâra dokunmuşçasına ürperiyordu. Cassie'ye hayran olmaktan hiç bıkmıyordu.

Sandalyenin yatağına çarpmasıyla kendine geldi. Cassie, Petey'yi bir başka hemşirenin yardımıyla altını değiştirmek için yatağına uzattı. Petey, âciz ve korunmasız, altı kirli bir halde yatmaktan hiç utanmamıştı. Ta ki Cassie ortaya çıkana kadar. İçi, birdenbire açıklayamadığı ve kaçamadığı bir utançla doldu.

Kendine tekrar tekrar onu temizleyen ellerin Cassie'ninkiler olmadığını, işi ona bakmak olan birinin elleri olduğunu söyledi. Cassie'nin dokunuşu yanağındaki el, alnını okşadığında nefesini kesen sıcak gülümsemeydi. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu düşünce aklından çıkmıyordu: Cassie onun biçimsiz, âciz vücudunu temizlerken onun hakkında ne düşünüyordu? Petey, bu sorunun cevabını duymaktan korkuyordu.

Petey, üzerinde sadece gömleği ve çorapları olduğu halde, tekrar sandalyeye oturtuldu. Cassie beyaz örtüyü hızla çarpık bacaklarının üstüne örttü ve kenarlarını sıkıştırdı. Cassie oradayken, örtü ne yeterince hızlı örtülüyor ne de yeterince yukarı sıkıştırılıyordu. Petey, güvenli bir şekilde örtülünce, çekinerek baktı. "Teeşeee."

"Ah, rica ederim," diyen Cassie, karşısında yakışıklı bir prens varmış gibi gülümsedi. "Hey, Petey, yarın Lisa'yı getirdiğimde dışarı çıkmak ister misin?"

Petey, ona kuşkuyla baktı. Dışarı mı? Onunla dalga mı geçiyordu? "Niyyyy, niyyyy?"

"Niye mi?"

"Eeee."

"Şey, yarın Montana Devlet Üniversitesi grubunun konseri var. Göletin orada çalacaklar. Yarın izin günüm olduğu için seni de götürebilirim. Gelmek ister misin?"

Petey nefes nefese "Eeee! Eeee! Eeee!" diye bağırdı.

"Tamam, yarın görüşürüz."

Cassie gitmek için döndüğünde Petey, Calvin'in masanın yanında umutsuzca oturduğu yere baktı. "Oooo! Oooo!"

Cassie, geri döndü. "Ne dedin? Ooo mu?" Petey güleрek başını salladı ve Calvin'e doğru baktı.

"'Calvin de gelebilir mi?' diye soruyorsun, değil mi?"

"Eeee, eeee."

Cassie, hayranlıkla Petey'yi süzdü ve uzanıp onun omzunu sıktı. "Hep başkalarını düşünüyorsun. Tabii ki Calvin de gelebilir. Dışarı çıkmak ona iyi gelir."

"Eeee, eeee."

Cassie koğuştan çıkarken Petey onun her hareketini izledi ve beyaz kıyafetinin son parçası da gözden kaybolana dek onu takip etti.

Petey, günün geri kalanında ve gece geç saatlere kadar iki şey hayal etti: Cassie ve dışarı çıkmak. Çok, çok uzun yıllar önce çocuk koğuşundan geldiğinden beri dışarı çıkmamıştı. Bunun düşüncesi bile heyecandan başını döndürmeye yetiyordu.

11. Bölüm

Petey, gün doğmadan uyandı. Cilalı pencere pervazlarının renginin açılışını ve değişen gölgeleri izlerken heyecandan karnına ağrılar giriyordu. Pencereler başta belli belirsiz, sonra göz alıcı bir şekilde kor gibi olana kadar kızardılar.

Petey'nin dışarıda olmaya dair hatıraları eskiydi ve zamanla kaybolmuş, gerçek olmaktan çıkmışlardı. Şimdi sabahın aheste aheste gelişi, onunla alay ediyor gibiydi. Cassie'nin gelmesine daha saatler vardı. Petey, uzun bekleyişe saniye saniye katlandı.

Nihayet Cassie'nin sesini duydu. Cassie, koğuşu geçerken, "Hey, kaplan. Hazır mısın?" diye bağırdı.

Petey, sırıtarak başını salladı ve gözleriyle Calvin'i işaret etti.

"Geri gelip onu alacağız," dedi Cassie.

"İiii, iiii."

Hastabakıcılar Petey'yi yüksek beton basamaklardan ite kaka indirirken Cassie, kucağında bebeğiyle yanlarında yürüyordu. Üzerindeki fırfırlı kısa kollu, mavi çiçekli elbiseyle süzülüyormuş gibi görünüyor, saçları omuzlarına dökülüyordu. Onu böyle gören Petey'nin nefesi kesildi.

Dışarıda, onları pırıl pırıl bir güneş karşıladı. Hevesli hastalar onlara iki yanlarında eşlik ediyordu. Petey, gözlerini kırpıştırarak ileri geri bakındı. Etraftan korna sesleri yükseliyor, otomobiller toprağı örten düz siyah bir zeminde yarışıyorlardı. Petey, mis gibi kokan taze havanın tadını çıkarıyordu. Kollarını coşkuyla salladı.

Cassie, göletin yakınında bir ağaç gölgesi buldu. Görevliler Calvin'i almak için koğuşa döndüğünde, Petey'ye güneş gözlükleri taktı, sonra arkasına yaslanarak sessizce onu izledi.

Petey, "Neee?" diye sordu.

"Sana bakıyorum. Çok yakışıklısın."

Petey'nin bakışları ciddileşti. "Haaa, haaa!" diye itiraz etti.

Cassie, onun elini tuttu. "Petey, sen bugüne kadar tanıdığım hiçbir hastaya benzemiyorsun. Gözlerimi kapar-

sam açık bir şekilde konuştuğunu duyabiliyorum. Aslına bakarsan seni bükük boynun, çarpık bacakların ve tekerlekli sandalyen olmadan dimdik ayakta görebiliyorum. Gözlerim açıkken bile uzun boylu ve yakışıklı bir adamsın, en az daha önce gördüklerim kadar."

Cassie'nin gözlerinde gizli bir alaycılık arayan Petey, hiçbir iz bulamadı.

Beklerlerken, Cassie küçük Lisa'yı Petey'nin kucağına bıraktı. Bebek bıcır bıcır söylenerek tombik parmaklarını Petey'nin eğilmiş yüzünde gezdirdi. Petey de bebeğe tiz bir ciyaklamayla karşılık verdi. Lisa uzanarak minik parmaklarıyla Petey'nin kulağını kavradı. Petey gülümseyerek Lisa'nın minik, narin ve kusursuz yüz hatlarını seyre daldı.

Hastabakıcılar Calvin'i Petey'nin yanına yanaştırırken, grup, hareketli bir marş çalmaya başladı. Davul ve korna sesleri, kahkahalar gibi müthiş bir şekilde havada yankılanıyordu.

Petey, "Çooo iiii! Çooo iiii!" diye haykırdı.

Cassie sırıtarak, "Kesinlikle öyle," dedi ve Lisa'yı tekrar kollarına aldı.

Petey ve Calvin, renkli üniformaları içindeki genç adamlarla kadınların yaptığı mutlu müziği dinlediler.

Petey, her bir ayrıntıyı zihnine kaydederek konser alanını gözleriyle taradı. Ördekler göletin üzerinde büyülü bir şekilde süzülüyordu. Çıkardıkları seslerle müziği bastıran sincaplar, ağaçların arasında birbirlerini kovalıyordu. Çim alanı çevreleyen sıra sıra ahşap banktaki birkaç yüz hastanın çoğu, uslu uslu oturuyordu.

Birden gür bir ses, müziği bastırdı. Petey, sesin havada uçan dev bir makineden geldiğini gördü. Dünya baştan aşağı sihirden oluşuyordu ve o, hayattaydı!

Grup, iki olağanüstü saat boyunca çaldı. Cassie'nin eli Petey'ninkinin üstünde duruyor, bu da Calvin'in onlara kıskanç kıskanç bakmasına neden oluyordu. Petey, Cassie'nin dokunuşu nedeniyle dikkatini konsere pek veremedi. İçeri döndüklerinde Calvin, gülerek yüzünü komik şekillere sokmaya başladı.

Calvin'in yüksek morali, gözlerden kaçmadı. Ertesi gün Cassie, Petey'nin yanına gelerek, "Petey, dün Calvin ilk defa güldü. Gördün mü?" diye sordu.

Petey, gülümseyerek homurdandı.

"Düşünüyorum da Calvin'in hayatında ihtiyaç duyduğu şey bir amaç. Herkesin bir amaca ihtiyacı vardır. Calvin'in sana bakmaktan sorumlu olmasına izin verir misin?"

Bu düşünce, Petey'yi gerdi.

Cassie, Petey'nin endişesini gördü. "Bu, ona ihtiyaç duyulduğunu hissetmesini sağlayacaktır. Onun için yapabileceğin en iyi şey bu olur."

Petey, bu teklifi istemeyerek de olsa kabul etti. Onu koğuşta dolaştırmak ve altının değişmesi gerektiğinde hastabakıcılara haber vermek, o günden sonra Calvin'in görevi oldu. Petey'nin yemek yemesine yardımcı olmak da Calvin'in günlük işlerinden biriydi. Yemek zamanlarında kendi tekerlekli sandalyesinden dikkatle uzanarak yatar durumdaki arkadaşını kaşıkla besliyordu.

Calvin, bir süre sonra Petey'nin ağzına sokulan kaşıkların hızına yetişip yetişemeyeceğini görmenin eğlenceli bir şey olduğunu keşfetti. Cassie ona yavaşlamasını hatırlatıyordu ama bir gün masanın diğer ucunda meşgulken, Calvin Petey'nin aralık ağzına ardı ardına tepeleme patates püresi soktu. Petey, Calvin'in hızına yetişemeyince, patates püresi ağzının etrafında birikmeye başladı. Calvin, gülerek diğer hastaların tabaklarından yemek çalmaya koyuldu. Yüzündeki patates topaklarından kurtulamayan Petey, dehşet içinde öksürmeye başladı.

Cassie, kahkaha ve tıkanma seslerini duyana kadar Calvin, Petey'nin yüzünün neredeyse tamamını patatesle kaplamıştı. Diğer hastalar, gülmekten kırılıyordu. Cassie koştu ve Petey'nin afallamış yüzünden patatesleri

temizledi. Sonra da Calvin'in kahkahasını bölerek onu azarladı.

Petey, bütün bu katlandıklarının Calvin'e bir amaç verdiğini biliyordu ama Cassie, herkesin bir amaca ihtiyacı olduğunu söylemişti. Eğer öyleyse, onun amacı neydi? Petey Corbin'in yaşama nedeni neydi? Her gün ezilmiş yemek yiyip altını pisletmek mi? Bu, amaç dolu bir hayat değildi!

Bu düşünce, Petey'nin aklından çıkmıyordu.

Koğuşun dışındaki dünyaya dair taze anılar, hayal kurmayı yeniden eğlenceli bir hale getirdi. Bir de güzeller güzeli Cassie, büyüleyici Cassie vardı. Cassie, Petey ve Calvin'i yaz sona ermeden iki kez daha dışarı çıkardı. Son seferinde, dışarıda o kadar uzun kaldılar ki, ciltleri bir hafta boyunca kıpkırmızı kalarak ateş gibi yandı.

Cassie, kendini suçlu hissedip üzerlerine titredi. Güçlü ve nazik elleriyle yüzlerine ve kollarına merhem sürdü. Eğer dışarı çıkmak, Cassie'nin ellerini bir kez daha yüzünde ve kollarında gezdireceği anlamına gelecekse, Petey tekrar yanmaya dünden razıydı.

Cassie, pek çok gece koğuşa uğrayıp kocasından gelen mektupları okuyordu. Ekim ortasında bir gece, onu bir akıl hastanesi çalışanından çok melek gibi gösteren, uzun, sarı bir elbise giymiş olarak koğuşa geldi.

"Meehaaa."

"Merhaba Petey, nasılsın?"

"Çooo iiii," diyen Petey, bu ziyaretin diğerlerinden farklı olduğu hissine kapıldı.

"Sohbete başlamadan, temizlenmeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Cassie.

"Haaa, haaa," diye yalan söyledi Petey. Hemşire ve hastabakıcılar altını daha sonra temizleyebilirdi; Cassie değil, yanı başında gamzeli yanaklarıyla gülümseyerek duran arkadaşı değil. Az önceki hissi yeniden duydu. Bu seferki, değişik bir ziyaretti. "Niyyy, niyyy?"

"Neden mi ziyaretine geldim?"

"Eeee, eeee."

"Sen çok yakışıklı bir delikanlısın da ondan. "

"Baaa baa." Petey, bu sözcükleri iyi niyetli bir "Ooo, devam et," anlamında da kullanıyordu. Cassie'nin gülümsemesiyle, donuk uzuvlarına bir sıcaklık yayıldı.

"Hayır Petey, sen gerçekten yakışıklısın. Hiç aynaya baktın mı?"

"Haaa."

"O zaman sıkı dur, hemen geliyorum." Cassie, kısa bir süreliğine hemşire odasına kadar gitti. Petey, gözleriyle ona eşlik etti. Elinde küçük, kare şeklinde bir aynayla geri dö-

nen Cassie, onu Petey'nin yüzüne tuttu. "Bak Petey, haydi şimdi bana yakışıklı bir adam olmadığını söyle."

Petey, aynaya bakıp görüntüsünü inceledi. Kısa, koyu renk saçlar, büyük bir burun, kemikli bir çene ve zarif, köşeli bir yüz gördü. Yanaklarını büzerek yansımanın da aynısını yapmasını izledi. Sonra yine gözleri aynaya dikili halde, şiş dilini ağzının etrafında dolaştırdı. Petey, başını eğerek büyülenmiş halde yansımasına baktı.

"Gördün mü, ben dedim sana," diye takıldı ona Cassie.

"Baaa baa." Petey, Cassie'nin oyalandığını seziyordu, onunla bir kez daha göz göze geldi. "Neee?"

Cassie, aynayı yavaşça komodinin üstüne koydu ve bir süre yere bakarak sustu. "Petey, bugün Alex'ten bir mektup aldım. Eve dönüyor."

"İiii, iiii, iiii."

"Evet, bu iyi bir şey ama aynı zamanda buradan ayrılacağım anlamına geliyor." Cassie'nin sözleri, bir tehdit gibi havada asılı kaldı. Bu mümkün değildi. Cassie gidiyor muydu?

"Niyyy?"

"Petey, Alex New York'a uçuyor. Ben de yarın onu karşılamaya gidiyorum."

Petey, "Geee döö," diye yalvardı.

Cassie yere baktı, ağlıyordu. Yanağının narin kıvrımı titriyordu ve minik gamzeleri yok olmuştu. "Hayır, Petey, geri dönemem. New York buradan çok, çok uzakta ve Alex orada görevli olacak. Sana yalan söyleyemem Petey, sana doğru olmayan bir şey söyleyemem. Sen çok iyi bir dostsun."

Petey, Cassie'nin gözlerinden akan yaşları gördü. Gideceği için, onu ağlatacak berbat bir şey yapmış olabileceği için korkuyordu. Kendisi, yalnızca çirkin ve acayip bir akıl hastasıydı. Amacı ve ailesi olmayan biriydi, bunu biliyordu. Cassie onu özlememeliydi. Ağlamamalıydı.

Petey, "Haaa, beee iiii deee," diye inledi.

"Hayır, hayır, sen iyisin."

"Haaa, haaa."

"Petey." İri, badem renkli gözleri yaşlarla parlayan Cassie, uzanıp çantasını aldı. "Asla iyi olmadığını düşünme. Sen harika bir insansın."

"Haaa, haaa." Petey güçlükle ses çıkarabiliyordu, böylesine akıl almaz bir açıklamadan sonra sesi çatallaşmıştı.

"Bunu bütün kalbimle söylüyorum." Cassie, Petey'nin kolunu kaldırdı ve göğüs hizasında sıkıca tuttu.

"Haaa, haaa." Petey kolunu çekmeye çalıştı ama Cassie onun yamuk elini kendi yanağına bastırdı. Petey, sıcak

gözyaşlarının parmaklarını ıslattığını hissedebiliyordu. Çenesi titredi. Cassie'nin ağlamasına sebep olmuştu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, Cassie'nin de kalp atışlarını duyabildiğinden emindi.

"Petey, beni dinle. Sen tanıdığım en olağanüstü insansın. Asla bencillik ya da kötülük yapmadın, bir kez bile. Hep benim ya da Calvin'in dertleriyle ilgileniyorsun, Lisa'nın nasıl olduğunu merak ediyorsun."

"Beee iiii deee!"

Cassie, Petey'nin hareketsiz elini sıktı. "Kahretsin, öylesin işte! Sen bu vücut ve bu tekerlekli sandalyeden ibaret değilsin. Sen, beyaz atlı bir prenssin. Cesursun, harikasın ve seni seviyorum." Sesi titriyordu.

Petey, taptığı bu kadına karşı koyma isteğini bir anda yitirdi. Gözleri yaşlarla doldu. Cassie yanında ağlarken, Petey onda bir yumuşaklık ve kırılganlık hissetti. Ona sarılmak, onu korumak ve kollarında rahatlatmak istiyordu. Vücudunu donduran ve şu an onun dokunuşuna, sarılmasına ihtiyacı olan bu kadına yaklaşmasını engelleyen güce lanet etti.

Gözlerinden yaşlar damlayarak, "Seee seeevvv! Seee seeevvv!" diye bağırdı.

Sırılsıklam yüzleriyle birbirlerine baktılar. Cassie, Petey'nin kolunu kucağına indirdi. "Ben de seni seviyo-

rum Petey, hem de çok," diye fısıldadı. Eğilerek yüzünü onunkine yaklaştırdı.

Petey'yi bir korku sardı. Anlamadığı, kontrol edemediği bir şey oluyordu. Cassie onun korkusunu görmezden gelerek usulca dudaklarını Petey'nin yanağına yapıştırdı. Petey, Cassie'nin ne kadar içten olduğuna ilk kez gerçekten inandı. Bunu anlamak, kalbini parçalıyordu.

Cassie geri çekildiğinde, Petey her şeyin böyle bitmesinden korktu. Eğer o da aynısını yapmazsa hep eksik kalacaktı. Dudaklarını 'o' şekline getirerek homurdandı. Cassie, onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Bir kez daha başını eğdi. Bu defa yumuşak yanağını Petey'nin çarpık dudaklarına bastırdı. Uzun, değerli bir süre boyunca, Petey'nin duygusal anlaşmalarını tamamlamasına izin verdi.

Sonra Cassie durdu ve Petey'nin boynuna ince, uzun bir zincir taktı. Zincire kalp şeklinde bir kolye ucunun kırık yarısı takılıydı. Kalbin diğer yarısı da kendi boynunda asılıydı.

"Petey, bu küçük yarım kalplerin önünde şöyle yazıyor: 'Birbirimizden uzak olduğumuz zaman Tanrı aramızda gözcülük etsin.' Arkasında da 'Unutmayacağız.' Bunun anlamı, eğer kendini yalnız hissedersen beni hatırla yeter; ben de seni düşünüyor olacağım. Eğer ben kendimi

yalnız hissedersem, seni hatırlayacağım ve senin de beni düşündüğünü bileceğim. Ama üzülmemeliyiz. Birçok insan bütün hayatı boyunca sevgiyi tatmadan yaşıyor. Sen ve ben şanslıyız."

Petey, ona şiddetli hıçkırıklarla karşılık verdi.

"Eeee, eeee."

"Hoşça kal, Petey."

"Baaa baa, Kiisiii, baaa baa."

Cassie giderken, görüntüsü bulanıklaştı. O, Petey'nin ailesi, aşkıydı; hayatından çıkan ve cenneti de beraberinde götüren pırıl pırıl bir melekti. Petey, yaklaşık bir saat boyunca "Seee seeevvv, Seee seeevvv, Seee seeevvv," sözlerini fısıldadı. Gözyaşları dinmek bilmiyordu.

12. Bölüm

1965 (Yirmi yıl sonra)

Cassie gittikten sonra, zaman Warm Springs'in tuğladan duvarlarının arasında acımasızca akmaya devam etti. İnsanlar nasıl yalnız kalmak için dağ tepelerine çıkıp uygarlıktan kaçıyorsa, bazı hastaların zihinleri de yalnızlığı koğuş sınırlarının ötesinde buluyordu. Hatta bazıları, asla dönemeyecekleri yerlere gidiyordu.

Tekdüzeliğin ritmi, düşünceleri koğuşun içinde kalan Petey'nin beynini taş yontar gibi oyup duruyordu. Ama Calvin için ritim, giderek belirsizleşti. Zihni, başka yerlere gitmeye başladı.

Bu acımasız gidişatı hiçbir şey değiştiremedi, ta ki 1965'in baharında paslı, sarı bir Chevrolet otobandan yavaşça saparak Warm Springs'in ön kapısına yaklaşana dek. İçinde, yıpranmış ve nasır tutmuş çiftçi elleri kabanına sıkışmış gibi görünen, gözlüklü, zayıf bir adam oturuyordu.

Kendine emekliye ayrılmak yerine buraya gelmenin bir hata olup olmadığını soran Owen Marsh, "Tam olarak Palm Beach* sayılmaz," diye homurdandı. İnsanlara yardım edebileceği bir iş yapmak istemişti. Altmış beş yaşın üstünde birini işe almayı kabul eden tek yer de burasıydı.

İki yanlarında birer sıra ağaç bulunan kaldırım taşlı sokakları ve tuğladan, heybetli binaları inceledi. Ördekler, güneş ışığıyla parlayan geniş gölette huzur içinde yüzüyordu. Owen, kirli arabasını idari binanın önünde durdurdu. Artık buraya devlet hastanesi deniyordu ama mekânı akıl hastanesi olarak hayal etmek çok da zor değildi.

Owen binaya girerken ince, uzun yapısı ve ak düşmüş saçları nedeniyle yorgun bir profesör gibi görünüyordu. Mağarayı andıran koridorlardan boğuk çığlıklar ve bağrışmalar yükseliyordu.

Kaygıyla çevresine bakınırken, "Demek devlet hastanesi?" diye mırıldandı.

Bir saat içinde evrak işleri tamamlanmış ve Owen, Erkekler bölümündeki 18 numaralı koğuşta eğitime başlamıştı. Onu otopark alanında karşılayan iri, kaba saba bir hastabakıcı, "Harika! Şimdi de bana dinozorları gönderiyorlar. Senin emekli olmuş olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

* ABD'de bir tatil beldesi (Ç.N.)

Owen, hafifçe gülümsedi. "Golf sahasında topu bir deliğe sokmaya çalışmaya bin basar."

Burun deliklerinden kıllar fışkıran hastabakıcı, omuz silkip "Zevkler ve renkler tartışılmaz," dedi. Elini uzatıp "Ben Gus," diyerek Owen'ın kemikli elini sıktı.

Owen, gülümseyerek adamın el sıkışına daha önce ineklere doğum yaptırırken yüzlerce defa kullandığı tutuşuyla karşılık verdi ve "Çalışmaya ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

Hastabakıcı, irkilerek elini geri çekti. Belli belirsiz gülümseyerek yeni geleni inceledi. Binanın içindeki yüksek merdivenlere yönelerek, "Şimdi başlamaya ne dersin?" diye sordu. "18 numaralı koğuşa hoş geldin. Bu hayvanat bahçesinde fazla bir şeye katlanmayız. Biri aşırı saldırgan, aşırı deli ya da aşırı herhangi bir şey olduğunda içeri kilitlenir." Kıkırdadı. "Biz de mankafalardan nasibimizi almıyor değiliz tabii. Seni birkaçıyla tanıştırırım."

Hamur suratlı, geveze hastabakıcı merdivenleri çıkarken, kirli spor ayakkabılarının ardından yıpranmış bağcıkları sürükleniyordu. Beyaz gömleğiyle pantolonu lekeli ve soluktu. Belinin etrafındaki kocaman yağ katları hoplayıp duruyor, dar gömleğinin düğmelerini geriyordu. İkinci kata ulaştıklarında Gus, nefes nefese kalmıştı.

Koğuşa girerlerken, ağır sigara dumanı ve ahşap kokusu Owen'ın midesini ekşitti. Odadan çığlık ve bağrışmalarla karışık bangır bangır country* müziği yükseliyordu. Odaya aklın hayalin alabileceği her türlü insan tuhaflığı yayılmıştı: Kısa-uzun, şişman-zayıf, yaşlı-genç, hareketli-yatalak... Çoğunun gözleri de uzaklara dalmıştı. Bazıları hayali bir rüzgârın eğdiği sarhoşlar gibi ortalıkta dolanıyordu.

Odanın karşı ucundan bir ses, "Hey, Gus!" diye bağırdı. "Hastabakıcı mı, yoksa bizden biri mi?" Gus, Owen'a baktı. "Hangisisin?"

Owen, belli belirsiz gülümsedi. "Hastabakıcı olarak başlayacağım. Belki ileride onlara katılırım."

"Bunu yapan ilk kişi olmazsın."

Owen, Gus'ın ciddi olup olmadığını kestiremiyordu. Gus, en yakınlarındaki hastaya yaklaştıklarında, "Seni ilk önce Harold'la tanıştırayım," dedi. "Harold, Bitterroot Dağları'nda ağaç keserken devrilen bir ağacın altında kalmış. Nasıl gidiyor, Harold?" Gus, konuşurken adamın sırtını sıvazladı.

Yapılı adam, onların yanından geçip gitmesini boş bakışlarla izledi.

---

* Country: Amerikan halk müziği. (Ed. N.)

Bir sandalyede kaskatı oturan bir diğer hasta, onlara kibarca gülümsedi. "Bu Cooper Elliot. Kafasında bir şey atana kadar hâkimdi. İlgilendiği her davayı hatırlıyor ama kendi karısını ve çocuklarını tanımıyor. Kendi adını bile söyleyemiyor."

Owen'la birkaç hastayı daha tanıştırdıktan sonra dinlenme odasına geldiler. Sağlam bankları olan iki uzun ahşap masa, büyük alanı ortadan ikiye ayırıyordu. Duvara asılı bir televizyondaki karıncalı siyah-beyaz görüntü, sürekli yukarı kayıyordu. Ama bu, orada toplanmış, burnunu karıştıran ya da sinek avlayan hastaların umurunda değildi. Bir masanın ucunda, oldukça normal görünen beş adam oturuyordu. Şakalaşıyor, kâğıt oynuyor ve sigara içiyorlardı. Geri dönerlerken Owen, Gus'ı durdurdu. "Peki, ya şu adamlar? Onların nesi var?"

Gus, Owen'a dinlenme odasından çıkmasını işaret etti. Yeterince uzaklaştıklarında, "Onlar, akıl sağlıklarının yerinde olmadığını söyleyerek yargıyı kandıran suçlular," diye fısıldadı.

"Normaller mi yani?"

"Bu yüzden de tehlikeliler. Onlardan uzak dur."

Owen, içindeki geri dönüp kaçma dürtüsünü bastırdı, ama koğuşun diğer köşesinde onu daha da tuhaf bir manzara bekliyordu. Tombul, orta yaşlı bir adam tekerlekli

sandalyesinin koluna yığılmıştı. Başını yatalak bir hastaya dayamış halde oturuyordu ve saçları karmakarışıktı. Yataktaki hastanın ciddi fiziksel bozuklukları vardı. İkisi de uyuyor gibi görünüyordu.

"Tekerlekli sandalyede oturan, Calvin Anders. Yemek yemek, uyumak ve altını pisletmek dışında pek bir şey yapmaz. Zihni, Çin'de gezmededir."

Owen, "Peki ya yataktaki adam?" diye sordu.

"O, Petey Corbin. Zihinsel engellidir ama canayakındır, hep güleryüzlüdür. Bazen düşünebildiğine yemin edecek hale gelirsin ama bu, sadece şartlandırılmadır. Eskiden onu her gün kaldırıp tekerlekli sandalyeye oturturlardı. Şansımıza bundan vazgeçtiler."

Owen, bu gürültülü tımarhanenin ortasında uyuyabilen iki tuhaf adama bakarak, "Arkadaş olmalılar," dedi. Kırklı yaşlarının sonlarında görünüyorlardı. Burada kırk yıl geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Evet. Her gün böyledirler. Calvin bir şey deyince Petey, ona Tarzanca bir şeyler homurdanır. Bu soytarılara alış, bunlardan daha çok var. Başka soru?"

"Hayır, yok sanırım."

"Güzel, eğitimini tamamladın. Şimdi çalışalım."

Çalıştılar da. Owen, öğleden sonra iki düzineye yakın hastaya banyo yaptırıp onları giydirdi. Üç pas lekeli, oturaksız klozetten ve en az onlar kadar lekeli ve çizik içinde üç seramik lavabodan oluşan banyo, son derece sadeydi. Banyonun yanındaki küçük odada ise eski, ayaklı bir küvet vardı.

Sigara içmeyen Owen, sigara sarmayı bilmediği için birkaç hastadan küfür yedi. İki defa hastaları kenara çekip onlara durumu açıklayarak tartışmayı sonlandırdı. Ne zaman ikna yeteneğinden daha fazlasına gereksinim duyacağını merak etti. Bunun cevabını, öğle vaktini biraz geçe öğrendi.

Gus, "Hey, Owen, yardım et!" diye çığlık attı.

Owen arkasına döndüğünde Gus'ın yerde iri kıyım bir hastayla boğuştuğunu gördü. İkisi birlikte sağlam metal karyolalardan birine çarptı. Gus, "Kollarını tut!" diye bağırdı.

Owen, kavganın içine daldı. Mücadele ederek, psikozlu bir hastanın kuvvetini ve deliliğini ilk elden keşfetmiş oldu. Nihayet hastayı kol ve bacaklarından tutan deri kemerlerle yatağa bağlayabildiklerinde Owen, Gus'a baktı. "Bu nasıl başladı?"

"Banyo yapmak istemedi ahmak."

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Tabii ki. Ona iki dakika içinde soyunmazsa onu benim soyacağımı söyledim."

Owen, sessizce işine döndü.

Akşamüzeri Petey adlı biçimsiz hastanın altını temizlerken, losyon aramaya başladı. Komodinin çekmecesini açtığında gözü küçük, altın bir kolye ucuna ilişti. Altında da eski, çerçevelenmiş bir İncil ayeti vardı. Kolye ucu, kırık bir kalp şeklindeydi. Owen, kolye ucunu eline aldı. Önünde, "Birbirimizden uzak olduğumuz zaman Tanrı aramızda gözcülük etsin," yazıyordu. Arkasına da "Unutmayacağız," yazısı kazınmıştı.

Owen, gözlerini yazılardan ayırdığında hastanın onu incelediğini gördü. Owen'a, kimse bu hastanın varlığının farkında değilmiş gibi gelmişti. Kimsenin onunla özel olarak ilgilenmediği belliydi. Owen, kolye ucunu yerine geri bıraktı ve çerçeveli İncil ayetini eline aldı. Kanat açıp yükselen kartallarla ve koşup yorulmamakla ilgili olan ayetti. Solmuş çerçevenin tozunu üfledi. Birisi kartallar kelimesinin üstünü çizip güvercinler yazmıştı.

Çerçeveyi çekmecenin içine geri bırakırken, güneş görmediği için solgun görünen Petey'nin hâlâ ona baktığını fark etti. Petey'nin bakışlarıyla ona "Ne yapıyorsun?" dediğine yemin edebilirdi.

13. Bölüm

Bir devlet hastanesinde çalışmak, Owen'a hayal gücünün ötesinde bir dünyanın kapılarını açtı. Owen Marsh, pek çok hastanın trajik ve şiddet eğilimli yapısına alışamadı. İnsan vücudundaki bu küçük arızalar nasıl oluyordu da bir hayat üzerinde bu kadar büyük yıkıma yol açabiliyordu?

Her sabah, kalkma vaktinde koğuştan gümbür gümbür country müziği yükseliyordu. Kargaşanın ortasındaki en dokunaklı görüntü, Petey ve Calvin adlı hastaların, içine gönüllü olarak çekildikleri sürgünleriydi. Calvin, Owen'ın onunla tüm konuşma çabalarını reddediyordu. Kendini Petey dışında kimseyi içine almadığı küçük dünyasına kapatıyordu. Petey'ye gelince, insanı takip eden ve içine işleyen bakışları, anlayışlı ve iyilik dolu gözleri, zihin engeline kafa tutuyordu.

***

Owen, Warm Springs'teki ilk yazı ve sonbaharı geride bıraktı. Yılbaşı gecesi küçük dairesinde, süslenmemiş plastik ağacının yanında yalnız başına oturdu. Hediye yoktu, yalnızca artık büyümüş olan çocuklarının ve yıllar önceki boşanmanın hatıraları vardı. Akşam, düşünceleri de beraberinde getirdi. Owen, şu hayatta neye sahip olduğunu düşündü. Şu dünyada Owen Marsh var olduğu için daha iyi durumda olan kimse var mıydı?

Owen, düşünmeden mutfağa gitti. İki küçük pakete özenle şeker sardı ve soğuk gecede dışarı çıktı. Tepedeki dolunay öyle parlaktı ki ışığını kapatmak için bir düğmesi olsa yeriydi. Gökyüzünde bir yıldız kaydı. Temiz, ay ışığıyla aydınlanmış havada yürümek, Owen'a bir zamanlar sahip olduğu çiftliği anımsattı. Böyle gecelerde arka verandada dinlenir, ertesi günün işlerini planlardı. Soğuk havada parlayan yıldızlara baktı. Devlet hastanesi çiftlikten başka bir dünyaya aitti ama yine de aynı gökyüzünü paylaşıyorlardı.

Owen koğuşa vardığında ışıklar, çoktan kapanmıştı. Sessizce yatakların arasında ilerledi. Parlak hediye paketlerinden birini Calvin'in komodinine koydu, diğer hediyeyi de Petey'nin yanına bıraktı. Owen, Petey'nin yüzündeki sakin ve çocuksu huzuru izledi. Bu hasta, gerçekten

düşünebiliyor muydu? Gecenin içinde bu sırrın açıklamasını bulamayan Owen, istemeyerek de olsa koğuştan çıktı.

Owen ertesi sabah, yani Noel sabahı, Petey ve Calvin'in hediyelerini açmalarına yardım etmek için erkenden koğuşa gitti. Calvin, tekerlekli sandalyesini Petey'nin yatağının yanına yanaştırmıştı bile ve ikisi heyecanla, bıcır bıcır konuşuyorlardı.

Calvin, "Petey, hediyeni açabilir miyim?" diye yalvarıyordu.

Ona "Tamam," der gibi bakan Petey, "Eee," dedi.

Calvin, küçük paketi yırtarak açtı. Petey, Calvin'in şekerlerin bir kısmını hediye olarak almasını işaret etti.

"Aaa, teşekkürler, Petey," dedi Calvin. "Sen, sahip olduğum en iyi arkadaşsın." Calvin de kendi poşetinden birkaç şeker alarak Petey'nin yanına bıraktı. "İşte, bu da benim sana hediyem."

Owen, iki orta yaşlı adamı izlerken, *şartlandırılmaymış, sen onu benim külahıma anlat*, diye geçirdi içinden. Onları kontrol eden bir dünyanın ortasında masum ve çaresiz çocuklar gibiydiler. Ruhlarındaki bir şey, fiziksel olanın ötesindeydi. Toplumun bir kenara attığı engellilerden daha fazlası olabilirler miydi?

Calvin, az sonra Petey'ye yaslanarak gözlerini kapa-

dı. Gülümsemeleri yeniden soldu. Owen, aniden içinde derin bir hüzün hissetti ve daha da derin bir karara vardı. Emekli olmak yerine, dişe dokunur bir şey yapabilmek için Warm Springs'e gelmişti. Şimdiye kadar hastaların hayatını kolaylaştırmaktan fazlasını yapmamıştı.

Ertesi gün Owen, öğle vardiyasında çalışacaktı o nedenle sabahki işlerini heyecanla halletti. Önce koğuşa uğradı ve Petey ile Calvin'e yaklaşıp yanlarına oturdu. Calvin'in onunla konuşmayacağını biliyordu, bu nedenle Petey'ye döndü. "Petey, ne dediğimi anlıyor musun?"

Petey, cevap vermeden ona baktı.

Owen, "Petey, ne dediğimi anlıyor musun? Lütfen anlıyorsan cevap ver. Bu önemli," diye yalvardı.

Petey yavaşça, tereddüt ederek başını salladı.

"Evet diyebiliyor musun?"

Petey, tiz bir sesle "Eeee," diyerek yanıtladı.

"O ne demek?"

"Eeee, eeee."

Owen, gırtlaktan gelen ciyaklamayı dinledikten sonra başını iki yana salladı. "Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

Petey, tekrar kasıtlı olarak aynı sesi çıkardı. "Eeee,

eeee." Dudakları, kelimeleri oluşturabilmek için geriliyordu.

"Üzgünüm Petey, seni anlamıyorum."

Owen'ın arkasından Calvin çileden çıkmış bir şekilde atıldı, "Evet dedi, moron musun?"

Owen, Calvin'e bakmak için arkasına döndü ama Calvin, bakışlarını çoktan dizlerine çevirmişti.

Owen sırıtıp "Teşekkürler, Calvin," diyerek Petey'ye döndü.

Petey, "Eeee," diyerek tekrar ciyakladı.

Owen, gülümsedi. "Petey, eğer sana bir tekerlekli sandalye bulabilirsem, her gün kalkıp koğuşta dolaşmak ister misin? Pencere kenarında oturabilir ya da televizyon izleyebilirsin. Hatta belki dışarı çıkarız? Sana ne sorduğumu anlıyor musun?"

Petey, başını kesik kesik salladı.

"Tamam, ne yapabileceğime bakacağım. Eğer ben bu işi biliyorsam, ikiniz de Noel şekerinden fazlasını alacaksınız."

Petey'nin yüzüne temkinli bir gülümseme yayıldı. Calvin ise hâlâ dizlerine bakıyordu.

Az sonra Owen, idari binaya doğru koşuyordu. Başhemşirenin bürosuna gelince, kapıyı çalarak başını içeri uzattı. "Bayan Elgin, bir dakika konuşabilir miyiz?" Nefes nefese kalmıştı.

Yaşlı kadın, başını bir kâğıt yığınının arkasından kaldırdı. "Oldukça meşgulüm. Konu nedir, Bay Marsh?"

Owen, büroya girdi. "Bayan Elgin, altı aydır Warm Springs'te, 18 numaralı koğuşta çalışıyorum. Koğuşumuzda alışılagelmiş zihinsel engelliler..."

Bayan Elgin, "18 numaralı koğuşa aşinayım," dedi ters ters.

Owen, başhemşirenin işinin gücünün çalışmak olduğunu biliyordu: Dobra ve çalışkandı, ters düşülecek biri değildi; tabii eğer kendinizi seviyorsanız. Kaygıyla boğazını temizledi. "Koğuşta, kayıtlarda yazılanlardan çok daha fazlasını yapabilen iki hastamız var. Onları izlemekten anladığım şu ki, gerçekliğin oldukça farkındalar. Petey Corbin'e, ciddi seviyede zekâ geriliği teşhisi konmuş ve yatakta tutuluyor. Diğeri, Calvin Anders da zihinsel engelli kabul ediliyor. Belki öyledir ama en büyük sorununun çarpık ayakları ve ağır depresyonu olduğundan şüpheleniyorum. İki adam da koğuşumuzun bir köşesinde, kelimenin tam anlamıyla çürüyorlar."

Telefon çaldı. Başhemşire, "Bir saniye, Bay Marsh," dedi. Beş dakika geçti. Birkaç kişi, kapıdan başlarını uzatıp bekleyen işleri fısıldadılar. Telefonda konuşurken Bayan Elgin'in elleri ve gözleri sürekli hareket ediyor, not alıp evrak imzalıyordu. Nihayet telefon görüşmesi sona

erdi. "Kusura bakmayın, Bay Marsh. İki hastadan bahsediyorduk. Söyleyin bana, eğer gerçekliği anlıyorlarsa, neden biri o kadar içine kapanık ve bunalımda?"

"Beni de yirmi dört saat bir tımarhanenin çılgın karmaşasında tutsalardı, ben de bunalımda olurdum. Depresyon, bir anlamda akıl sağlığını kanıtlıyor."

"Düşüncenize katılmıyorum, Bay Marsh, ama haklı olduğunuzu varsayalım. Hayatlarını nasıl değiştirebilirsiniz ki? Bu hastaların gidecek başka yerleri yok."

"Bunun farkındayım ama dünyalarını genişletebilirim. Petey'ye bir tekerlekli sandalye bulup bazı etkinlikler planlamak istiyorum."

"Ne gibi etkinlikler?"

Owen, başhemşirenin ses tonunun "sadede gel" diyen havasından hoşlanmadı. Onunla tükürük yarışına girmek de istemiyordu. Sakin sakin "Televizyon izlemek, koğuşta dolaşmak gibi şeyler," dedi. "Dışarıda günübirlik geziler. Umut ve amaç veren her şey. Herkesin hayattan beklentisi umut ve bir amaçtır."

Bayan Elgin, gözlerini kısarak adama suçlarcasına baktı. "Peki o zaman, Bay Marsh, sizin buradaki amacınız nedir? Neden bu iki adamla bu kadar çok ilgileniyorsunuz?"

Owen, yere baktı ve rahatsız olarak duraksadı.

O sırada tekrar telefon çaldı. Bu defa Bayan Elgin ahizeyi kaldırdı ve hattın diğer ucundaki kişiden beklemesini istedi. Beklet tuşuna basıp ahizeyi eline aldı ve yeniden Owen'a döndü. "Devam edin, Bay Marsh. Buradaki amacınız nedir?"

Owen, umutsuzca telefonun yanıp sönen ışığına baktı. "Bayan Elgin, aylardır tek yaptığım, bu iki hastanın hayatta kalmasına yardım etmek. Böyle yaparak, ben de sadece var olmayı başarabildim. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sadece onlar için değil, kendim için de."

"Bu, çok asil bir davranış, Bay Marsh. Ama elimizdeki kaynaklar kısıtlı. Eğer bir hastaya ciddi seviyede zekâ geriliği teşhisi konmuşsa, bunu sorgulamak sizin göreviniz değil. Hastalar düzenli olarak eğitimli doktor ve psikologlar tarafından değerlendiriliyor. Eğer bir hastaya yardımı dokunacaksa, fizik ve uğraşı terapisi gibi hizmetlerimiz mevcut."

Owen, sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı. "Bu yeterli değil. Petey için daha fazlasının yapılması gerek."

"Onun durumunu çok detaylı bilmiyorum Bay Marsh, ama teşhisini göz önüne alacak olursak, sıradışı bir durumu yok. Şu Calvin adlı hastaya gelince, o da diğer hastalarla aynı olanaklara sahip. Şiddet eğilimli olmadığı sürece, televizyon izlemekte ya da burada sağladığımız dans ve

sinema etkinliklerine katılmakta özgür. Olanaklara nasıl yanıt verdiği ise ona kalmış. Kusura bakmayın ama bu iki hastaya özel ayrıcalıklar tanınmasına izin vermeyeceğim."

Owen açıkça, "Peki onlara yardım etmek için kendi zamanımdan harcamamın sizin için sakıncası var mı?" diye sordu.

Bayan Elgin, Owen'a buz gibi bir bakış attı. "Serbest zamanınızı nasıl geçireceğinize ben karışamam. Ne var ki hastalarla içli dışlı olmak, iyi bir uygulama değildir. Şimdi, izin verirseniz, Bay Marsh, çok meşgulüm." Bunları söyledikten sonra ahizeyi kulağına yerleştirdi.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilen Owen, kadına bakakaldı. Ayağa kalkıp yavaşça odadan çıktı.

Owen, Bayan Elgin'le konuşmasından sonra endişeye kapıldı. Başhemşirenin mantığı o kadar yanlıştı ki ona kasıtlı olarak başkaldırdı. Petey ile Calvin'e her gün gizlice çikolata getirip onlarla fazladan zaman geçirmeye başladı.

Petey, ağzına konan çikolata parçalarının tadını çıkarıyordu. Kıvrık dili çikolatayı damağına ve kalan az sayıdaki dişlerine –Owen, Petey'nin çürüyen dişlerinin birer birer çekildiğinden şüpheleniyordu– yayıyordu. Calvin ise çikolatayı doğrudan reddediyordu. Owen'ın, yatağının yanına bıraktığı çikolataya şöyle bir göz atıp o gidene kadar

bekliyor, sonra da çikolatayı şapır şupur yalayıp yutuyordu. Bazen koca çikolatayı tek seferde ağzına atıyor, yerken de bir sincaba benziyordu.

Owen, zamanla Petey'nin çıkardığı seslerin ve yaptığı hareketlerin anlamlarını öğrenip bu biçimsiz adamdan daha çok hoşlanmaya başladı. Calvin ise daha zor biriydi. Bunalımı, onu uyuşuk bir duyarsızlığın içine hapsetmişti. Owen, Calvin'in kapalı dünyasını hangi anahtarın açabileceğini merak ediyordu.

Apaçık itaatsizliğinin işine mal olabileceğini biliyordu ama Petey'yi yataktan başka türlü nasıl çıkarabilirdi ki? Bir gün koğuştaki bir hasta yer değiştirdikten sonra eski, ahşap oturaklı bir tekerlekli sandalye boşa çıktı. Owen, sandalyeyi hemen Petey'ye götürdü ve "Hey, sportmen, yataktan çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

Petey kocaman sırıtarak, "Eeee, eeee," diye yanıtladı.

"Peki, şimdi bakalım sandalye ne durumda?" Owen, Petey'yi canayakın bir hemşirenin yardımıyla sandalyeye oturttu. Vücudu hantal bir şekilde havada kalan Petey, yüzünü buruşturdu. Owen, "Sandalyede birkaç değişiklik yapılması gerek, Petey," dedi.

Planladığı şeyin devlet malına zarar vermek anlamına geleceğinin farkında ve Bayan Elgin'in maliyeti karşılayacağından şüpheli olan Owen, izin gününde tekerlekli

sandalyeyi yakınlardaki Anaconda kasabasına götürdü. Kaynakçı, sandalyenin arkasını kesip biçerek yatay bir duruma getirdi ve koltuk kısmını Petey'nin çarpık bacaklarını tutabilecek şekilde uzattı. Owen, tüm bunların üstüne bol miktarda sünger yapıştırdı. Aynı gün, elden geçirilmiş tekerlekli sandalyeyi koğuşa götürdü. "Ne düşünüyorsun, Petey?" diye sordu.

Petey, acayip mekanizmaya baktı. Hem hevesli hem de kuşkulu olduğu açıktı. Owen, "Haydi bir tura çıkalım," dedi ona.

Dil dökmesine gerek kalmadı. "Eeee, eeee," dedi Petey.

Owen, sandalyeye bir minderle iki yastık yerleştirdi. Bir hemşire, Petey'yi sandalyeye oturtmasına yardımcı oldu. "Nasıl?" diye sordu Owen.

Petey gerinerek olduğu yerde kıpırdandı, sonra gevşeyip vücudunu bıraktı. "İiii, iiii." Bakışlarından, keyfinin yerinde olduğu anlaşılıyordu.

"Peki, dikkatli sür." Petey, gülümsedi. "Ooo baaa baa." Boynunu her yöne doğru büküyor, çevresini görebilmek için geriniyordu.

"Önce nereye gitmek istersin?"

Petey, gözleriyle pencere tarafını işaret etti. Owen onu pencerenin önüne yerleştirirken Petey, gözlerini kısarak

duvarların arkasındaki dünyanın küçük bir kareye sığdırılmış haline baktı. Gözleri, manzara her an elinden alınabilirmiş gibi bakıyordu. "Eeee, eeee," diye ciyakladı. Owen, yıllar sonra ilk kez pencereden dışarı bakmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Petey, hiçbir şey aç kalmış duyularını doyuramazmış gibi yarım saat boyunca cılız manzarayı içine çekti. Ağaçların, çimlerin ve güneş ışığının keyfini çıkardı. Yemek zamanı gelince, istemeye istemeye pencerenin önündeki yerini bıraktı.

Owen, "Bunu her gün yapabileceksin," diye söz verdi ona.

Petey, ona kuşkuyla baktı.

***

Owen, başhemşirenin ziyaretinden korkuyordu ama bir gün Bayan Elgin beklenmedik bir şekilde koğuşa geldi ve Owen'ın Petey'yi koğuşta dolaştırdığını gördü.

Petey'yi ve elden geçirilmiş tekerlekli sandalyesini süzerek, "İyi günler, Bay Marsh," dedi. "Bu, bana sözünü ettiğiniz hastalardan biri mi?"

Owen, derin bir nefes aldı. "Evet. Sizi Petey Corbin'le tanıştırayım. Petey, bu Bayan Elgin."

"Meehaaa."

Owen, "Merhaba diyor," diye açıkladı.

Bayan Elgin önce Petey'yi, sonra Owen'ı, sonra da Petey'nin elden geçirilmiş sandalyesini inceledi. Owen, kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görür gibi oldu. Bayan Elgin "Merhaba, Petey. Tekerlekli sandalyeni seviyor musun?" diye sordu.

"İiii, iiii."

"İyi diyor, Bayan Elgin."

"Demek öyle," diyen Bayan Elgin, Owen'a döndü. "Çok azimli birisiniz, değil mi Bay Marsh?"

Owen, başını salladı.

"Şey, benim gitmem gerek. Eminim sizinle yakında tekrar görüşürüz... Seninle de Petey. İyi günler."

"Baaa baa."

Bayan Elgin, Owen'ı eliyle susturdu. "Biliyorum Bay Marsh, söylemenize gerek yok. Bay bay diyor."

Petey, kocaman gülümsedi. "Eeee, eeee."

Owen da gülümsedi. Bayan Elgin'le bir sonraki konuşmasında korktuğu fırçayı yemeyebileceğini düşündü.

14. Bölüm

Owen, Bayan Elgin'in ziyaretinden sonra, Petey ve Calvin için başka etkinlikler de düzenledi. Her cuma film izlemeye gidiyorlardı. Adam, izin yaptığı çarşamba günleri koğuşu ziyaret ederek ikisini dansa götürüyordu.

Warren Binası'nda düzenlenen danslar, tamamen hastalardan oluşan müzik grubuyla yapılan, hareketli organizasyonlardı. Grup üyelerinin birkaçı Warm Springs'e gelmeden önce konser müzisyeniydi. Doğru düzgün çalamasalar da müzikal yeteneklerini biraz olsun koruyabilmişlerdi.

Owen, Petey'yi dans pistine çıkarıp sandalyesini dans müziğine uyacak şekilde ileri geri hareket ettiriyordu. Bu anlarda Petey, başını arkaya yatırıp gözlerini kapıyor, mutlu bir gülümseme, aklından geçenleri ele veriyordu.

Film izlemeye ya da dansa gitmek, dışarı çıkmak demekti. Calvin hiçbir tepki vermiyordu ama kahkahalar

atıp etrafına hayretle bakan Petey'nin çenesi düşüyordu. Kaldırımda ilerlerken neşeyle mırıldanıyordu.

Owen, gün içinde iki arkadaşını eğlendirmeye çalışıyordu. Diğer hastaların söylenmesini duymazdan gelerek iki adamın en sevdikleri televizyon programlarını izlemelerine izin veriyordu. Calvin'in adını söyleyemeyen Petey, Dwight Eisenhower hakkında bir belgesel izledikten sonra ona "Ike" adını taktı. Bu, dilini kullanmadan telâffuz edebileceği bir isimdi. Petey, çok geçmeden Calvin'e "Ikk! Ikk!" diye seslenmeye başladı.

Petey'nin en sevdiği programlar, western dizileriydi. *Üç Ahbap Çavuş*, Calvin'in gönüllü sürgününden çıkmayı göze almasına yardımcı oluyordu. Calvin, bir gün *Üç Ahbap Çavuş*'u izledikten sonra kaptığı bir süpürgeyi havada döndürürken sapını kazayla Petey'nin yüzüne çarpıp üç dişini kırdı. Sonraki ay Petey, Calvin'e ondan uzak durmasını homurdandı. Ancak Calvin ondan düzinelerce özür diledikten sonra yanına yaklaşmasına izin verdi.

Hayat, Petey'ye iyi davranmamaya devam ediyordu. Spastik olduğundan, sık sık kontrol edemediği hareketlerin acısını çekiyordu. Bir gün usturayla tıraş edilirken bir gürültü duyup yerinden sıçradı. Bu da sağ yanağında on santimetrelik bir yara açılmasına neden oldu.

***

Owen'ın onunla arkadaş olmasından yaklaşık iki yıl sonra Calvin, ona kapalı tuttuğu dünyasını açmaya başladı.

Owen bir gün, "Calvin, her gün Petey'nin yatağının yanında uzanırken ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Hayal kuruyordum. Burada bütün bu gürültü ve kargaşadan deliren insanlar gördüm. Tüm bunlardan uzaklaşmak için yapabileceğim tek şey hayal kurmaktı. Genelde kaleler, zindanlar filan, çünkü zindanlarda çığlık atan insanlar vardır."

"Hiç başka şeyler hayal ediyor musun?"

Calvin kızardı. "Şey, evet. Bazen güzel kızları hayal ediyorum. Böylece kafayı yemiyorum."

Owen güldü. "Bu bana kesin kafayı yedirirdi."

Calvin gülümsedi. "Belki ikimiz de deliyizdir."

Owen "Evet, haklı olabilirsin," dedi.

***

1973 yılı geldiğinde, Owen artık Warm Springs'ten ayrılması gerektiğini biliyordu. Günlük işler çok zorlaşmıştı. Yeni müdürün sıkı kural ve talimatları, bu kararı vermesini hızlandırdı. Asılan bir duyuruyla göletteki ördeklere ekmek ve kraker atılması yasaklanmıştı. Belli ki hastalar, yemeklerinin bir kısmıyla tüylü arkadaşlarını besliyordu. Owen, başını tiksintiyle iki yana salladı. Böylesine basit

bir zevk, nasıl olurdu da zaten her şeyden yoksun olan insanların elinden alınırdı?

Bunun üzerine Owen, alçıdan bir ördek yaptı. Warm Springs'ten ayrıldığı gün, yönetime meydan okurcasına ördeği gölete bıraktı. Boynuna da üzerinde "Bugün bize günlük ekmeğimizi verin," yazılı bir tabela astı. Owen göletten ayrılırken güldü ama arkadaşlarına veda etmek için koğuşa çıktığında neşesi yerini hüzne bıraktı. Personel ve hastalarla sohbet ederek aralarında dolaştı ve her birinin elini sıktı. Yaklaşık bir saat sonra nöbetçi hemşire ona, "Owen, ya git ya da işinin başına dön," diyerek çıkıştı.

Owen, üzüntüyle gülümseyerek "Daha Petey ile konuşmam lazım," dedi. Bu acı verici işi erteliyordu. Petey'nin bakımı hakkında endişelenmiyordu çünkü Petey, artık herkesin gözde hastası olmuştu. Hatta biri, onun için bir fotoğraf albümü bile yapmıştı. Birkaç hemşire, onun ve Calvin'in üzerine çocukmuşlar gibi titriyordu. Hayır, Owen aslında kendi kaybından korkuyordu. Petey, onun ailesi gibi olmuştu.

Petey, hayatı Owen'ın tanıdığı herkesten daha fazla seviyordu. Anların tadını sonsuz bir minnettarlıkla çıkarıyordu. Sıradan neşe ve keyifler, onun için muhteşem olaylar halini alıyordu. Sevecenliği ve inceliği, mantığa meydan okuyordu.

Owen, Petey'yi açık bir pencerenin önünde , düşüncelere dalmış otururken buldu. "Güzel bir gün," dedi.

Petey, kollarını çılgınca sallamaya başladı. "Eeee. Neee?" O günün Owen'ın izin günü olduğunu biliyordu.

"Petey, korkarım sana bazı kötü haberlerim var."

"Neee, neee?" dedi Petey. Owen'ın sözleri üzerine kasılan kolları, yeniden hareketlendi. Adama endişeyle bakıyordu.

"Warm Springs'ten ayrılıyorum."

Petey afalladı. "Niyyy?"

"Çünkü artık içi geçmiş bir domatesim. Yetmiş üç yaşındayım. Beni otlamaya bıraksalar yeridir."

Duydukları, Petey'yi şaşkına çevirmişti. "Seee giiimeee!" dedi.

"Gitmek zorundayım, eski dostum. Montana'da olacağım, ziyaretine gelirim." Owen, gözlerini Petey'nin acı dolu bakışından kaçırdı ve yere bakarak uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. "Benim için bir şeyi unutmamanı istiyorum, bunu yapar mısın?"

Üzüntüsü belli olan Petey, "Neee?" diye homurdandı.

"Bir gün, bir yerde, daha iyi bir dünya olacak. Oraya vardığımız zaman, dostum, sen sıranın en önünde olacaksın. Sıranın en önünde, beni duyuyor musun?" Ardından eğilerek Petey'ye sıkı sıkı sarıldı.

Petey ise onu yalnızca duygularıyla kucaklayabildi.

***

Owen işten ayrıldıktan sonra Petey, içine kapandı. Owen sadece bir kez ziyarete geldi. Owen'ın ziyareti, Petey ve Calvin'e yitirdiklerini hatırlatarak onları perişan etti. Petey, içinde büyük bir boşluk hissediyordu. Warm Springs'te bir sürü arkadaşı olmuştu ama hiçbiri Owen gibi değildi. Petey, artık kendisini yaşlanmış hissediyordu. Kaç yaşında olduğunu anımsayamıyordu ama kesinlikle ellinin üstünde olduğunu biliyordu.

Petey, varlığına işleyen tekdüze ritmin, onu sonsuzluğa taşıyacağından kuşkulanıyordu. Hayatı da sıkıntıyı da çarpık uzuvları gibi kabullenmişti. Bir ailesi olmadığı gerçeğini de kabul etmişti ve umudun ona bir daha asla boş vaatlerle işkence etmesine izin vermemeye karar verdi. Bu karar, Petey'ye güç verdi.

Ancak bu, uzun sürmedi. 1975 yılının sonbaharında Petey, hastaların koğuştan taşındığını fark etti. 1977 Noel'inde, Calvin de hiçbir uyarı olmaksızın götürüldü. Yapılan tek açıklama, nakledildiğiydi. Bir ay sonra, bir hemşire, "Petey, yarın Bozeman'a taşınıyorsun," dedi ona.

"Niyyy?"

"Devletin modernleşme programı kapsamında, başka yerlerde daha iyi bakılabilecek olan herkes buradan taşınıyor. Bir huzurevinde daha rahat edeceksin."

Petey'nin zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu.

Warm Springs dışında bir yer bilmiyordu. Huzurevi ne demekti?

Hemşire, onun endişesini fark etti. "Korkma. Bozeman Huzurevi diye bir yere gidiyorsun. Bu kadar gürültünün ve delinin olmadığı, güzel bir yere. Kendi televizyonun olacak ve dışarı çıkabileceksin. Her ay istediğin şeyleri satın alabileceksin. Harika insanlarla arkadaş olacaksın."

Petey, başını güçlükle iki yana salladı. Tanıdığı ve anladığı her şey buradaydı. Bilinmezlik, onu dehşete düşürüyordu. Neden Warm Springs'te kalıp yine Calvin'le birlikte olamıyordu?

"Peee yaaa İkk?" diye atıldı. Kelimeler, ağzından zorlukla çıkıyordu. "Peee yaaa İkk?"

Hemşire gitmeye hazırlanırken başını iki yana sallayarak Petey'ye özür diler gibi baktı. "Kusura bakma Petey, seni anlamıyorum."

Hemşire yanından ayrıldıktan sonra Petey, aklına takılan sorudan kurtulamadı. Peki ya Ike? O akşam kasvetli bir rüzgâr, hastane topraklarında eserek Petey'yi umutsuzluğun dibine çekti. Petey de rüzgârın kendisi kadar acı içindeydi. Calvin, bu gece neredeydi? İyi miydi? Birbirlerine hoşça kal bile diyememişlerdi.

Gece geç saatlerde şiddetle uğuldayan rüzgâr, Petey'yi uyutmadı. Tüm bildiği, tüm istediği ve tüm hayal edebildiği, Warm Springs'ti. Evrenindeki her şey, koğuşun gö-

rüş mesafesindeydi. Bozeman neredeydi ve oraya nasıl gidecekti? Tekerlekli sandalyedeydi! Orada tekerlekli sandalyedeki insanlara ne yapıyorlardı?

Ertesi sabah hemşire onu yolculuk için hazırlarken Petey, derin bir sessizliğe büründü. Hemşire, "Petey, bugün büyük gün. Tren yolculuğuna çıkıyorsun," dedi. "Bozeman'da bizi tren garında karşılayacaklar. Seninle huzurevine kadar geleceğim. Heyecanlı değil misin?"

Petey, gözlerini sımsıkı kapadı; ama karanlık, korkusunu bastırmaya yetmiyordu.

***

Az sonra, trenin gürültüsü Petey'yi ritmik bir çuf çuf'la sallamaya başladı. Hayal meyal hatırladığı bu sesin, onu rahatsız eden bir yanı vardı. Ürkek bir tavşan gibi, korkudan delirmiş halde olan Petey, hiç durmamacasına koşmak istiyordu.

Tren, Bozeman'da tiz bir ses çıkararak durduğunda düşmeye başlayan, bozuk para büyüklüğünde kar taneleri, tuğladan yapılmış garı belirginleştirdi. Beyaz bir minibüs, bahçeye girip park yerinde büyük bir yay çizerek platforma yanaştı. Petey dâhil hiç kimse, yarım yüzyıl önce tam da burada bir trene bindirilen küçük çocuğun hayaletini göremedi.

Petey, minibüsün içinde gözlerini kapayarak ürperdi. Sandalyesi Bozeman Huzurevi'nin içine sürülene kadar

da gözlerini açmadı. Çaresiz bir biçimde yatar ve en korkunç kâbusu gerçek olurken, tüm gülümseme ve cesaretlendirmeleri tersledi.

Petey'nin merakı, yavaş yavaş korkusuna üstün gelirken, küçük, sıkışık bir odaya sokulduğunu hissetti. Kafesli kapı kendiliğinden kapandı. Hareket Petey'yi irkiltince kolu, şiddetle duvara çarptı. Afallamış bir halde kafese bakakaldı. Tüm oda, aşağı doğru hareket ediyordu.

Hemşire, "Hey, Petey," diyerek araya girdi. "Bahse varım bu senin asansöre ilk binişindir, değil mi?"

Petey, yatağını, tekerlekli sandalyesini ve bir sandalyeyi ancak içine alan küçük bir odaya sokulurken konuşmayı reddetti. Odadaki iki duvarın boydan boya büyük, açık ve harika pencerelerden oluştuğunu fark etti.

Bir saat sonra, Warm Springs'ten gelen hemşire gitmeye hazırlanırken Petey, sessizliğini bozdu. Eski dünyasından kalan son parça da giderken umutsuzca, "Baaa baa, baaa baa," dedi. Sonra büsbütün yalnız kaldı. Hemşireler ve görevliler Petey ile tanışmak için birbiri ardına odaya giriyor, hiçbiri şaşkınlığını gizlemeyi başaramıyordu.

Petey'nin çarpık vücudunu gördüklerinde, acıma dolu bakışlarını bastırmaya çalışıp apar topar odadan çıktılar.

***

Bozeman Huzurevi'nde de Warm Springs'teki gibi yavaş, düzenli ve tekdüze bir yaşam vardı. İlk birkaç hafta, cehennemden farksızdı. Hemşire ve görevliler iyi niyetliydi ama Petey'yi acemice kaldırarak, bacaklarına ve sırtına dayanılmaz ağrılar saplanmasına neden oluyorlardı. Kahve istediğini anlamayan görevliler, hareketlerini ve homurdanmalarını görmezden geliyorlardı. Petey tıkanma nöbetlerinden birine girdiğinde öksürerek kendine gelmesine izin vermek yerine onu öne çekip sırtına vuruyorlar; bu da daha da kötüleşmesine neden oluyordu. Birkaç gece onu yatağa sırtüstü yerleştirdiler. Hareket etme girişimleri, boş bakışlarla karşılandı. Pozisyonunu değiştiremediği için tüm o geceleri acı çekerek geçirdi.

Öfkesini ya da kızgınlığını göstermekten nefret eden Petey'nin, hayatta kalabilmek için iradesini zorlaması gerekiyordu. Kısık çığlıklar ve buz gibi bakışlar, hoşnutsuzluğunu ifade etmesine yardımcı oluyordu.

Ve yalnızdı. Calvin'in hatıraları, Petey'nin aklından çıkmıyordu. Onu nereye götürmüşlerdi? Calvin, başka bir zamana ve başka bir yere ait sıradan bir anı olup çıktı. Artık gerçekten başka bir yerdeydi.

Huzurevindeki hayat, Petey'nin idare ettiği bir programdan ibaret oldu. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği. Perşembeleri Bingo oynuyordu; gönüllülerden biri, markalarını onun için hareket ettiriyordu. Cuma sabah-

ları şarkı söyleme faslı. Pazar, kilise ayinleri. İlkbaharın gelişiyle, görevliler Petey'yi güneşten faydalanması için her gün ön bahçedeki çimlere oturtmaya başladı. Yoldan geçen, yakınlardaki bir okulun öğrencilerini evlerine götüren okul servislerine bayılıyordu.

Ne var ki hiçbir şey, Petey'yi sarmalayan ümitsizliği yok edemiyordu. Artık Calvin'in onca yıl boyunca nasıl yalnız ve korkmuş hissettiğini biliyordu. Petey mutluluğunu yalnızca iyi şeyler düşünerek kontrol edebileceğini biliyordu ama neden ne zaman bir şeyi sevse ondan ayrılmak zorunda kalıyordu? Önce Esteban vardı. Sonra fareler gelmişti. Ardından Joe ve Cassie... Cassie'yi hiçbir zaman unutmayacaktı. Sonra Owen gitti. En son da Calvin'i kaybetti.

Onlar, onun ailesiydi; bildiği tek aile onlardı. Onları hâlâ seviyordu, kimse yerlerini alamazdı. Hiç kimse! Petey, çimlerin üstünde tek başına oturduğu bir gün, kendine bir söz verdi. Yine mutlu olacaktı ama o günden itibaren, ne kadar zor olursa olsun, kimseyi sevmeyecekti. Bu, son üzülüşü olacaktı!

İKİNCİ KISIM

15. Bölüm

1990 Baharı, Bozeman, Montana

(On üç yıl sonra)

Trevor Ladd, okuldan eve yürürken yerdeki yumuşak bahar karlarına tekme attı. Öğrenciler birbirlerine sulu kartopları atarak bağıra çağıra oynuyorlardı. Havada bayram kokusu vardı. Birden önce alçak çıkan, sonra yükselen rahatsız edici bir ses, diğer seslere karıştı. Tuhaf bir ciyaklama, havada asılı kaldı.

Trevor, sesin nereden geldiğini araştırmak için caddenin karşısına geçti. Huzurevinin köşesini döndüğünde, sınıfından üç çocuğun büyük bir çam ağacının arkasına saklandığını gördü. Okulun kabadayılarını tanımıştı: Tıknaz Kenny, yüzünde hep yapmacık bir gülümseme olan Bud ve ince, uzun String. Ağacın üstünden huzurevinin bahçesine kartopu atıyorlardı.

Hedefleri de geriye yatmış bir tekerlekli sandalyede oturan bir hastaydı. Dizlerinin üstünde beyaz bir örtü

vardı. Sulu kar, yaşlı adamı sırılsıklam ıslatmıştı. Hasta, kartopları ona çarptıkça buruş buruş, pençe gibi kollarını sallayarak çığlık atıyordu. Acıdan gözlerini kapamıştı.

Trevor koşmaya başlayarak, "Hey, durun!" diye bağırdı. Saniyeler sonra engelli adamın yanında bir nöbetçi gibi duruyordu.

Kenny, "Harika, şimdi iki hedefimiz var!" deyip gülerek Trevor'ın boynuna isabet edecek olan bir sonraki kartopunu hızla fırlattı.

Trevor, "Kesin şunu!" diye bağırdı.

"Senin kafanı keseceğim," diyerek kıkırdayan String, tekerlekli sandalyeye mermi gibi çarpan bir kartopu savurdu. "Öldün sen!"

Trevor, canlı bir kalkan gibi dimdik durdu ve sert bir kartopu yağmuruna tutuldu. Üzerine üç yönden kartopu yağarken yüzünde patlayan sıkı füzeyi fark etmedi. İki büklüm eğilirken, keskin bir acı gözünü deldi. Trevor avazı çıktığı kadar, "İmdat!" diye bağırdı. "Biri yardım etsin!"

Yeni bir kartopu saldırısı başladı. Trevor, kendini yaşlı adamın üstüne atarak bağırmaya devam etti. Kartopu saldırısı, birdenbire durdu. Trevor başını kaldırdığında üç çocuğun gülerek caddede koştuğunu gördü.

Bir kadın, "Neler oluyor orada?" diye seslendi.

Sağ gözüyle zar zor gören Trevor, uzun boylu bir hemşirenin bahçenin içinden onlara doğru koştuğunu gördü. Hemşire Trevor'ı tekerlekli sandalyeden iterken "Petey'den uzak dur!" dedi ve hastanın üzerindeki ıslak karları silkeledi.

Hasta, "Haaa, haaa!" diye homurdandı.

Trevor, sulanan gözünü eliyle kapayıp "Birkaç kişi bu yaşlı adama kartopu attı," dedi.

Yaşlı adamın üstüne titreyen hemşire, ters ters "Kimler?" diye sordu.

Trevor caddeyi gösterdi. "Gitmişler."

Hemşire, "Gözüne ne oldu?" diye sordu.

Trevor gözünü kırpıştırarak, "Vuruldum," dedi.

Trevor'ın annesi yaşındaki hemşire, tekerlekli sandalyedeki adama döndü. "Biri sana kartopu mu attı?"

"Eeee, eeee," diye ciyakladı Petey.

"Bu çocuk mu attı?"

Gözleri hâlâ korku dolu olan hasta titreyerek, "Haaa, haaa!" diye homurdandı.

Hemşire, "Seni içeri götürelim, Petey," dedi. Trevor'a "Sen de gel," dedi. "Adın ne?"

"Şey, Trevor Ladd."

"Burada ne yapıyordun?"

"Okuldan eve yürüyordum. Bir çığlık duydum. Sonra üç çocuğun bu adama kartopu attığını gördüm."

Hemşire, hastayı alçak, gri binaya sokarken, "O çocukları tanıyor musun?" diye sordu.

Trevor, "Hayır," diyerek yalan söyledi. Üç kabadayı, onları ispiyonlayanı öldürürdü.

"Buradaki, Bozeman'daki okula gidiyorsun ve çocukları tanımıyorsun, öyle mi?"

Trevor kısmen doğruyu söyleyerek, "Yeni taşındık," dedi. Gerçekten de oraya Noel'den önce taşınmışlardı.

Hemşire, Trevor'ı kuşkuyla süzerek cebinden bir kalemle not defteri çıkardı. "Adını ve telefon numaranı alabilir miyim?"

Trevor, bilgiyi verip engelli hastaya baktı. "Bana inanmıyorsanız, ona sorun." Bir an duraksadıktan sonra ekledi, "Sorabilirseniz."

"Oo, sorabilirim. Ve soracağım da. Şimdi bana izin verirsen, Petey'yi kurutup ısıtmam gerek. Böyle şeyler, yaşlı bir insanı öldürebilir." Suçlayıcı bir sesle konuşuyordu.

Trevor, yukarı çıkarken etrafa bakındı. İçeride belli belirsiz, kötü bir koku vardı. Her yerde sandalyelerine yığılmış hastalar oturuyordu. Bazıları, gözlerini tavana dikmişti.

Diğerleri istemsizce başlarını ya da ellerini sallıyordu. Bazılarının ise salyaları akıyordu. Burası yaşlı delilerle dolu bir tımarhaneydi. Trevor, elinden geldiğince çabuk dışarı çıktı.

Eve geldiğinde annesiyle babası daha işteydi. Görünüşe göre hep işteydiler. Trevor, postacıyı anne babasından daha sık görüyordu. O gün, evde olmamalarına sevindi. Olan biteni başını daha fazla derde sokmadan nasıl açıklayabilirdi? Anne babası huzurevini ya da kabadayıların ailelerini arayabilirdi.

Ancak Trevor, gecenin ilerleyen saatlerinde şişmiş gözünü saklayamadı. Annesi akşam yemeğinde, "Gözüne ne oldu?" diye sordu.

Trevor yavaşça, "Kartopu çarptı," dedi.

Babası, "Kartopu oynarken gözünden olabilirsin," dedi ters ters.

Trevor, öğleden sonra gördüğü, delilerle dolu huzurevini düşünerek, "Evet baba," diye mırıldandı. İçerideki tımarhaneden habersiz, onlarca kez huzurevinin önünden geçmişti. Orası, bir akıl hastanesinden farksızdı.

***

Ertesi gün Trevor, okulda kabadayılarla karşılaşmamaya çalışsa da Kenny onu koridorda sıkıştırarak dolaba yapıştırdı. Parmağını Trevor'a doğru sallayıp, "Seni yakalayacağız," diye hırıldadı.

Okul dağıldığında Trevor, kabadayıları birkaç sokak ileriden yürüyerek atlattı. Böylece huzurevinin önünden de geçmemiş oldu. Yaşlı insanlardan pek hoşlanmıyordu, çoğu garipti. Yine de dün gördükleri kadar garip olamazlardı. Eve gelince ceketini masanın üstüne atarak atıştıracak bir şeyler bulmak amacıyla buzdolabını açtı. Sandviçini yerken telesekreterdeki mesajları dinledi.

Bozeman Huzurevi'nden gelen mesaj dışında tüm mesajlar, annesine ve babasınaydı. Hemşire Sissy Michael aramıştı; Trevor'la tekrar konuşmak istiyordu. Mesajı sildiğinden emin olduktan sonra, çekinerek huzurevini aradı. Hemşire, hâlâ yaşlı adamı Trevor'ın incittiğini sanıyor olabilirdi.

Bir kadın, "Bozeman Huzurevi," diye cevap verdi.

"Merhaba, Sissy Michael orada mı? Ben Trevor Ladd."

"Evet, ben Sissy. Aradığın için teşekkürler. Öncelikle, dünkü davranışım için senden özür dilerim. Petey ile konuştum, anlaşılan onu korumuşsun."

Trevor, bu olayın unutulmasını dileyerek, "Önemli değil," dedi.

Sissy, "Önemli," dedi. "Seni bunun için aradım. Dün Petey sana teşekkür edemeyecek kadar üşümüş ve korkmuştu. Buraya uğrayıp uğrayamayacağını sordu."

"Aa, önemli değil, yalnızca onun iyi olduğuna sevindiğimi söyleyin."

Sissy'nin sesi ciddileşti. "Daha önce hiç huzurevine gitmediysen eminim burası sana korkutucu gelmiştir ama sana yüz yüze teşekkür edebilmek Petey için çok önemli. Uğrayacak mısın?"

"Şey, sanırım."

Trevor başka bir bahane düşünemeden Sissy telefonu kapattı. Birden korkan Trevor, eliyle alnına vurdu. O çılgın yere tekrar gitmeyi neden kabul etmişti?

Trevor'ın annesi akşam yemeğinde, "Gündüz evi aradım ve telesekreterdeki mesajları dinledim. Huzurevinden senin için gelen telefon neyin nesiydi?" dedi.

Trevor nefes aldıktan sonra omuzlarını silkti. "Birkaç çocuk yaşlı bir adama kartopu atıyordu. Benim de onlardan biri olduğumu düşünmüşler."

Trevor'ın babası onu sertçe süzdü. "Onlardan biri miydin?"

Öfkeyle "Ya, ne demezsin!" diyen Trevor, masadan kalktı. "Yaşlı bir insana kartopu atabileceğimi mi düşünüyorsun?" dedikten sonra ön kapıyı çarparak çıktı. Huzurevine gidip şu ziyareti aradan çıkarsa iyi olacaktı.

Annesi, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Trevor öfkeyle, "Yaşlı adamlara kartopu atmaya!" diye bağırdı. Tüm bu olanlar, onun için fazlasıyla tuhaf bir hal almıştı. Engelli bir morukla konuşmak için tımarhaneye gitmek, kartopu atmakla suçlanmaktan daha kötü olamazdı.

Trevor tuğla binaya yaklaşırken, çiçek tarhının yanına çömelmiş bir ihtiyar başını kaldırıp ona el salladı. "Bana yardım etmek ister misin?" diye bağırdı adam.

Trevor, yaşlı adamın taze topraktaki çalışmasına göz atarak kibarca, "Şey, işim var," dedi. "Ne ekiyorsunuz?"

"Sigara izmariti," dedi adam.

Buna kuşku yoktu. Adam, bir düzine küçük çukur açmıştı. Çukurların her birine dikkatle birer sigara izmariti dikmişti. Gururla, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Trevor, soruyu duymazdan gelerek aceleyle binaya girdi. Adam, delinin tekiydi. Burası deli insanlarla doluydu. Sissy Michael'ı elinden geldiğince çabuk buldu.

Sissy tatlı tatlı, "Merhaba, Trevor," dedi. "Hemen geliyorum." Ona sıcak bir tavırla gülümsüyordu.

Oradan uzaklaşmak için bahane arayan Trevor, "Hastayı görmek için daha sonra da gelebilirim," dedi.

"Yok yok. Bir dakika sürer."

Trevor'ın fazla beklemesi gerekmedi.

Sissy, "Beni takip et," diyerek Trevor'ı uzun bir koridorun sonundaki merdivenlerden iki kat aşağı indirdi. Yürürken bir yandan da anlatıyordu: "Bu huzurevinde gördüğün insanlar buranın hastaları değil, sakinleridir. Hastalar, hastanede olur. Bu sakinlerden bazılarının inanılmaz geçmişleri var. Bir kadın, yüzyılın başında sadece zihinsel engelli olduğu için kapalı bir vagondan aşağı atılmış."

"Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır. Dün yardım ettiğin adam, Petey Corbin, doğuştan beyin felci. Ama ona bebekken yanlış teşhis konmuş. Hayatının büyük bir kısmında insanlar ona zihinsel engelli gibi davranmışlar."

Trevor, "Beyin felci nedir?" diye sordu.

"Sinir sisteminde bir bozukluk. Petey aslında çok zeki ama zihni, kusurlu bir vücudun içine hapsolmuş durumda. Çok özel bir insan o."

"Onu bu kadar özel yapan nedir?"

Sissy gülümsedi. "İnanılmaz yaşama sevinci, her ne kadar hayat ona her zaman iyi davranmamış olsa da."

Yürürlerken, Sissy sürekli huzurevi sakinlerine uğruyordu. İnsanlara deliymişler gibi davranmıyordu. "Üzülme Herman, Ruslar burayı bombalamaz," ya da "Evet

Mabel, bugün çarşamba. Yarın Bingo var," gibi şeyler söylüyordu.

Sarı, bol bir elbise giymiş, zayıf ve derisi buruş buruş olmuş bir kadın sendeliyor, eliyle destek arıyordu. Sissy, "İşte burası, Elizabeth," diyerek işaret etti. "Odan koridorun sonunda. Gel, sana yardım edelim. Trevor, belki düşmemesi için Elizabeth'in koluna girebilirsin."

Trevor, duraksadı. Yaşlı kadının çelimsiz kolu, dokunsa kırılacak gibi görünüyor, kara kuru bir dala benziyordu. Kimse izliyor mu, diye etrafa bakarak kolu cam bir eşya taşır gibi dikkatle tuttu. Ya düşerse ne olacaktı? Neyse ki bu sorunun yanıtını öğrenmek zorunda kalmadı.

Elizabeth'i sağ salim odasına ulaştırdıktan sonra Sissy, Trevor'ı koridorun ucundaki kapının girişinde durdurdu. Alçak sesle "Trevor, Petey ile konuşurken şunu aklından çıkarmamalısın," dedi. "O, zihinsel engelli değil. Başka bir vücudu olsaydı, şimdi ayakta bizimle konuşuyor olurdu."

"O zaman benim ziyaretim neden bu kadar önemli?"

"Petey'yi on üç yıl önce Warm Springs Devlet Hastanesi'nden buraya transfer ettiler. Warm Springs, eskiden bir akıl hastanesiydi."

"Yani bu adam bir akıl hastanesinde mi büyümüş?"

Sissy Michael, başıyla onayladı. "Evet, korkarım öyle.

Ama Petey'nin kimsenin tam olarak anlayamadığı bir mutluluk kapasitesi var. Buna rağmen, buraya geldiğinden beri hiç kimseyle yakın arkadaş olmadı. Bu sabah seni görmek istediğini belli ettiğinde, ilk defa birine elini uzattığını gördüm. Dün yaptığın şey, onun için büyük anlam ifade etti."

Trevor, terli avuç içlerini pantolonuna silerek başını salladı. Neden bu kadar korkuyordu? Sadece yaşlı bir adamla buluşacaktı. Çok büyük bir olay değildi bu. Trevor, Petey Corbin'in küçük odasına girerken nefesini tuttu.

Arkaya uzanmış olan Petey, her an ameliyat odasına girecekmiş gibi görünüyordu. Örtüsünün altındaki eğri büğrü çıkıntılar Trevor'ın içini burktu. Ne tür bacaklar böyle çıkıntılar oluşturabilirdi? Petey'nin dirsekten bükülmüş ince kolları, pençe gibi elleriyle yanında duruyordu. Dili, açık ağzında tuhaf bir şekilde kıvrılmış, boynu yana eğilmişti. Kısa, kır bir sakalı ve bıyığı vardı. Sağ yanağında boydan boya bir yara izi uzanıyordu. Biri bu adama saldırmış mıydı?

Sissy yumuşak bir sesle "Petey," dedi. "Bu Trevor Ladd, dün tanışmıştınız."

Trevor, Petey'nin hareketsiz elini sıkıp sıkmamakta tereddüt etti. Acemi hareketlerle el sallayarak kekeledi, "Merhaba Petey, seninle tanıştığıma memnun oldum."

Petey, merakla yukarı doğru baktı. "Meehaaa."

Trevor yardım istercesine Sissy'ye baktı.

Sissy, "Petey sadece merhaba diyor," dedi.

"Merhaba, Petey. Sissy bana senden söz etti."

Petey, Sissy'ye baktı. "Nee? Nee?"

Sissy gülümsedi. "Sana ne anlattığımı Petey'ye söyle." Trevor, keskin bakışlı iki gözün ona çevrildiğini ve onu bir av gibi tuzağa düşürdüğünü hissetti. Petey'nin vücudu işe yaramaz olabilirdi ama belli ki gözleri öyle değildi. Hareketsiz duran Trevor, bu adama asla yalan söylememesi gerektiğini sezdi. "Şey," diye kekeledi, "Sissy, senin bir akıl hastanesinde büyüdüğünü söyledi." Trevor, kelimeleri endişeyle art arda sıralıyordu. "Ve söylediğim her şeyi anlıyormuşsun."

Petey, başını salladı. Trevor'ın morarmış gözünü inceledi ve çenesini endişeyle öne çıkararak, "İiii mii?" diye sordu.

"İyi misin diye soruyor."

"Evet evet. Önemli bir şey değildi."

Petey, "Teeşeee," dedi.

Sissy, "Sana teşekkür ediyor," dedi.

Trevor, gergin bir şekilde gülümsedi. "Önemli değil."

Petey ve Trevor, birkaç dakika sessizce birbirlerine

baktılar. Gömleğinin düğmesiyle oynayan Trevor, "Ben gitsem iyi olacak," diye atıldı.

Petey, bakışlarını tekrar Trevor'a dikerek "Geeleee?" diye sordu.

Trevor, yeniden yardım için Sissy'ye baktı.

"Onu tekrar ziyaret edip etmeyeceğini öğrenmek istiyor."

Oraya bir daha asla gelmeyeceğini bilen Trevor, gözlerini kırpıştırarak, "Belki," dedi. Dışarı çıkmak istiyordu. Petey'nin tekerlekli sandalyesinden uzaklaşmak. Bu huzurevinden ve burada yaşayan delilerden kaçmak. Burası, tüylerini ürpertiyordu. "Petey, gitmem lazım," diye kekeledi. "Seninle tanıştığıma sevindim."

Petey'nin gözlerinde apaçık bir hayal kırıklığı belirdi. Trevor'ın yalan söylediğini bildiği belliydi. Çenesini kaldırdı. "Baaa baa." Bay bay deyişi, emir verir gibiydi.

Yukarı çıkarlarken, Trevor Sissy'ye sessizce, "Sanırım bana kızdı," dedi.

"Trevor, Petey'nin ailesi yok. Yeni arkadaş edinmekten korkuyor."

Bunun ne demek olduğunu çok iyi bilen Trevor, "Eee?" diye sordu. Ailesi her taşındığında, kendini yeniden dışlanmış hissediyordu. Son arkadaş grubundan ayrıldıktan

sonra, kendine bir daha asla arkadaş edinmeyeceğine dair söz vermişti.

Sissy, düşünerek konuştu. "Bugün Petey büyük bir kumar oynadı ve yeni birine elini uzattı. Başarısız oldu."

Trevor kelimelerle savaşıyordu. "Başarısız olmadı... Sadece... Yani, tek yaptığım ona kartopu atan birkaç çocuğu durdurmaya çalışmaktı. O kadar büyük bir olay değil."

Sissy kibarca gülümsedi. "Çaresiz bir insan için büyük bir olay."

Trevor, *çaresizmiş*, diye düşündü. Sırf o gözleriyle bakarak yüz metre öteden bir kargayı öldürebilirdi.

Sissy, Trevor'ı kapıya doğru geçirirken, "Yine gelecek misin?" diye sordu. "Petey dolaşmaya çıkmayı çok sever, ama genelde onu dışarı çıkaracak elemanımız olmuyor. Belli mi olur, belki sen de Petey'den bir şeyler öğrenirsin."

"Hayır!" derse kaba görüneceğini bilen Trevor, "Belki," dedi.

Sissy kesin bir dille, "Eğer gerçekten gelmek istemiyorsan belki deme," dedi.

Trevor, öfkeyle iç çekti. "Peki o zaman, bir daha buraya gelmeyeceğim! Mutlu musunuz?"

16. Bölüm

Kenny, "O moruk arkadaşını yakalayacağız, geri-zekâlı!" diye sataştı.

Trevor, "O, benim arkadaşım değil!" diye bağırdı.

Kenny'nin kahkahaları okul koridorunda makineli tüfek sesi gibi çınladı. "O sakat dinozor senin gerçek aşkın!" diye uludu.

Matematik dersine giden Trevor, kendi kendine, "Hiç de bile," diye mırıldandı. Yaşlı adamı hiç görmemiş ya da onu kartoplarından korumamış olmayı diledi.

O öğleden sonra okul dağıldığında, Trevor ön merdivenlerde duraksadı. Geçen hafta boyunca huzurevinin yakınlarından geçmekten özellikle kaçınmıştı. Ama şimdi, Kenny'nin tehdidi onu endişelendirmişti. İstemeyerek de olsa huzurevine doğru yürümeye başladı.

Trevor büyük, gri binaya yaklaşırken Petey'nin çimle-

rin üstünde, güneşte oturduğunu gördü. Eğer üç kabadayı yaşlı adamı rahatsız edecekse, bunu muhtemelen okuldan sonra yapacaklardı. Trevor, bir sokak ilerideki bir çalının arkasına oturup onu gözetlemeye başladı.

Tekerlekli sandalyesinde oturan adama bakarken başını iki yana salladı. Engelli vücudunun içine hapsolmuş biri nasıl mutlu olabilirdi? Sissy, Petey'nin ailesi olmadığını söylemişti. Trevor, ayağını çimlere doğru savurarak, "Birçok insanın ailesi yok," diye mırıldandı.

Bütün bu olanlar, Trevor'ı sinirlendiriyordu. Kenny gibi serserilerin çaresiz bir insanla uğraşmaları adil değildi. Bir insanın vücudunun içine hapsolmuş halde doğması adil değildi. Birçok şey adil değildi. Trevor, *sırf annemle babam daha iyi işlerde çalışsın diye iki, üç yılda bir taşınmak zorunda kalmak adil değil,* diye düşündü. Evet, hele bu hiç adil değildi.

***

Kenny, Trevor'ı her gün Petey'ye zarar vermekle tehdit etmeyi sürdürdü. Bu nedenle Trevor, her gün okul çıkışında huzurevinin yakınlarında nöbet tutmaya başladı. Yaşlı adamın saatlerce kimseyle konuşmadan öylece oturduğuna inanamıyordu. Bir vücudun içine hapsolmak, kaşınan bir yerini bile kaşıyamamak nasıl bir şeydi? Petey'nin mutlu olması, imkânsızmış gibi geliyordu Trevor'a.

Trevor, cuma günü bir çalının arkasında yine bir saate yakın süre oturdu. Eve gitmeden önce duraksadı. Annesinin eve gelmesine daha çok vardı. Belki Petey'ye bir merhaba diyebilirdi. Ne kaybederdi ki? Sanki bir hapishaneye giriyormuş gibi tereddütle Petey'nin yanına yaklaştı. "Merhaba Petey, beni hatırladın mı?"

Petey, aniden yerinden sıçradı. Bükülmüş kolu yana doğru savruldu ve doğrudan Trevor'ın karnına çarptı.

Trevor'ın nefesi kesildi. "Hey, benim! Beni hatırladın mı?"

Cılız bir gülümseme, yavaşça Petey'nin diş etlerini ortaya çıkardı.

"Sadece merhaba demek için uğradım."

Petey, "Eeee!" diye ciyakladı. Başını yana eğerek gözleriyle sokağı gösterdi.

"Evet, okuldan geliyorum."

Petey, Trevor'ın arkasında oturduğu, sokağın ucundaki çalılığa bakarak, "Haaa," dedi.

Trevor, "Çalıların arkasında oturduğumu gördün mü?" diye sordu. Petey gülümseyerek, "Eeee, eeee!" dedi.

"Ooo, kimler gelmiş?" diyen Sissy Michael'ın aniden ortaya çıkışı, Trevor'ı da Petey'yi de şaşırttı. Petey bir kez daha sıçrayarak kolunu salladı. Trevor bu kez yumruk yememek için geri çekildi.

Trevor, Sissy'ye "Ah, beni korkuttunuz," dedi. "Petey şaşırdığında neden sıçrayıp kolunu savuruyor?"

"Birçok insan, şaşırınca refleks olarak sıçrar. Karanlık bir sokakta arkandan gelip 'Böööl' desem, sen de sıçrarsın ama vücudun, bu hareketi belli bir noktada bastırır. Petey, sıçramasını bastıramıyor, vücudu her yöne doğru tepki veriyor," dedi Sissy. Ardından Trevor'ı süzüp "Petey'yi ziyarete mi geldin?" diye sordu.

Trevor, omzunu silkti. "Buralardan geçiyordum ve bir merhaba demek istedim, hepsi bu."

Petey homurdanarak sokağa, çalılığa doğru baktı ve çenesini öne çıkardı.

Trevor, başka bir yalanının daha yakalandığını anladı. "Yani, şey, biraz önce şu çalıların orada oturuyordum."

Sissy, "Hımm, demek Petey'nin bana söylemeye çalıştığı şey buydu," dedi. "Petey'yi ne zaman akşam yemeğine götürmek için gelsem, bana çalılığın orayı işaret ediyor."

Trevor, Petey'yi inceledi. "Yani benim her gün orada oturduğumu gördün mü?"

Petey, başını salladı. "Eeee." Sonra merakla "Niyy? Niyy?" diye sordu.

Trevor, yardım istercesine Sissy'ye baktı.

"Nedenini öğrenmek istiyor."

Trevor, Petey'nin delici bakışlarına döndü. "Tanrım, gözünden bir şey kaçmıyor, değil mi?"

Petey, "Haaa," dedi. "Niyyy?"

"Kartopu atan çocuklar sana tekrar zarar vermekten söz ediyorlar, ben de nöbet tutuyorum, hepsi bu."

"Yani kartopu atanların kim olduğunu biliyor musun?" diye soran Sissy, onu suçlarmış gibi bakıyordu.

Trevor, önüne bakarak, "Onları ele veremem, yoksa beni öldürürler," dedi.

Petey yeniden çalıları gösterip tekrar, "Niyyy?" diye sordu.

"Petey neden gelip onunla konuşmak yerine çalıların arkasında oturduğunu bilmek istiyor."

Trevor, ne diyeceğini bilemedi. Yaptığı her şey yanlış görünüyordu. Bu yaşlı adamın yakınında her şey berbat oluyordu. Önce adamı korumaya çalıştığı halde ona zarar vermekle suçlanmıştı. Şimdi de Petey zarar görmesin diye nöbet tutmuştu ama bir sokak ileride çalıların arkasında oturmakla yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu. Trevor, ağzından çıkacak kelimelerin başını daha büyük derde sokmasından korkarak konuşmaya çekiniyordu.

Petey, "Niyyy?" diye sordu.

Sissy'nin gözlerinde de aynı soru vardı.

Trevor yutkunarak Petey'nin bakışından kaçındı. "Kabadayılardan korkuyordum... Petey'den de," diye ekledi. Yaşlı, engelli adama baktı. Petey'nin gözlerinde öfkeli bir bakış yerine sıcak, anlayışlı bir onaylamayla karşılaştı.

Petey, dudaklarına bir gülümseme yayılırken, "İiii," dedi.

Trevor, "Senden korkmam iyi bir şey mi?" diye sordu.

Sissy, "Hayır," diye yanıtladı. "Sonunda ona karşı dürüst davranmanın iyi bir şey olduğunu söylüyor."

Trevor, Petey'ye uzun ve sert bir bakış attı.

Trevor, "Ee, nasılsın?" diye sordu.

Petey, "İiii, iiii," dedi.

Sissy, "Hey Trevor, acelen var mı?" diye sordu.

"Ee, sanırım yok," dedi Trevor. "Annemler eve geç geliyor."

"Petey'yi dolaştırmaya ne dersin?"

Trevor duraksadı. "Şey, daha önce böyle bir şey yapmadım."

Petey'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Çok kolay," dedi Sissy. "İşte." Eğilerek tekerleklerin kilidini kaldırdı. "Kaldırıma çıkarken ya da tümseklerden geçerken dikkatli ol, yeter. Bu eski sandalye çok iyi durumda sayılmaz." Tekerlekli sandalyeyi işaret etti. "Haydi, dene."

Trevor, tuhaf mekanizmayı dikkatle itti. Belki bu saçma dolaşma işinden vazgeçilir umuduyla, "Ya Petey'nin ne dediğini anlamazsam?" diye sordu.

Sissy güldü. "O sana öğretir."

Sokakta ilerlemeye başladıklarında Trevor, *gerçekten de çok yardımcı oldun, Sissy*, diye düşündü. Yürürken etrafına bakındı. Şansı yaver giderse okuldan kimse onu görmezdi. Ama her şeyden önemlisi, Petey'nin arkasında, meraklı gözlerinin onu göremeyeceği bir yerde olmaktan memnundu.

Trevor, birkaç kez Petey'ye soru sordu ama homurdanmalarını anlayamadı. Petey, kendi âleminde kaybolmuş gibi görünüyordu. Dolaşırlarken gözlerini kapıyor, erken bahar havasını içine çekermiş gibi mırıldanıyordu.

Yoldan geçen insanlar, onlara bakmak için başlarını çeviriyorlardı. Trevor, bir kara deliğin içine girmek istiyordu. Hangi akla hizmet şehrin göbeğinde bu çarpık çurpuk yaşlı adamın sedyeye benzeyen tekerlekli sandalyesini itiyordu?

Petey, her sesi ve hareketi fark ediyordu. Kocaman bir kamyon, gürültüyle korna çalarak yanlarından geçti. Petey kollarını bir yandan bir yana sallıyor, gülümsüyor ve kahkaha atıyordu. "Aaa Taaa! Aaa Taaa!" diye ciyaklıyordu. Çok canlıydı ve gözleri öyle bir parlıyordu ki Trevor gülmeden edemedi. "Çok kocaman ve gürültülüydü, değil mi?"

Trevor, Sissy'nin haklı olduğunu fark etti; Petey'yi mutlu etmek için fazla bir şey gerekmiyordu. Trevor ayrıca Petey ile iletişim kurmak istiyorsa, yeni bir dil öğrenmesi gerekeceğini anladı. Son olarak, Petey'nin tekerlekli sandalyesinin bir çöp yığını olduğunu keşfetti. Tekerleğin üstündeki lastiği yerine oturtmak için dört kez durmak zorunda kaldı. Sandalyenin iskeleti kırıktı ve her tümsekte parçalarına ayrılacakmış gibi oluyordu.

Trevor, köşeyi döndüklerinde gür bir kahkaha duydu. Başını kaldırdığında Kenny, Bud ve String'in yirmi, otuz metre ileride kaldırımın ortasında durduğunu gördü.

Bud, "Ooo, şu gelenlere bakın!" diye bağırdı, "dinozor ve inek bir arada."

String, "Moruk dinozor arkadaşını buraya getir!" diye bağırdı.

Kenny, "Evet, getir onu buraya. Geçen defa onunla tanışamadık. Ha, ha, ha!" diye kahkaha attı.

Trevor, ne yapabileceğini düşündü. Kabadayılar kaldırımı kapatmıştı. Koşabilirdi ama o zaman Petey'yi yalnız bırakmış olacaktı. Petey'nin tekerlekli sandalyesini hızlı itmek ise söz konusu bile değildi.

"Başımız belada, Petey," diye fısıldadı.

17. Bölüm

Üç çocuk sallana sallana onlara doğru yürürken, Trevor'ın zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu. "Hey, Petey," diye fısıldadı.

Petey, başını kaldırdı. Gözleri korku doluydu.

"Mecbur kalırsan gürültü yapıp kollarını sağa sola sallayabilir misin?"

Petey, başını salladı.

"Tamam. Ben başımla işaret verince yapmaya başla, tamam mı?"

Çocuklar yaklaşırken Petey homurdanarak onayladı. String, Trevor'ı itti. "Moruk arkadaşına ne oldu? Çöp kamyonu mu çarptı?"

Sendeledikten sonra dengesini yeniden kazanan Trevor, "Onu rahat bırakın," dedi.

"Belki yaşlı dinozorun adamakıllı itilmeye ihtiyacı vardır. Sense onu bir ödlek gibi itiyorsun," diyen Kenny, Petey'nin tekerlekli sandalyesini kaparak onu kendi etrafında döndürmeye başladı. Paniğe kapılan Petey, yardım dilenircesine Trevor'a baktı.

"Kesin şunu!" diyen Trevor tekerlekli sandalyeyi ucundan yakalayarak durdurdu. "Canını yakacaksınız!"

Kenny, "Biraz dönmenin kimseye zararı olmaz, tabii sen bizi durdurmaya çalışmazsan," dedi.

Kısa boylu çocuk Petey'yi yeniden döndürmeye başlayamadan, Trevor sakin sakin ve düşünerek konuştu. "Petey korktuğunda nöbet geçiriyor."

Kenny, "Yaa tabii, ben de burnumu karıştırınca kanser oluyorum," diye alay etti.

"Yoldan çekil, aptal!" diye gürleyen Bud, Trevor'ı iterek iki seksen kaldırıma yatırdı. O sırada Trevor, Petey'ye bakarak başıyla işaret verdi.

Kenny, sandalyeyi yakalayıp tekrar Petey'yi döndürmeye yeltendi. Petey, birdenbire homurdanmaya ve ciyaklamaya başladı. Kollarıyla çırpınıyor, vücudu şiddetle sarsılıyordu.

Trevor çimlerden, "Nöbet geçiriyor! Onu öldüreceksin!" diye bağırdı.

String, tereddüt ederek "Kes şunu, Kenny," dedi. "Belki gerçekten nöbet geçiriyordur."

Kenny, Petey'yi daha da hızlı döndürerek, "Kapa çeneni, korkak!" dedi.

Bud aniden, "Ben gidiyorum," diyerek arkasını döndü ve koşmaya başladı.

String, başını salladı. "Durdur şunu, Kenny. Adamın canını yakıyorsun. Biz sadece biraz eğlenmek istiyorduk..." Bunları söyledikten sonra sıska çocuk da dönüp Bud'ın peşinden koştu.

Bir anda yalnız kalan Kenny, öfkeyle çevresine bakınarak dönmekte olan tekerlekli sandalyeyi bıraktı. Petey, kollarını sallayarak homurdanmaya ve siren sesi gibi ciyaklamaya devam ediyordu. Kenny geri çekildi. "Ona bir şey yapmadım. Neden çırpınıp bu kadar gürültü yapıyor?" diye sordu.

Trevor, ciddiyetini koruyarak "Ölüyor!" dedi.

Kenny'nin gözleri, korkuyla doldu. Tekerlekli sandalye kendiliğinden dururken, "Ben bir şey yapmadım!" diye kekeledi.

Trevor, parmağını Kenny'ye doğru sallayarak, "Eğer ölürse, cinayetten tutuklanırsın. Ölmese bile kalıcı olarak yaralanmış olabilir," dedi.

Kenny, gerilemeye devam etti. Çabasından ötürü yorulan Petey, sakinleşmeye başlamıştı.

Kenny, "Gördün mü, bir şeyi yok!" diye bağırdı.

Trevor, Petey'nin üzerine eğilerek kalbini dinliyormuş gibi yaptı. "Ölü taklidi yap, Petey," diye fısıldadı. Petey, birdenbire kollarını cansız bir şekilde sandalyenin iki yanına sarkıttı. Trevor, "Hayır, olamaz, öldü!" dedi. Doğrudan Kenny'nin gözlerinin içine baktı. "Onu öldürdün."

İri kabadayı, ağzını sudan çıkmış bir balık gibi açıp kapatarak tekerlekli sandalyeye baktı. Başını iki yana sallayıp "Hayır! Ben bunu yapmak istemedim! Ben..." dedi. Sonra da aniden dönüp kaçmaya başladı.

Trevor, alnında iri ter damlacıkları birikmiş olan Petey'ye bakıp "İyi misin?" diye sordu.

Petey, gözlerini açarak başını salladı. Sonra ansızın, göbeğini hoplata hoplata gülmeye başladı. Yaşlı adamın neşesini paylaşan Trevor da güldü. "Ne nöbetti ama," diye kıkırdadı. "Az kalsın beni bile kandıracaktın."

Petey sarıttı. "Eeee! Eeee!" Ardından çenesini öne çıkararak, "Seee," dedi.

"Benim de mi nöbet geçiriyormuş gibi yapmamı istiyorsun?"

Petey, gülümsedi. "Eeee."

Trevor, sırıttı. "Peki," demesiyle, kendini çimlere atıp, boğuk sesler ve homurtular çıkararak çırpınmaya başlaması bir oldu. Çok geçmeden ikisi de o kadar çok güldü ki gözlerinden yaş geldi.

Nihayet konuşabildiklerinde Petey, başını kaldırarak, "Teeeşeee, Tvaaa," dedi.

"Teşekkür mü ediyorsun?"

"Eeee. Teeeşeee, Tvaaa," diyen Petey, çenesini öne çıkardı.

"Bu, Trevor mı demek?"

"Eeee, eeee, eeee," diyen Petey, dişsiz damaklarını göstererek gülümsedi. "Teeeşeee, Tvaaa."

"Rica ederim," diyen Trevor, Petey'nin omzunu sıktı. Petey de kıpırdanarak ona kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. Trevor, tekerlekli sandalyeyi yavaşça huzurevine geri sürmeye başladı. İki hafta önce bu yaşlı ve engelli adamı hayatında görmemişti. Şimdi ise kendisini bir arkadaşını bulmuş gibi hissediyordu.

***

Ertesi hafta bir yürüyüşten dönerlerken Trevor, yavaşça "Petey, sen çok eğlencelisin," dedi.

Petey'nin yüzü ciddileşti. "Niyyy? Niyyy?"

"Niye mi? Çünkü çok çılgınsın." Trevor, cevabının Petey'yi tatmin etmediğini anında anladı.

Birkaç gün sonra Trevor onu ziyarete geldiğinde Petey'nin gözleri delici bir bakışla çocuğa kilitlendi. "Niyyy? Niyyy?"

"Ne niye, Petey?" Petey bekliyordu.

Trevor'ın kafası karışmıştı. Niye mi? Hâlâ geçen yürüyüşteki konuşmalarından söz ediyor olamazdı. "Seni ziyaret etmeyi neden sevdiğimi mi soruyorsun?"

"Eeee, eeee," diyen Petey'nin yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Petey, dediğim gibi. Sen hep mutlusun. Senden başka kimi gezdirip dayak yeme tehlikesi olmadan ona kötü şakalar yapabilirim?"

"Ooo, baaa baa." Petey, "Bay bay," derken gülümsemişti, dolayısıyla "Ooo, devam et," demek istiyordu.

Trevor, Petey'nin sorusunda daha fazla ısrar etmemesine sevindi. Çünkü ona ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Bir hafta sonra, Trevor ona sadece merhaba demek için uğramıştı. Petey, Trevor'ı, alışılagelmiş gülümsemesi yerine aynı keskin bakışla karşıladı. "Niyyy, Tvaaa? Niyyy?"

Trevor, ona bakakaldı. "Hâlâ neden seni ziyaret etmekten hoşlandığımı mı soruyorsun?"

"Eeee."

"Bu sorunun cevabını almadan beni rahat bırakmayacaksın, değil mi?"

"Haaa," diyen Petey, son derece ciddiydi.

Trevor, yutkundu. "Peki, Petey, dolaşmaya çıkıp bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Petey, başını salladı.

***

O öğleden sonra, sekizinci sınıf öğrencisi ve yetmiş yaşındaki adam, birçok şey hakkında konuştu. Konuşmayı Trevor yaptı ve Petey onay, itiraz ya da sorularını homurdanarak belirtti. Hayat, kabadayılar, acı ve dostluk hakkında konuştular. Konuşma biraz acemiceydi ama Petey, sabırla bekledi.

"Petey, belki yardıma ihtiyacı olan sen değilsindir," dedi Trevor.

"Kiii?" diyen Petey'nin bakışı, Trevor'ın durumu anlamaya başladığını biliyormuş gibi yumuşaktı. "Kiii?" diye tekrarladı.

Trevor, "Benim de yardıma ihtiyacım var," dedi. "Eğer seninle ilgilenmezsem, ben de kabadayılar gibi olurum. Etrafımda olup bitenlerle ilgilenmeden yaşamımı sürdürürüm. Bozeman'a taşındıktan sonra senin gibi benim de bir arkadaşa ihtiyacım vardı."

Petey, "İiii, iiii," diyerek başını salladı.

Huzurlu bir sessizlik içinde geri döndüler. O gün Trevor, Petey'nin yanından ayrılmadan önce karşısına geçip doğrudan bir zamanlar korktuğu gözlerinin içine baktı. "Petey, sorunun yanıtını aldın mı?"

Gözleri sıcacık bakan Petey, "İiii," dedi.

Trevor, "Hey, Petey, bir fikrim var," diye atıldı.

"Neee?"

"Dolaşmaya çıkmak yerine farklı bir şey yapalım. Mesela balığa ya da alışverişe çıkmak gibi?"

"Eeee, eeee. İkkk."

"İkisi de mi?"

"Eeee, eeee."

"Tamam, ikisini de yaparız. Önce hangisini yapalım?"

"Baaa," diyen Petey, heyecanla gülümsedi.

"Petey, hiç balığa çıktın mı?"

"Haaa."

Trevor, yumruğunu ağzının önünde mikrofon gibi tutarak yüksek sesle anons etti : "Bayanlar baylar, yarın Petey Corbin ilk balığını yakalayacak!"

Petey'nin yüzü, umutla ışıldıyordu. Trevor, o öğleden sonra yanından ayrılırken, Petey'nin sürekli "Baaa giii, baaa giii, baaa giii," dediğini duydu.

18. Bölüm

Ertesi gün Trevor, yaptıkları şey yüzünden kabadayılara hâlâ kızgındı. Koridorda Kenny'yi görür görmez onun üstüne yürüdü ve işaret parmağını göğsüne bastırdı. Kenny'nin gözleri, korkudan çakmak çakmaktı.

"Tekerlekli sandalyedeki adam, dün az kalsın ölüyordu," dedi Trevor. "Eğer siz serseriler bir daha Petey'nin yanında hapşıracak dahi olursanız, polisi ararım. Cinayete teşebbüsten tutuklanırsın!"

Kenny, kendini korumak için ellerini kaldırıp geri çekilerek "Hey, biz ona zarar vermek istemedik," dedi.

Trevor, arkasını dönüp uzaklaştı. Kenny'nin görüş alanından çıktığına emin olduğunda usulca sırıttı.

***

Çocuk, okuldan sonra eve uğrayıp arka bahçeden balık

oltalarını ve solucanları aldı. Petey'nin tekerlekli sandalyesini tamir etmek için gerekebilir diye koli bandını da yanlarına ekledi. Trevor, huzurevine vardığında, Sissy'ye balığa çıkma fikrinden söz etti.

"Harika," dedi Sissy. "Onu hazırlamana yardım edeyim."

Trevor, Sissy'nin peşinden heyecanla Petey'nin odasına gitti.

"Dışarı çıktığında belki lazım olur diye, Petey'nin altını nasıl temizleyip değiştirmen gerektiğini göstereceğim."

Trevor, "Temizleyip değiştirmek derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil. Sana göstereceğim."

Trevor, Sissy'nin Petey'yi yatağına taşımasına yardım ettikten sonra, yataktan beş metre uzaklaşarak hemşirenin adamı yan tarafa çevirmesini izledi. Yaşlı bir insanın altının temizlenmesini görmek iğrençti. Bir annenin, elli kiloluk bebeğinin altını değiştirmesini izlemeye benziyordu. Trevor, Sissy'nin işini bitirmesine ve Petey'yi yeniden tekerlekli sandalyesine oturtmalarına sevindi.

Sissy, "Petey'nin her konuda bakıma ihtiyacı var," dedi. "Bu da yaptığı her şeyde yardıma ihtiyacı var demek; giyinmek, yemek yemek, burnunu kaşımak, altını temizlemek, her şey." Sissy, pencereden dışarı bakarak "Hava

biraz soğuk, üstüne bir ceket alalım," dedi. Gardıroptan mavi bir ceket seçerek Petey'ye giydirdi ve fermuarını yanından çekip kapattı.

Sissy, bir de güneş gözlüğü aldı. "Çok güneş olursa bunu kullan. Petey'nin gözleri, bunca yıl içeride kalmaktan ötürü çok hassaslaştı." Eline eski, yıpranmış bir fotoğraf albümü aldı. "Eğer bakmaya fırsat bulursan, bunlar Petey'nin ve tanıdığı bazı insanların fotoğrafları. Onlara bakmayı seviyor."

Trevor, başını tamam anlamında salladı ama Petey'yi dışarı çıkarırlarken sessizdi. Kendini nasıl bir şeye bulaştırmıştı? Petey'yi balığa çıkarmak iyiydi de arkadaşının altını temizlemeye niyeti yoktu.

Sissy, onlara el salladı. "İyi eğlenceler. Çok fazla balık tutmayın!"

Trevor, oltaları ve solucanları Petey'nin kollarının yanına yerleştirerek tekerlekli sandalyeyi itmeye başladı. Petey, hafif esinti ince, gümüş rengi saçlarını dalgalandırırken bir şarkı mırıldanıyordu. Trevor birkaç kez sandalyeyi düzeltmek için durdu. "Sana yeni bir tekerlekli sandalye almanın bir yolu var mı acaba?" diye söylendi.

Petey, başını üzüntüyle iki yana salladı. "Haaa."

Trevor, "Bakalım," dedi. Tekerlekli sandalyeyi dur-

durarak kollarını maç kazanmış bir boksör gibi havaya kaldırdı. Petey, *Rocky* filminin müziğini mırıldanırken, Trevor zıplayarak dolandı. Yüksek sesle, "Duyduk duymadık demeyin! Duyduk duymadık demeyin! Trevor Ladd imkânsızı yapmaya soyunuyor! Petey Corbin'e yeni bir tekerlekli sandalye alacak!" diye bağırdı.

Petey, Trevor'ı hem neşeli hem de şaşkın bir ifadeyle izledi.

Yarım saatin ve sayısız "Aaaa Taaa,"nın ardından Bozeman'ın kuzey ucundaki küçük bir göle vardılar. İskelenin üstüne çıktıklarında, Trevor sandalyeyi kilitledi. Petey'yi yüzmeye götürmek istemiyordu. Henüz değil.

Petey, kımıl kımıl kurdun çengele takılışını dikkatle izledi. Sonra Trevor misinanın üst kısmına bir mantar bağladı. Oltayı atabildiği kadar uzağa atarak, "Petey, hazırsın," dedi. Oltayı Petey'nin hissiz kolunun altına sıkıştırdı ve herhangi bir hareketlenmeyi hissedebilmek için ucunu da kendi karnına dayadı. "Şimdi, gözün mantarda olsun, aşağı çekilirse haber ver, tamam mı?"

"Eeee, eeee."

Petey misinayı izlerken Trevor, kendi oltasını hazırlayıp göle fırlattı. Trevor, anne babasıyla çıktıkları balık tutma gezilerini hatırladı. Adına balık tutma değil, solucanları boğma diyorlardı. Ama tüm bunlar, babası bir market zincirinde ürün müdürü olarak işe başlamadan önceydi.

O zamanlar annesi muhasebeci olarak çalışıyordu. Aslında, Bozeman'a da bu nedenle taşınmışlardı; sırf annesiyle babası daha iyi işlerde çalışabilsin diye. Bu, son beş yıl içinde üçüncü taşınmalarıydı. Artık birlikte hiçbir şey yapmıyorlardı.

İki olta suda beklerken Trevor, Petey'nin oltasına bir balığın takılmasını umdu. Mantar ne zaman biraz kımıldasa Petey, heyecanla kesik kesik homurdanıyordu.

"Daha değil," dedi Trevor. "Mantar tamamen suya battığında, oltayı aniden geri çekeceğim."

Petey'nin mantarı aniden kıpırdadı ve suya doğru çekildi. Trevor'ın hemen uzanarak asıldığı olta, anında hareketlendi. Petey, her hareketlenmede vücuduna elektrik verilmiş gibi heyecanlanıyordu. Bir yandan da sandalyesinde çığlık atarak kıpırdanıyordu.

Trevor, Petey'nin tuttuğu ilk balık olan, on santimetre uzunluğundaki kılçıklı tatlı su levreğini dikkatle sudan çekmeye başladı. Balıkla, sanki devasa bir balinayı zapt etmeye çalışırmış gibi mücadele ediyordu. Petey'nin yüzü, sevinçle doldu. Tüm eğlenceyi kendisine saklamamaya kararlı olan Trevor, balığı çengelin ucundan çıkarırken Petey'nin elini onun üstüne yerleştirdi. Sissy, Petey'nin kaslarını kontrol edemediğini ama dokunma duyusunda sorun olmadığını söylemişti.

Balık çırpındıkça, Petey de kollarını sallıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sürekli "Aaa taaa, aaa taaa, aaa taaa," deyip duruyordu. Trevor, en sonunda çengeli çıkardığında Petey, küçük balığa üzüntüyle baktı.

"Ne oldu?"

"Öööö mee! Öööö mee!"

"Ölme mi diyorsun?"

"Eeee."

"Ölmemesi için balığı suya geri mi bırakayım?"

"Eeee, eeee."

Trevor, balığı dikkatle suya atarak Petey'nin isteğini yerine getirdi. Loch Ness canavarını yakalamış olsalar, Petey onu bile serbest bırakırdı.

Petey, çok geçmeden ikinci, üçüncü ve dördüncü balığını tuttu. Beşinci balık, Petey'nin elinden kayarak tekerlekli sandalyenin üstünde deli gibi çırpınmaya başladı. Bunu gören Petey de keyifle çığlık atıp sarsıldı. Trevor, bunu yapmaya devam ederse Petey'nin kendine zarar vereceğini düşündü.

O gün Petey, tam yedi tane balık tuttu. Trevor ise sadece bir tane yakalayabildi. Balıklar ya küçük alabalık ya da tatlı su levreğiydi ama Trevor'ın o güne kadar balık tutarken hissettiği heyecan, Petey'yi izlemenin verdiği keyfin

yanında hiç kalırdı. Huzurevine dönerlerken, Petey'nin beyaz örtüsü balık pisliğiyle kaplanmıştı; leş gibi balık kokuyordu. Trevor, Petey'nin altını değiştirmek zorunda kalmadığına sevindi.

Sissy, onları kapıda karşıladı. Petey'nin kirlenen örtüsüne göz atarak, "Görünüşe göre iyi vakit geçirmişsiniz," dedi.

Trevor ile Petey, hınzırca gülümsediler. Ayrılırlarken, Petey, Trevor'a bir şey dedi.

"Ne var, Petey?"

"Aşşş veşşş."

"Anlamıyorum. Bir şey mi istiyorsun?"

"Eeee, aşşş veşşş."

"Şimdiden ne zaman alışverişe gideceğimizi mi soruyorsun?"

Petey sırıttı. "Eeee, eeee."

"Şoförün emrine hazır nasıl olsa!" diyen Trevor, kızmış gibi yaptı. "Peki, yarın yeterince erken mi senin için?"

Petey, gülümseyerek onayladı.

Sissy, "Düzenli bir etkinlik takviminiz var galiba," diyerek ona takıldı.

Trevor, Petey'nin odasından çıktığında, Sissy'yi koridorda durdurdu. "Hey Sissy, Petey'ye yeni bir tekerlekli

sandalye almak mümkün mü? Bu dökülüyor."

Sissy, kaşlarını çattı. "Sanmam. Huzurevi müdüründen onay almak, neredeyse Meclis kararı gerektiriyor. Yine de sormaktan zarar gelmez. Petey'yi getir, şansımızı bir deneyelim."

Sissy ve Trevor, Petey ile müdürün ofisine girdiler. Kısa boylu Bay Hedrick, jilet gibi ütülenmiş bir takım elbise giymişti. Saçları ise jöle kavanozuna batırılmış gibiydi.

Sissy, giriş konuşmalarından sonra, "Trevor, ziyaretimizin nedenini Bay Hedrick'e açıklayabilirsin," dedi.

Trevor, gergin bir şekilde uzanarak tekerleğin gevşek kayışını çekti. Bay Hedrick'e kırık iskelet ve döşemenin koli bandıyla tutturmak zorunda kaldığı yerlerini göstererek, "Petey'nin yeni bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacı var," dedi. "Petey'yi bu sandalyeyle dolaştırmak tehlikeli."

Bay Hedrick kibarca, "Trevor, bu sakinimizle böyle yakından ilgilenmen çok güzel," dedi. "Onun bir tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duyduğunu anlıyorum. Ne var ki yaşı ilerlemişken yeni bir sandalyeyi ne kadar kullanabileceğini de göz önünde bulundurmak zorundayız."

Bay Hedrick'in Petey'den bu kadar umursamaz, bu kadar kuru ifadelerle söz etmesi, Trevor'ı çok sinirlendirmişti. Trevor, "Petey dışarıda olmayı çok seviyor," dedi ters ters. "Dışarı çıkmak için yeni bir tekerlekli sandalyesi

olmazsa muhtemelen ölür." Trevor, aniden Petey'ye döndü. "Hey, Petey. Yakınlarda ölmeyi düşünüyor musun?"

Trevor'ın sorusuyla irkilen Bay Hedrick, kızararak gözlerini sinirli sinirli kırpıştırdı. Petey, kollarını sallayıp gülerek, "Beee öööö meee," dedi.

Trevor, Bay Hedrick'in masasının arkasında asılı olan levhayı gösterdi. BİZ İNSANLARA YAŞAMAK İÇİN NEDEN VERİRİZ, ÖLMEK İÇİN DEĞİL, yazıyordu.

Bay Hedrick, saçlarını rüzgâr dağıtmış gibi düzeltti. "Şey... hayır, o kadar basit değil. Fizik tedavi uzmanından tavsiye mektubu gerekiyor. Sigortadan onay almak için de fotoğraflara ihtiyacımız olacak." Titiz adam tekrar başını iki yana salladı. "Ayrıca, benim de onayıma ihtiyacınız var ve ben onay vermeyeceğim. Bu sakin, böyle bir harcamayı haklı gösteremeyeceğimiz kadar yaşlı. Acaba siz..."

Trevor bağırırcasına, "Umarım siz de günün birinde tekerlekli sandalyeye çakılı kalırsınız," diye araya girdi. Ardından Petey'yi aldığı gibi müdürün odasından çıkardı. Bunları söylememesi gerektiğinin farkındaydı ama Petey'ye yeni bir tekerlekli sandalye almanın bir yolunu bulacaktı. Tembel bir müdürün yardımına ihtiyacı yoktu!

Hatta şimdiden bir planı vardı.

19. Bölüm

Trevor o gün huzurevinden ayrılmadan önce, Sissy ona yeni bir tekerlekli sandalye alma sürecini açıkladı.

"Fotoğrafları ben çekebilirim ama Petey'nin bir fizik tedavi uzmanı tarafından değerlendirilmesi gerekecek. Ondan sonra da bir tıbbi cihaz şirketine başvurman lazım," dedi. Bir an duraksadıktan sonra, "Parayı nereden bulacaksın?" diye sordu.

"Bir fikrim var," dedi Trevor heyecanla. "Ama biraz pozitif enerji lazım."

"Peki, al sana pozitif enerji," diyen Sissy, yüzünü buruşturdu, dudaklarını büzdü ve bir büyücü gibi, uzun parmaklarını Trevor'a doğru uzattı. İkisi de kahkahaya boğuldular. "İşte, Billings'teki bir şirketin ve sana yardımcı olabilecek bir fizik tedavi uzmanının telefon numaraları," dedi Sissy.

Trevor, eve döndü. Heyecandan başı dönüyordu. Anne babası eve gelmeden önce, bisikletiyle çevredeki lokantaları dolaşıp onlardan büyük kahve tenekelerini saklamalarını istedi. Fikrini açıkladıktan sonra, pek çok lokanta sahibi, ona memnuniyetle yardımcı oldu. Saat, tıbbi cihaz şirketine telefon etmek için çok geçti ama ertesi gün cumartesiydi. O zaman arayacaktı.

O gece Trevor, anne babasına Petey ve ona yeni bir tekerlekli sandalye almak hakkında her şeyi anlattı.

Trevor'ın babası, "Huzurevi bunu onaylıyor mu?" diye sordu.

"Evet, bir şey demiyorlar. Orada kimsenin Petey'yi dolaşmaya çıkaracak zamanı yok. Bu öğleden sonra onu balığa götürdüm," dedi Trevor. "Yedi balık tuttu. Ben sadece bir tane yakalayabildim. İnanabiliyor musunuz? Adam inanılmaz şanslı."

Trevor'ın annesi sözü aldı. "Okulda kendi yaşıtlarınla arkadaşlık kurmaman beni biraz endişelendiriyor. Neden bu yaşlı adamla bu kadar ilgileniyorsun?"

Trevor, bunu açıklayabilmenin bir yolu olmasını diledi. Sorun şuydu ki, bunu kendisi de tam olarak anlayamıyordu.

"Anlamazsınız," diye mırıldandı.

Babası, "Bırak da deneyelim," dedi.

"Peki, Petey'yi sizinle tanıştıracağım."

Trevor evden çıkarken, annesiyle babası göz göze geldiler.

***

Trevor, ertesi sabah erkenden kalkıp kahve tenekelerini büyük plastik poşetlere doldurdu ve bisikletinin gidonlarına astı. Tekerlekli sandalye işinin zihnini meşgul etmesinden memnundu, çünkü yeni okulunda pek arkadaş edinememişti. Neden bu zahmete girecekti ki? Ne zaman yeni arkadaşları olsa, annesiyle babası daha iyi işler bulup taşınıyorlardı.

Öğle vakti geçtiğinde Trevor, yaklaşık elli teneke toplamıştı. Bir tekerlekli sandalyenin ne kadar tuttuğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama pahalı bir bisikletten daha fazla olamazdı herhalde; belki fazladan iki ya da üç yüz dolar gerekebilirdi.

Ardından telefon görüşmeleri yaptı. İlk görüşmeden sonra başı dönmeye başladı. Tıbbi cihaz şirketinin dediğine göre iyi bir tekerlekli sandalyenin fiyatı, yapılacak değişikliklere bağlı olarak, üç bin doları aşabilirdi!

"Üç bin dolar," diye sızlandı Trevor. "Ben üç bin dolar bulamam ki." Ama Petey'ye çoktan umut vermişti. Bir başka numarayı çevirirken, sakinleşmeye çalıştı. Olumlu düşünmesi gerekiyordu.

Hoş bir ses "Alo, ben Georgia Adams," dedi.

"Merhaba, siz fizik tedavi uzmanı mısınız?"

"Evet. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Trevor, sakin konuşmaya çalışarak kadına onu neden aradığını açıkladı.

"Bir tekerlekli sandalye fonunuz var mı?"

"Henüz değil, ama..."

Georgia Adams, "Eğer yeterince paranız yoksa boyunuzdan büyük işlere kalkışıyorsunuz," dedi.

Trevor, derin bir nefes aldı. "Sizinle bir anlaşma yapalım. Eğer tekerlekli sandalye için gerekli parayı bulursam, değerlendirmeyi ücretsiz yapar mısınız?"

Kadın duraksadı. "Peki, anlaştık. Sizin gibi yardımsever insanların sayısının artması lazım."

Trevor, "Teşekkürler," diyerek telefonu kapattı. O günkü ödevlerini yapmış olmanın verdiği gönül rahatlığıyla bisikletini huzurevine doğru sürdü. Petey'yi alışverişe götürmek için hâlâ zamanı vardı.

Markete doğru yola çıktıklarında Petey'nin yüzü heyecanla ışıldıyordu ama şaşırmış gibiydi.

"Nee?" diye sorup duruyordu.

"K-mart'a gidiyoruz, Petey. Bu, büyük bir market, insanlar alışveriş yapmak için buraya geliyor."

"Niyyy, niyyy?"

"Niye mi alışveriş yapıyorlar?"

"Eeee."

"Şey, çünkü bazı şeylere ihtiyaçları oluyor."

"Nee?"

Trevor birden Petey'nin alışverişin anlamı hakkında en ufak bir fikrinin olmadığını fark etti. Tüm hayatı boyunca tek bir markete bile gitmemiş olması mümkün olabilir miydi? "Petey, oraya vardığımızda sana göstereceğim."

Petey, sabırsızlıkla başını salladı.

Az sonra Trevor, Petey'yi K-mart'ın otoparkında dolaştırıyordu. Marketin önünde çocuklar, anne babalarının bozuk para atarak çalıştırdığı oyuncak makinelere biniyorlardı. Petey, çocuklara ve hareket eden makinelere bakakaldı. "Aaa taaa, aaa taaa!" Onları izlerken kafası karıştı. "Nee?"

Trevor, tereddüt etti. "Makineleri oynatmak için para atıyorlar, Petey. Çocukların hoşuna gidiyor."

Petey, hâlâ şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu.

Markete girdiklerinde Petey, gözleriyle etrafı taramaya başladı. Yanıp sönen parlak ışıklar, müzik sesi, çocuk çığlıkları, yemek kokuları... Her şey bir anda onu bombardımana tuttu. Keyifle çığlık attı. Meraklarını ya da tiksintilerini saklayamayan insanlar, dönüp ona bakıyorlardı.

Uzun boylu, çekici bir kadın yanlarına yaklaştı. Petey gülümseyerek çarpık kollarını çırptı. Gözleri parlayarak, "Meehaaa, meehaaa," diye bağırdı.

Kadın, gülümsemeden Petey'ye baktı.

Trevor, kadın uzaklaşırken, yüksek sesle bağırdı. "Size 'Merhaba' dedi."

Kadın Trevor'ı da duymazdan geldi.

Olanlara anlam veremeyen Petey, "Niyyy?" diye sordu.

"Niye mi merhaba demedi?"

"Eeee."

Trevor, öfkeyle dudağını ısırdı. "Babam güzelliğin hep yüzeyde kaldığını ama çirkinliğin en derinlere kadar işlediğini söyler."

Petey gülerek "Aaahhh!" diye iç geçirdi. Sonra renkli kutulardan oluşan bir yığın dikkatini çekti. Çenesiyle onu işaret ederek "Nee?" diye sordu,

"Patlamış mısır kutuları."

"Aaa taaa!" diyen Petey'nin gözleri, başka bir nesneye döndü. "Nee?"

"O da mikrodalga fırın."

"Nee?"

"Yemekleri ısıtmaya yarar," diye ekledi Trevor.

Petey'nin kafası karışmış gibiydi.

Trevor, "Bu senin için Disneyland'e gitmek gibi bir şey olsa gerek," dedi.

Petey, yine hiçbir şey anlamadan Trevor'a baktı.

"Boş ver, Petey. Burası huzurevine kıyasla olağanüstü bir yer olmalı senin için."

Petey gözlerini ona dikmiş, yan koridorlara sapan ya da yanından geçerken onu görmezden gelen insanların farkına varmadan, "Yaa eeee, yaa eeee, yaa eeee!" diye bağırdı. Bir anne baba, Petey'ye dehşet içinde bakarak çocuklarını yanlarına çekti. "İiii deee, iiii deee," dedi Petey.

Trevor, "İyi değil," diyerek ona katıldı. K-mart'taki gezintileri süresince yalnızca iki kişi Petey'ye gülümseyerek selam verdi. Trevor, onların boynuna sarılmak istedi.

Petey, yüzlerce şeyin adını ve ne işe yaradığını öğrenmekte ısrar etti. Trevor, Petey gibi birinin okuyamayacağı etiketlerle paketlenmiş ne kadar çok ürün olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Kendini beceriksiz bir aptal gibi hissetti. Oyuncak uçakların nasıl uçtuğunu, kayıkların nasıl yüzdüğünü, aletlerin ve parfüm gibi gereksiz şeylerin ne işe yaradığını nasıl açıklayabilirdi?

Petey, parfüme bayıldı. Her numuneyi koklamak istedi. Bazılarında, sanki kokuyu içinde hissediyormuşçasına gözlerini mutlulukla kapadı.

K-mart'tan çıktıklarında saat epey ilerlemişti ama Trevor Petey'ye, "Hey, annemlerle tanışmak ister misin?" diye sordu.

"Yaaa eeee, yaaa eeee!" diye bağırdı Petey.

Eve varana kadar tekerlekli sandalyeyi düzeltmek için iki kere durdular. Trevor, Petey'yi bahçeye bıraktı ve anne babasını çağırmak için içeri girdi.

Annesiyle babası tereddütle ön kapıdan çıkıp Petey'ye doğru yürürlerken Trevor, K-mart'ta gördüklerine benzeyen, korku ve tiksinti dolu bakışlarla karşılaştı.

20. Bölüm

Trevor'ın annesiyle babası Petey'ye kibarca gülümseyerek, sağır bir çocukla konuşuyorlarmış gibi yüksek sesle ve basit cümlelerle konuşmaya başladılar.

"Normal konuşun," dedi Trevor. "Petey de tıpkı sizin gibi düşünebiliyor, duyabiliyor ve anlayabiliyor."

Trevor'ın annesi başını Petey'ye doğru eğerek, "Ah, eminim öyledir," dedi. Petey, orada değilmiş gibi konuşuyordu.

Anne babasının davranışlarından utanan Trevor, aniden "Bizim gitmemiz lazım," dedi.

Trevor'ın babası, "Şey, uğradığınız için teşekkürler," dedi.

Trevor, kayışı tekerlekten çıkarmakla bile vakit kaybetmeden Petey'yi hızla oradan uzaklaştırdı. "Sana tıpkı marketteki insanlar gibi davrandılar," deyiverdi.

Petey, "Seee," diyerek Trevor'ı işaret etti.

Trevor utandı. "Evet, sanırım ben de sana başta öyle davrandım. Ama bu, seni tanımadan önceydi."

Petey, sabırla başını salladı.

"Belki de insanların yalnızca seni tanımaları gerek."

Petey, gülümseyip "İiii!" diye çığlık attı.

Trevor, yol boyunca konuşmadı. Huzurevine geldiklerinde "Odana mı çıkmak istiyorsun, yemek salonuna mı?" diye sordu.

Petey çenesiyle odasını işaret edip "Kiii!" diye bağırdı.

Trevor, onu odasına çıkarınca "Bana bir şey mi göstermek istiyorsun?" diye sordu.

"Eeee. Kiii!"

"Sanırım ne istediğini biliyorum," diyen Trevor, çekmeceden fotoğraf albümünü çıkardı.

Petey, gülümseyip "İiii, iiii," dedi.

Trevor, albümü Petey görebilsin diye elinde tutarak sayfalarını çevirmeye başladı. Fotoğrafların bazıları yeniydi; Bozeman Huzurevi'nde çekilmişti. Diğerleri ise Warm Springs'te çekilmiş eski fotoğraflardı. Birinde, tekerlekli sandalyede oturan tıknaz bir adam gülümsüyordu, şişe dibi gözlükleri, gözlerini inek gözü gibi iri gösteriyordu.

"İkk, ikk!" diye bağırdı Petey.

"Kim?"

"İkk."

"Arkadaşın mıydı?"

"Eeee."

"Şimdi nerede?"

Petey'nin gülümsemesi soldu. Başını iki yana salladı.

"Bilmiyor musun?"

"Haaa."

Petey gururla fotoğraflara bakarken, Trevor onları karıştırmayı sürdürdü. Trevor, bu fotoğrafların Petey'nin geçmişiyle, inanılması zor olan geçmişiyle tek bağı olduğunu fark etti. Albümdeki insanlar, muhtemelen Petey'nin hiç sahip olmadığı ailesinin yerini tutan kişilerdi.

O sırada tekerlekli sandalyedeki tıknaz adamın bir başka fotoğrafı Petey'nin dikkatini çekti. Kıpırdanıp, "İkk!" diye çığlık attı.

Trevor, şaşkın şaşkın oturuyordu. Adam, belli ki Petey'nin çok yakın bir arkadaşıydı. "Belki kim olduğunu bulabilirim," dedi. Petey beklerken, albümü birkaç hemşireye götürdü. Ancak hemşirelerin gizemli adamın kim olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Trevor, "Kimse onu tanımıyor," dedi Petey'ye.

Petey, sessizce fotoğraf albümüne baktı.

Trevor, Petey'nin yanında oturup onun gözlerini iz-

lerken, neredeyse geçmişten –unutulmak istemediği için peşlerini bırakmayan geçmişten– gelen hayaletleri hissedebiliyordu.

***

Sonraki birkaç hafta, Petey'nin tekerlekli sandalyesi için para toplama telaşıyla geçti. Trevor, buna izin veren her mağazada, tezgâha kahve tenekelerinden birini koydu. Tenekelerin her birinin üstüne bozuk paralar için birer delik açmış ve kenarlarına da Petey'nin durumunu ve neye ihtiyacı olduğunu açıklayan birer not iliştirmişti.

Tam o sıralarda, okul yaz tatiline girdi. Trevor, yeni okulunda bir dönemi tamamlamıştı ve hâlâ yakın bir arkadaşı yoktu. Böylece Petey'yi dolaştırmak için daha fazla zamanı oldu. Trevor'ın Petey'nin tekerlekli sandalyesini şehirde dolaştırması, alışılmış bir manzara haline geldi. İnsanlar yavaş yavaş korkularından sıyrılarak tuhaf ikiliye yaklaşmaya ve onları selamlamaya başladılar.

Yazın ortasına gelindiğinde Petey, onlarca yeni insanla tanışmıştı. Trevor'ın okulundan bazı öğrenciler bile yanlarına uğrayıp Petey'ye merhaba diyorlardı. Bu arada, tekerlekli sandalye için para azar azar birikmeye başlamış, ancak dört yüz dolar toplanabilmişti. Petey'nin tekerlekli sandalyesi sık sık bozuluyordu. Bir gün, parçalarından biri kırıldı.

Yoldan geçen bir yabancı huzurevinden yardım çağırırken Trevor sandalyeyi havada tutmak zorunda kaldı. O gün şehirdeki bir kaynak atölyesinde tamirat yapıldı. Tamirat, tekerlekli sandalye fonundan otuz beş dolara mal oldu. Artık yeni tekerlekli sandalye için daha da az paraları vardı.

Trevor, "Asla yeni bir tekerlekli sandalye alacak kadar paramız olmayacak," diye sızlandı Sissy'ye.

"Neden fon çalışmalarına hız vermiyorsun?" dedi Sissy.

"Nasıl?"

Sissy, omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki yerel gazeteyi arayıp onlardan bir yazı yazmalarını isteyebilirsin. Petey'yi ve hayatını bilseler yardım etmeye can atacak bir sürü insan var dışarıda."

"Denerim," dedi Trevor. Birkaç dakika içinde dışarı çıkmış, bisikletini Günlük Bozeman Gazetesi'ne doğru sürmeye başlamıştı bile.

Gazetedeki muhabir, Trevor'la çocuğun hiç beklemediği kadar ilgilendi. Şehirdeki para toplama tenekelerini fark etmiş, hatta Trevor'ın Petey'yi tekerlekli sandalyeyle dolaştırdığını da görmüştü. Hafta içinde, pazar günkü gazetede yayımlanmak üzere birkaç fotoğraf çekmeyi kabul etti.

"Teşekkürler! Aman Tanrım, teşekkürler!" diye kekeledi Trevor, oradan ayrılırken.

Trevor, tüm hızıyla pedal çevirerek Petey'ye haberi vermek için huzurevine döndü. Petey, heyecanla sırıttı.

"Haydi dolaşmaya çıkalım," dedi Trevor. "Şehir merkezine gidip tenekelerde para birikmiş mi, bakalım."

"Paaaaa," diye tekrarladı Petey.

"Evet, para." Az sonra Trevor ve Petey şehir merkezine doğru uzanan bir arka sokakta ilerliyordu. Yalnızca iki sokak sonra, lastik yine tekerlekten çıktı. Onu düzeltmek için durduklarında, Trevor yaşlı, cılız bir adamın aksayarak bir sokak ileriden onlara doğru yürüdüğünü gördü. Adamın bastonu vardı.

Trevor, tekerleğin etrafını bantla tutturup yeniden ilerlemeye başladığında adam "Delikanlı, lütfen bekle!" diye seslendi.

Trevor, arkasına döndü. Adam elini kaldırmış, onlara durmalarını işaret ediyordu. "Petey, sen misin?" diye bağırdı nefes nefese. Koşturmaktan yorgun düşmüştü. Metal çerçeveli gözlükleri, kemikli yüzünde yamuk duruyordu.

Petey, adama baktı ve onu tanıyınca şaşkınlığı kayboldu.

"Ooowwwee! Ooowwwee!"

"Petey, sensin. İnanamıyorum! Bunca yıl sonra!" diye bağırdı yaşlı adam.

Trevor, kuşkuyla "Petey'yi tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Tanımaz mıyım! Warm Springs'te uzun yıllar onun bakımıyla ilgilendim."

"Eeee, eeee," diyen Petey'nin gözleri, heyecanla parlıyordu. Adam, Trevor'a elini uzattı. "Ben Owen Marsh." "Ben de Trevor Ladd, Petey'nin arkadaşıyım." Yaşlı adam, Trevor'ın elini kuvvetle sıktı, tokalaşması böyle zayıf ve kemikli bir elden beklenmeyecek kadar güçlüydü. Aradan bir dakika geçmeden, sıradan bir öğle gezisi, Owen'ın 1960-1970 yılları arasında Petey'nin koğuşunda nasıl çalıştığını anlatmasıyla büyülü bir hâl aldı. Owen ve Petey'nin paylaştığı duygular, Trevor'ı biraz kıskandırdı.

Petey'nin en iyi arkadaşının kendisi olduğunu sanıyordu.

***

Anlaşılan Owen, emekli olmuştu ve Bozeman'da yaşıyordu. Petey'nin Warm Springs'ten taşındığı ve bu kadar yakında yaşadığı hiç aklına gelmemişti. Oturduğu binayı, huzurevinden yalnızca iki sokak ve geniş bir alan ayırıyordu. Trevor, yaşlı insanlar için toprak bir alanın, herhangi bir okyanus ya da kıta kadar büyük bir engel oluşturabileceğini hiç düşünmemişti.

Owen, Petey'ye istemeye istemeye hoşça kal demeden

önce, Trevor'a adresini ve telefon numarasını verdi. "İkiniz beni ziyarete gelin, olur mu?"

Petey, "Yaa eeee," diye bağırdı.

Trevor, "Geleceğiz," diye söz verdi.

***

O gece, Trevor'ın gözüne uyku girmedi. Owen'a soracağı o kadar çok soru vardı ki... Petey, Warm Springs'te nasıl yaşamıştı? İnsanlar onda zekâ geriliği olmadığını biliyorlar mıydı? Yaklaşık iki ay önce Petey ile baktığı fotoğraf albümünü düşündü. Owen, Petey'nin İkk dediği, tekerlekli sandalyedeki tıknaz adamı tanıyor olabilir miydi? Bunları düşünerek uykuya daldı. Rüyasında yaşlı adamlar, fotoğraf albümleri ve yeni tekerlekli sandalyeler gördü. Uyandığında, annesiyle babası işe gitmişlerdi. Uykusunu alamadığı için yorgun olan Trevor, yataktan zar zor kalktı. Birdenbire aklına fotoğraf albümü geldi ve çabucak giyindi. Kahvaltı etmeden bisikletine atladığı gibi huzurevinin yolunu tuttu.

Trevor geldiğinde Petey'ye kahvaltı veriliyordu. "Petey," dedi Trevor heyecanla, "Owen senin fotoğraf albümündeki adamı tanıyor mu?"

"Eeee, eeee. İkk, İkk."

Trevor, Petey'nin heyecanını hissedebiliyordu. "Tamam, fotoğraf albümünü ona götürüp gösterebilir miyim?"

Başını öne arkaya sallayan Petey, "İiii," dedi.

Trevor, albümü beline sıkıştırarak, bisikletini Owen'ın apartmanına doğru sürdü. Telefon etmemişti, habersiz gelmesinin sorun yaratmayacağını umdu.

Kapıyı Owen açtı.

"Önceden aramadığım için özür dilerim. Bir dakikanız var mı?" diye sordu Trevor.

Owen sırıtarak, "İstemediğin kadar," dedi. "Aslında herkesin zamanı vardır ama sanırım yaşlanmadan bunu anlamıyorlar. Ne oldu da böyle alelacele geldin?"

Trevor, fotoğraf albümünü özenle Owen'ın önündeki masaya koydu. "Burada Petey'nin Warm Springs'teyken tanıdığı insanların fotoğrafları var ama bana isimlerini söyleyemiyor. Bu adamı tanıyor musunuz?" Trevor tekerlekli sandalyedeki tıknaz adamı gösterdi.

Owen fotoğrafa baktı, konuşurken gözleri doldu. "Bak sen! Evet, bu Calvin Anders. Onu çok iyi tanırdım. Petey ile ikisi, birlikte büyüdüler."

"Warm Springs'ten ayrıldıktan sonra onları ziyaret ettiniz mi?"

Owen, pencereden dışarı baktı. "Onları bir kez ziyaret ettim. O ziyaretten sonra Petey ve Calvin ciddi anlamda bunalıma girmişler. Ben de öyle. Doğru ya da yanlış, yar-

dım edemeyeceğimi bilerek onları Warm Springs'te görmek, bana çok acı veriyordu. Onlarla bağlantıda kalmak bunu sürekli hatırlatacak ve herkese acı verecekti."

"Calvin hâlâ orada mı?"

Owen'ın sesi çatallaştı. "O tek ziyaretimden sonra Petey'yi de Calvin'i de görmedim." Sustu. "Ama... birkaç yıl önce Billings gazetesinde Calvin'in fotoğrafına rastladım."

"Billings gazetesi mi?"

"Evet, Engelli Olimpiyatları'na katılmış. Tekerlekli sandalye yarışında çekilmiş bir fotoğrafta onu tanıdım."

"Neden albümde sizin de fotoğrafınız yok?" diye sordu Trevor. Bunu sorar sormaz da pişman oldu.

Owen, Trevor'a baktı. "Bu bir Disneyland tatili değildi," dedi. "Herkes Miki Fare ile fotoğraf çektirmedi. Dürüst olmak gerekirse, koğuşa bir kez bile fotoğraf makinesi getirildiğini görmedim, fotoğraf çekmek de aklımın ucundan geçmedi."

Trevor "Calvin ne kadar geri... şey... ya da engelli?" diye kekeleyerek kırdığı potu düzeltmeye çalıştı.

"Yalnızca çok hafif bir zekâ geriliği var, ama ayakları son derece çarpık; tekerlekli sandalyede olmasının nedeni de bu. 1930'lu yıllarda daha çocukken bir kar fırtınası

sırasında terk edilmiş. Yıllar içinde kasları çok köreldi."

"Petey, Calvin'in fotoğrafını her görüşünde 'İkk' diye bağırıyor. Bu isim, Calvin'e pek benzemiyor," dedi Trevor.

Owen, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ike... Bu ismi bir daha duyacağımı sanmazdım. Bu, Petey'nin Calvin'e taktığı isim. Bu ismi eski bir Eisenhower belgeselinden öğrendi ve telaffuz edebildiği için ona öyle seslendi."

Owen, yorgun görünüyordu. Adamın çok vaktini almak istemeyen Trevor, "Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler," dedi. "Bir ara tekrar uğrayabilir miyim?"

"Tabii ki ne zaman istersen. Petey'yi de getir. Bugünlerde dışarı çıkmakta biraz zorlanıyorum."

Trevor, Owen'ın evinden ayrıldıktan sonra huzurevine uğradı. Petey'yi odasında bulup, "Hey, Petey," dedi. "Şu adam, Ike, gerçek ismi Calvin Anders mıydı?"

Petey, az kalsın tıkanıyordu. Kollarını çırparak, "Eeee! Eeee!" diye bağırdı.

Trevor, Petey'nin fotoğraf albümünü yeniden çekmecesine yerleştirdi. "Belki Ike'ı bulmaya çalışabilirim, tabii istersen."

Petey, Trevor'a şüpheyle baktı.

Trevor, bir kez daha ellerini boksör gibi kaldırdı ve

Petey'nin tekerlekli sandalyesinin etrafında dans etmeye başladı. Gülerek, "Trevor buradayken korkma. Arkadaşın hâlâ hayattaysa, onu bulacağım!" diye bağırdı.

Petey, gülümsemedi.

Trevor huzurevinden ayrılırken, tutamayacağı ikinci bir söz verme aptallığında bulunup bulunmadığını merak etti. Tekerlekli sandalye için hâlâ iki bin beş yüz doları eksikti, şimdi de Petey'ye solmuş bir fotoğraftaki hayaleti bulacağına söz vermişti. Bu adamı bulsa bile, eski arkadaşları bir araya getiriyor mu olacaktı, yoksa ölülerin peşinde mi koşuyordu?

21. Bölüm

Trevor, Petey'nin arkadaşı Ike'ı bulmak için hiçbir şey yapmadı. Büyük bir hata yapmadığından emin olmak için fikrin olgunlaşmasını bekliyordu. Bu arada Bozeman Günlük Gazetesi, Petey hakkındaki yazı çalışmasına başladı. Gazetenin muhabiri Ann Turner, Trevor'la huzurevinde buluşup ona bir saat boyunca sorular sordu ve fotoğraf çekti. Petey'yi görür görmez ona ısındı. *İnsanlar Petey ile tanışınca hep böyle oluyor*, diye düşündü Trevor.

Trevor, Bayan Turner'a sürekli Petey'nin yeni bir tekerlekli sandalyeye ne kadar ihtiyacı olduğunu anlattı. Kadın gitmeye hazırlanırken bile, "Daha iki bin beş yüz dolar toplamam lazım," diye tekrarladı.

Bayan Turner, "Biz gazeteciyiz, hayırsever değil," diye yanıtladı. "Ama Petey'nin gerçekten ilginç bir hayat öykü-

sü var. 1920'de beyin felcinin ne olduğunu bilselerdi hayatı ne kadar farklı olurdu, bir düşünsenize..." Bir an durakladı. "Petey, akıl hastanesine konmayı hak etmeyen pek çok insandan biri. Bazen bazı hikâyeler insanların içine dokunur. Umarım bunun arkadaşınıza yardımı olur."

"Ben de umarım," dedi Trevor, kadın ayrılırken.

Petey'nin gözleri heyecanla bakıyor, yüzü ışıldıyordu. Herkes gittikten ve ikisi yalnız kaldıktan sonra Petey, Trevor'ın dikkatini çekti. "Ikke?"

Trevor, güçlükle yutkunarak Petey'nin yorgun gözlerine baktı. "Petey, Calvin'i tekrar görmek istediğinden emin misin?"

Petey, kendinden emin bir şekilde, "Eeee, eeee. Ikke! Ikke!" diye bağırdı.

Trevor, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, "ama emin olmam gerekiyordu. Tamam, onu bulabilir miyim, bakacağım."

Trevor, o öğleden sonra eve döndüğünde, ahizeyi kaldırıp Warm Springs'i aradı.

Kibar bir kadın sesi, telefonu "Alo, Warm Springs Devlet Hastanesi," diye açtı.

"Merhaba, eski bir hastanız hakkında bilgi almak istiyorum." Kadın, "Sizi Kayıtlar bölümüne bağlıyorum,"

dedi. Trevor, telefon on kez çaldıktan sonra, "Alo, Kayıtlar. Nasıl yardımcı olabilirim?" yanıtıyla karşılaştı. Sesin sahibi, sabırsıza benziyordu.

Trevor, boğazını temizleyip "Adım Trevor Ladd," dedi. "Eskiden Warm Springs'te kalan bir hasta hakkında bilgiye ihtiyacım var."

"Siz aileden misiniz?"

"Hayır, tam olarak değil. Sadece hastalarınızdan birinin şu an nerede yaşadığını öğrenmek istiyorum."

"Acil bir durum mu?"

Trevor tereddüt etti. "Hayır, sanırım değil."

Kadın, kendinden emin bir şekilde yanıt verdi. "Kusura bakmayın ama siz kişisel bir bilgi istiyorsunuz. Akrabası değilseniz ya da hastanın izni yoksa, bu gizli bilgidir."

"Hanımefendi, lütfen bana yardım edin. Hastadan iznim olsaydı nerede yaşadığını biliyor olurdum ve sizi aramama gerek kalmazdı. Kişisel bir bilgi istemiyorum, sadece nerede yaşadığını öğrenmek istiyorum."

"Kusura bakmayın ama bu kişisel bir bilgi."

Trevor, ahizeyi sıktı. "Hanımefendi, tanrı aşkına kişisel olmayan nedir, söyler misiniz? Bana saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz, yoksa o da mı kişisel bilgi?" dedikten sonra telefonu kapattı.

Yumruklarını yavaşça gevşetirken endişelendi.

Bu kadar sinirlenmemesi gerektiğini biliyordu ama henüz pes edemezdi. Owen, Calvin Anders'ı Engelli Olimpiyatları'nda gördüğünü söylememiş miydi? Trevor Engelli Olimpiyatları'nın Montana ofisinin izine ulaşarak numarayı çevirdi.

Bir kadın, "Alo, Engelli Olimpiyatları," diye yanıtladı.

"Merhaba. Benim adım Trevor Ladd." Trevor bu kez daha farklı bir yol denemeye karar verdi. "Petey Corbin adında bir beyin felci hastası, yakın bir arkadaşım."

"Ah, ne kadar güzel, Trevor."

"Hanımefendi, bir bilgiye ihtiyacım var. Katılımcılarınızdan biri, Calvin Anders adında yaşlı bir bey. O ve Petey, Warm Springs Devlet Hastanesi'nde birlikte büyümüşler. İkisi de oraya terk edilmiş."

"Ne kadar üzücü, düşünebiliyor musunuz?" dedi kadın.

Trevor devam etti. "Warm Springs'ten kendi istekleri dışında ayrılmışlar." Derin bir nefes aldı. "Hanımefendi, Petey'nin ona ulaşabilmesi için Calvin Anders'ın nerede yaşadığını söyleyebilir misiniz bana lütfen?"

"Ah, üzgünüm, Trevor. Bu bilgiyi verme yetkim yok."

Trevor, kendini telefonu yeniden sıkıca kavrarken buldu. Sakin konuşmaya çalıştı. "Birbirlerinden başka kim-

seleri yoktu. Oradan nakledilene kadar yıllarca birbirlerinin en iyi arkadaşıymışlar. Arkadaş olmaları, kimsenin umurunda değildi. Şimdiye kadar. Hanımefendi, yardım edebilecek tek kişi sizsiniz. Petey'nin arkadaşına ihtiyacı var, onun sahip olduğu tek aile o. Lütfen Calvin Anders'ı bulmama yardımcı olun."

Kadın, rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "Maalesef size nerede yaşadığını söyleyemem," dedi. Tam Trevor telefonu kapatmak üzereyken, "Ama belki eyaletteki barınma evlerini arayarak ona ulaşabilirsiniz," diye ekledi. Durdu. "Özellikle Hamilton'dakileri. Onların telefon numaralarını almak ister misiniz?"

Trevor kekeledi. "Ah, evet. Evet, lütfen! Çok teşekkürler!"

"Ah, ben bir şey yapmadım, bunu unutmayın."

"Unutmam ama yine de teşekkürler."

"Bir şey değil."

Trevor, Hamilton'a ettiği beş telefondan sonra inleyerek koltuğa yığıldı. Annesiyle babası telefon faturasını gördüklerinde çıldıracaklardı. Görevini tamamlama azmiyle listedeki son numarayı çevirdi.

"Alo," diye yanıtladı genizden gelen, ruhsuz bir ses.

"Merhaba, Calvin orada mı yaşıyor?" diye sordu Trevor.

Kadın kıkırdadı. "Hayır, burada yaşamıyor. Telefon mutfakta, onun odasıysa koridorun sonunda. Burada yaşasaydı, fırının üstünde yatması gerekirdi. O zaman da yanardı." Genizden gelen ifadesiz ses, bir kez daha gülmeye başladı.

Trevor, kadının aptalca mizah anlayışı karşısında kalakaldı. Barınma evinin sakinlerinden biriyle konuştuğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. "Bu komik değil," dedi.

Telefonun diğer ucundaki sessizliğe bakılırsa kadının duyguları incinmişti.

"Calvin şu an odasında mı?"

"Hayır, şu an ortalıkta görünmüyor."

Trevor, *Calvin'in gerçekten orada yaşadığını doğrulasa iyi olur,* diye düşündü. "Adın nedir?" diye sordu.

Kadın gururla, "Benim adım Sadie," dedi.

"Sadie, eminim Calvin'in soyadını bilmiyorsundur, değil mi?"

"Tabii ki Calvin'in soyadını biliyorum. O, burada yaşıyor... Fırının üstünde değil tabii. Koridorun sonunda yaşıyor." Yine gülmekten kırıldı.

"Peki Sadie, Calvin'in soyadı ne?" diye sordu Trevor.

"Bu çok kolay." Kelimelerin her birinde oyalanan Sadie, bir sonraki cümleyi ağzından zorla çıkardı. "Onuu-

uuunnn adıını Caaallvviiinnn... Aannnderrrsss. Calvin Anders!" diye haykırdı. "Evet, onun adı bu. Gördün mü? Bildiğimi söylemiştim." Tekrar kıkırdadı.

Trevor, ahizeyi havaya fırlatıp tekrar yakaladı. Calvin Anders'ı bulmuştu! Yaklaşık dört yüz kilometre ötedeki Hamilton kasabasındaydı. "Teşekkürler Sadie, seninle konuşmak gerçekten eğlenceliydi. Unutma, fırının üstünde uyumak yok," diyerek Sadie'nin kahkahasını böldü. Telefonu kaparken Sadie'nin hâlâ güldüğünü duyabiliyordu.

Başını iki yana sallayarak gülümsedi. Eğer Sadie gibiler kaçıksa, belki de dünyanın daha fazla kaçığa ihtiyacı vardı. Trevor, haberi vermek için hemen Sissy'yi aradı.

Hemşireyle konuşurken "Sanırım bir sonraki adım, Calvin'i aramak," dedi.

Sissy ise tereddütlüydü. "Trevor, önce Hamilton'daki sosyal hizmetler müdürünü arayarak Calvin'in de Petey ile bir araya gelmeyi istediğinden emin olmalısın."

"Tabii ki Petey'yi görmek ister," dedi Trevor.

"Bunu bilmiyorsun. Petey ve Calvin'in bizim aklımızın almayacağı kadar uzun bir geçmişleri olduğunu düşünüyorum. Arı kovanına çomak sokmadığından emin ol."

"Tamam," diyen Trevor, gönülsüzce Hamilton'daki sosyal hizmetler müdürünü arayarak durumu açıkladı.

Kadın, konuyla gerçekten ilgilenmişe benziyordu. "Calvin'le bizzat ben konuşacağım," dedi. "Eğer o da Petey ile görüşmek istiyorsa, size haber veririm."

Telefonu kapattığında Trevor'ın elleri titriyordu. Ya Calvin görüşmek istemezse? O zaman ne olacaktı? Trevor, Petey'ye birkaç gün uğramamaya karar verdi. Eğer ona Calvin'i sorarsa yalan söyleyemezdi. Neyse ki çok beklemesine gerek kalmadı. Hemen ertesi sabah, Hamilton'dan telefon geldi.

"Alo," dedi Trevor.

"Alo, ben Hamilton Sosyal Hizmetler Bürosu'ndan arıyorum. Calvin Anders ve gönüllü avukatı Boyd Hanson'la görüştüm. Evet Calvin, Petey ile görüşmeyi çok istiyor. Bunu duyunca çok heyecanlandı." Kadın, Trevor'a Calvin'in arkadaşı Boyd Hanson'ın telefon numarasını verdi.

Trevor telefonu kapatıp "Yaşasın!" diye bağırarak yumruklarını kaldırdı. Heyecandan patlayacak hâlde, bisikletini doğru Bozeman Huzurevi'ne sürdü. Petey'ye haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

Petey, habere inanamadı. "İkk? İkk?" Hayret ve biraz da korkuyla gözlerini kırpıştırıyordu.

Trevor, lafı uzatmadı. Oturarak Petey'yi tekerlekli sandalyesiyle yanına çekti. "Peki, Petey, Ike'la görüşme konusunu konuşalım."

"İiii, iiii."

"Petey, şu anda ödüm kopmuş durumda."

"Niyyy?"

"Çünkü seni üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Sen şu anda mutlusun, değil mi?"

Petey, başını salladı.

"Calvin'i görmenin geçmişi deşmek olacağından korkuyorum. Belki hatırlamak istemediğin şeyleri hatırlarsın. Benden çok daha yaşlı ve akıllısın. Sende aptallığın zerresi yok. Ben bunu biliyorum, sen de biliyorsun."

"Eeee."

"Yani, sana ne yapman ya da yapmaman gerektiğini söyleyemem. Sen karar vermelisin. Olabilecek iyi ve kötü şeyleri düşün."

Petey, başını öne arkaya salladı. "Eeee."

"Sen ne yapmak istersen onu yapacağız."

Petey, çok uzun zaman önce elinden alınmış bir şey için ümitlenmekten korkarmış gibi durdu. Sonra bütün şüphesi, yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı. "Yaa eeee, yaa eeee!" Sevinçten gözleri doldu. "Teeşeee! Teeşeee!" diye bağırdı.

"Bir şey değil," diyen Trevor, eğilerek Petey'ye sarıldı. "Ben seni ne ara bu kadar sevdim?"

Petey sırıttı, Trevor da derin bir nefes aldı. Geçmişi deşmenin zamanı gelmişti!

22. Bölüm

Calvin'in arkadaşı Boyd Hanson, Petey'nin gerçek biri olduğunu öğrenince çok şaşırdığını söyledi Trevor'a. Calvin, ona Petey'den söz etmişti ama Boyd onu hayali biri sanmıştı. Görünüşe göre Calvin, genelde hayal âlemindeydi. "Üç hafta sonra Bozeman'daki arkadaşlarımı ziyarete geleceğim," dedi Boyd. "Yanımda Calvin'i de getireceğim."

"Teşekkürler," dedi Trevor.

Ziyaretle ilgili planlar tamamlandıktan sonra Trevor, telefonu kapatarak derin bir nefes aldı. Artık geri adım atmak için çok geçti.

***

Uzun bekleyiş, neredeyse işkence hâlini aldı. Sıkıcı huzurevi ortamında üç hafta, sinirlenmek, üzülmek ve boş

hayallere kapılmak için bolca zaman bulunan, çok uzun bir süreydi.

Trevor'ın durumu da pek iyi sayılmazdı. Her gece yatağa yattığında, pimini çektiği el bombasını düşünüyordu. Petey ile Calvin ayrı geçirdikleri bunca yıldan sonra bir araya geldiklerinde ne olacaktı?

Trevor, bekleyiş çabucak sona ersin diye Petey'le daha çok zaman geçiriyordu. Owen ve Calvin'e vaktinden önce birbirlerinden söz etmemeye karar verdi. İkisini de boş yere endişelendirip meraklandırmaya gerek yoktu.

Trevor, her gün Petey ile dolaşıyor, balığa çıkıyor ya da bağış tenekelerini kontrol ediyordu. Gazetede çıkan yazının ardından bağışlar artmıştı. Toplanan paranın miktarı, çok geçmeden bin doları aştı. Ama hâlâ iki bin dolar eksikleri vardı.

Yağmurlu bir gündü. Trevor, Petey'yi huzurevinin koridorlarında bir aşağı bir yukarı iterken "Keşke hava yağmurlu olmasaydı," dedi. "Bugün Owen'ı ziyarete gidebilirdik." Koridordaki ankesörlü telefonun önünden geçerlerken Petey, homurdanarak gözlerini telefona dikti. Trevor durup önce Petey'ye, sonra da telefona baktı. "Owen'ı aramak mı istiyorsun?"

Gözleri hınzırca parlayan Petey, gülümsedi ve çenesini evet dercesine öne doğru uzattı.

"Daha önce hiç telefonda konuştun mu?" Petey, başını iki yana sallayarak sırıttı. "Haaa."

Trevor, kuşkuyla Petey'yi telefona yaklaştırdı. Çocuk, Owen'ın numarasını çevirirken, Petey heyecandan yerinde duramıyordu.

Owen, telefonu "Alo," diye açtı.

"Merhaba Owen, ben Trevor," dedi çocuk. "Burada seninle konuşmak isteyen biri var." Ahizeyi sıkıca Petey'nin kulağına bastırdı.

Petey'nin gözleri, iri iri açıldı. "Meehaaa, meehaaa!" diye bağırdı.

Trevor, Owen'ın dediklerini duyamıyordu ama Petey'nin söyledikleri onu güldürdü. Petey, Owen'la birkaç dakika konuştu. Ardından Trevor, görüşmenin bittiğini anladı. "Yaa, baaa baa, Owwweee. Baaa baa, baaa baa."

Trevor, Owen'a teşekkür etti. Owen, "Sen ve Petey birbirinize iyi geliyorsunuz," dedi.

"Petey, herkese iyi gelir," dedi çocuk. Bu yeni ve büyülü tecrübeden ötürü mest olan Petey ise gülümseyerek oturuyordu.

***

Petey'yi meşgul etmeye çalışan Trevor, ona sinemaya gitmek isteyip istemediğini sordu.

Petey, "Eeee," diye yanıtladı.

"Nasıl bir film görmek istersin?"

Petey, takvimini işaret etti. "Aaaa."

Trevor takvimdeki atları gördü. "Atlarla ilgili bir şey mi?" diye sordu.

Petey, "Eeee," diyerek başını salladı.

Trevor, seanslara baktı. Karlı Nehre Dönüş adlı bir filmde atlar vardı. Trevor o gece Petey'yi şehir merkezindeki sinemaya götürdü. Bilet gişesinde bir öğrenci, bir de altmış beş yaş üstü için bilet istedi. Gişedeki uzun sarı saçlı ve hoş gamzeli kız, Petey'nin "Meeha-aa, meehaaa,"sını duymazdan gelerek ona boş gözlerle baktı.

Trevor, kızı okuldan hatırladı ama daha önce onunla hiç konuşmamıştı. Kız, onlara bakmaya devam edince Trevor, huzursuz oldu. "Affedersiniz," dedi. "Yaşlı olduğuna dair kanıt mı istiyorsunuz?"

Kız, biletleri Trevor'ın eline tutuştururken, "Şey, hayır, gerek yok," diye kekeledi.

Trevor, Petey'yi salona sokarken kendine kızdı. Yine çabucak öfkelenmiş ve çenesini tutamamıştı. Şimdi kız Petey'den daha da çok korkuyor olmalıydı. Trevor, koridorda boş bir koltuk bulunca Petey'nin tekerlekli sandalyesini kaymaması için kilitleyip bir sonraki sıraya dayadı.

Film başlayana kadar bekledi, sonra Petey'ye, "Hemen döneceğim," diye fısıldadı.

Kendisini çoktan filme kaptırmış olan Petey, karanlıkta başını salladı.

Trevor, parmak ucunda bilet gişesine gitti. Kız, oturduğu yerde faturaları sayıyordu. Uzun saçları, omzuna dökülmüştü.

"Affedersiniz," dedi Trevor.

Kız, başını kaldırıp Trevor'ı tanıdığında yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Buyrun," dedi, "size yardımcı olabilir miyim?"

"Sadece sana kızdığım için özür dilemek istedim."

Yüzü kızaran kız, "Ah, sorun değil, hak etmiştim," dedi.

Trevor, gülümsedi. "Yine de sana öyle çıkışmam doğru değildi. O adam benim arkadaşım ve yalnızca insanların ona normal davranmasını istiyorum."

Rahatlayan kız, "Onun nesi var?" diye sordu.

Trevor açıkladıkça kız, daha da meraklandı. "Film bittikten sonra onunla tanışabilir miyim?" diye sordu.

Trevor şaşkın şaşkın, "Tabii ki," dedi. "Bu, Petey'nin çok hoşuna gider. Bu arada, benim adım Trevor. Seninki?"

"Ben de Shawna," diyen kız, uzanarak Trevor'ın elini sıktı.

"Şey, ben Petey'nin yanına dönsem iyi olacak," dedi Trevor.

Shawna arkasından, "Filmden sonra görüşürüz," diye seslendi.

Trevor yerine oturduğunda Petey rahatladı, sonra gözlerini perdeye çevirdi.

Filmin müzikleri harikaydı, Petey de şarkıları mırıldanmaya çalıştı. Filmdeki manzara, onu büyülemişti. Her şey yolundaydı, ta ki başkarakter kaçak bir atı öldürmeye kalkana kadar. Kaçınılmaz an gelip de adam tüfeğini siyah atın başına doğrulttuğunda Petey, "Haaa! Haaa! Haaa! Haaa!" diye bağırmaya başladı.

Salondaki tüm gözler önce Petey'ye, sonra Trevor'a döndü. Dev ekrandaki adam, söz dinlemiş gibi tüfeğini indirdi. Petey, Trevor'a en iyi ben ne yaptım bakışını atınca çocuk, onun elini sıktı.

Daha sonra aynı karakter kötü bir şekilde düşüp ölmek üzere olan bir kısrağa doğru eğildiğinde Petey, sessizliğini tekrar bozdu. "Çooo üüüü, çooo üüüü," diye ağladı. Yine herkes dönüp Petey'ye baktı.

O gece Trevor, Petey'nin yanındayken artık ondan utanmadığını fark etti. Onu sinemadan çıkarırken alışılagelmiş bakışları görmezden geldi. Bilet gişesinden geçer-

lerken durdu ve Petey'ye "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi.

Shawna, gişenin arkasından dolanarak yanlarına geldi. Petey'ye bakarak içtenlikle "Merhaba, benim adım Shawna," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Petey, şaşkın görünüyordu. Shawna'nın aniden değişen davranışına şaşırarak önce kıza sonra Trevor'a baktı. Çocuğun gülümsediğini görünce Shawna'nın selamına karşılık verdi. "Meehaaa, me-ehaaa."

Trevor, "Petey, böyle merhaba diyor," diye açıkladı.

"Sizi hep dolaşırken görüyorum," dedi Shawna. "Ben de arada size katılabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Trevor.

Petey de "Eeee, eeee," diye bağırdı.

Kız, bir karta adını ve telefon numarasını yazıp kartı Trevor'a uzattı ve "Beni arayacağına söz ver," dedi. Trevor, bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. "Evet, tabii, söz veriyorum," dedi.

Sinemadan çıkıp karanlıkta huzurevine dönerlerken, Trevor, Petey'ye Shawna'ya kızdığı için ondan nasıl özür dilediğini anlattı.

Petey, başını sallayarak "İiii! İiii!" dedi.

"İnsanlara kızmamak çok zor," dedi Trevor. "Sana dik

dik baktıklarında ya da sana kötü davrandıklarında onlara neden kızmıyorsun?"

Petey, sabırla Trevor'ın kendi sorusunu yanıtlamasını bekledi.

"Belki insanlar aslında kötü niyetli değildir, sadece durumunu anlamadıkları için öyle davranıyorlardır, olamaz mı?"

Petey, başını sallayarak kibarca gülümsedi ve "Eeee," diye çığlık attı.

"Ama insanların bunu anlamasını nasıl sağlayabilirsin ki?" diye sordu Trevor.

Petey, karanlığa bakarak başını iki yana salladı.

23. Bölüm

Trevor, Calvin'in gelişi için gün sayarken, Petey daha da korkmaya başladı. Nihayet, Trevor planını açıkladı. "Hey Petey, yarın Calvin buraya geldiğinde Palisade Şelalesi'ne gidelim. Yol, tekerlekli sandalyeler için asfaltlanmış."

Petey, "Paaa Şeee," dedi.

"Calvin gece burada kalacak, pazar sabahı da Owen'ı ziyaret ederiz. Unutma, birbirlerini görmek ikisi için de sürpriz olacak, tamam mı?"

Petey umut, korku ve heyecan karışımı bir ifadeyle başını salladı. Tüm sıkıntısı uçup gitmişti.

Trevor, o gece iyi uyuyamadı. Gece boyunca yatağında dönüp durdu. Rüyasında iki genç çocuğun açık bir tarlada gülüşüp koşarak kelebekleri kovaladığını gördü. Birden kahkahalar duyulmaz oldu, kelebekler de tekerlekli

sandalyelere dönüştü. Trevor nefes nefese, kan ter içinde uyandı.

Trevor, cumartesi sabahı bisikletiyle huzurevine giderken güneş, ufuktan bir altın parçası gibi yükseliyordu. Oraya erkenden varmak istiyordu. Şelaleye giden yolun ne kadar dik olduğunu hatırladı ve tekerlekli sandalyeleri çekmek gerekebileceğini düşünerek yanına ip aldı. Sissy, onlara huzurevinin minibüsünü ayarlamıştı.

Trevor geldiğinde Sissy, Petey'yi uyandırmıştı. Trevor'ı, "Kötü bir haberim var," diyerek karşıladı. "Bugün çalışmam gerekiyor. İki hastabakıcı işe gelmedi. Geziye bensiz gitmeniz gerekecek. Calvin'in arkadaşı Boyd, minibüsü kullanabilir."

"Ama şelalenin orada yol çok dik. Petey'yi tek başıma itemem. Boyd da Calvin'e yardım ediyor olacak."

Petey, "Shaaa! Shaaa!" diye bağırdı. Sissy ve Trevor, Petey'ye baktılar.

Petey, Trevor'a bakarak yeniden "Shaaa!" dedi. Trevor gülümsedi. "Shawna mı diyorsun?"

Petey, "Eeee!" dedi.

Sissy, "Shawna kim?" diye sordu.

"Yeni tanıştığımız biri," dedi Trevor. "Bizimle bir ara gezmeye gelmek istiyordu."

Sissy, "Şey, bugün gelebilirse harika olur," dedi. Başka çaresi olmayan Trevor, istemeye istemeye sinemada tanıştıkları kızı aradı. Böylece gerçekten Petey ile dolaşmaya çıkmak isteyip istemediğini öğrenecekti.

"Alo?" dedi neşeli bir ses.

"Merhaba, ben Trevor Ladd."

"Merhaba, Trevor. Ben de aramanı bekliyordum."

"Dinle, bugün Petey'yi uzun zamandır görmediği biriyle birlikte Palisade Şelalesi'ne götüreceğiz. Senin de bize katılmak isteyebileceğini düşündüm. Biraz yardım, gerçekten işime yarayabilir."

"Eğlenceli bir şeye benziyor. Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bu sabah saat onda Bozeman Huzurevi'nin önünde buluşacağız."

"Harika. Orada olacağım."

Shawna, Trevor ona teşekkür bile edemeden telefonu kapattı. Trevor şaşırmıştı. Belki de insanlar, o kadar da kötü değildi. Ahizeyi yerine koyarak Petey'ye döndü. "Şey, Petey, kız arkadaşın geliyor."

Petey, sırıtıp çenesiyle Trevor'ı göstererek "Seee," dedi.

"Benim kız arkadaşım değil," dedi Trevor. "Asla olmaz."

Calvin gelmeden önce Trevor, Petey'nin adamakıllı bir kese için banyoya götürülmesine yardım etti. Sonra Sissy,

Petey'ye yemek yedirirken hazırlıkları tamamlamak için etrafta koşturdu: Beslenme çantaları, alt bezi, havlular ve el bezleri, minibüsün anahtarları, fazladan tişört ve örtüler, bir de herkese göstermek için Petey'nin fotoğraf albümü. Son olarak da Petey'nin üzerindeki örtüyü, hastaneden geliyormuş gibi gözükmesin diye, açık mavi renkte bir başka örtüyle değiştirdi.

Trevor çalışırken, Petey her zamankinden daha sessizdi. "Kafana takılan bir şey mi var?" diye sordu Trevor.

Petey, yanıt vermeden ona baktı.

En sonunda Trevor, Petey'yi ön bahçeye çıkardı ve ikisi birlikte geçen her arabayı gözleyerek bir ağacın altında beklemeye başladılar. Petey, "İkk, İkk," deyip durdu. Saat onda Shawna geldi. Trevor, ona o sabahın neden bu kadar özel olduğunu açıklarken Petey, geçen arabaları izlemeye devam etti. Ne zaman bir araba yaklaşsa nefesini tutuyordu. Nihayet bir araba, yavaşça köşeden döndü ve şoför, onlara el salladı. Trevor, "Galiba onlar," dedi.

Petey'nin gözleri, arabaya kilitlenmişti. Araç durduğunda, yolcu koltuğunda kalın çerçeveli gözlükler takmış ve başı kelleşmeye yüz tutmuş bir erkek yolcu göründü.

Petey sessizce "İkk, İkk," dedi.

Trevor, arabaya doğru yürüyerek kendini tanıttı. Boyd

Hanson, onun elini kuvvetle sıktıktan sonra bagajdan bir tekerlekli sandalye çıkarıp Calvin'in kapısına yanaştırdı. Trevor, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başını iki yana sallayan Boyd, "Calvin her şeyi kendi başına yapmayı sever. Yardım almaktan nefret eder," dedi.

Calvin, beş dakika boyunca arabadan tekerlekli sandalyeye geçmeye çalıştı. Bu sırada omzunun üstünden Petey'ye bakarak gülümsemeye devam etti. Gülümserken, dişsiz ağzı ortaya çıkıyordu. Petey, ona hayalet görmüş gibi bakıyordu. Beklerlerken Trevor, Boyd'a o gün yapılacakları anlattı. Boyd, minibüsü Palisade Şelalesi'ne kadar kullanmayı kabul etti.

Sonunda tekerlekli sandalyeye geçmeyi başaran Calvin, zayıf kollarıyla tekerleklerine yapıştığı sandalyesini döndürerek Petey'ye doğru ilerledi. Calvin kısa boylu, tombul bir adamdı. Yaşlı olmasına rağmen, dişsiz ağzıyla gülümserken yaramaz bir çocuğa benziyordu. "Petey, Petey!" diye bağırdı.

"İkk, İkk," diyen Petey'nin gözleri ışıldıyordu.

Hâlâ Petey'nin bir metre uzağında olan Calvin, durarak kollarını ona doğru uzattı ama Petey'ye yetişemedi. O nedenle dudaklarını büzerek tekrar ilerledi, ta ki sandalyesi küt diye Petey'ninkine çarpana dek. İrkildi ve eğilerek Petey'nin bükük dizlerinin üzerinden ona sarıldı. Petey

sessizce duruyor, Calvin'in hareketlerinin kendi duygularını da ifade etmesine izin veriyordu.

Calvin, Petey'ye bakıp "Nasılsın?" diye sordu.

"Çooo iiii. Seee?" diyen Petey, çenesini öne çıkardı.

"İyiyim, Petey. Senin öldüğünü sanıyordum!"

"Eeee, eeee."

Trevor, Shawna'nın yanında yıllar sonra gerçekleşen buluşmaya tanıklık ediyordu. Gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı. Petey, kulağa anlamsız gelen sesler çıkarıyordu. Gülümseyerek Petey'nin elini tutan Calvin, her bir sesi anlıyor gibiydi. "Petey, hiç değişmemişsin. Bunu hatırlıyor musun?" diyerek parmağını ona doğrulttu. "Dıkşın, dıkşın, dıkşın."

Petey, kollarını deli gibi sallayarak güldü. "Dışşşş, dışşşş, dışşşş."

Trevor, onları şaşkınlıkla izliyordu. Görünüşe göre iki yaşlı adam, ortak hatıralarında geziniyorlardı.

"Şu halimize bak Petey, yeniden çocuk olduk," dedi Calvin.

"Eeee, eeee, dışşşş, dışşşş," diyen Petey, kollarını bir kez daha sandalyesinin yanında salladı.

Calvin, Petey'nin kolu ona çarpmasın diye eğilirken gülüyordu.

"Petey, seni tekrar görmek çok güzel. Beni yeniden göreceğin aklına gelir miydi?"

"Haaa, haaa."

Birkaç dakika sonra sessizliğe gömüldüler. Calvin, Petey'nin kolunu göğsünde tuttu ve dünya durmuş gibi uzun uzun birbirlerine baktılar.

24. Bölüm

Öğle vakti geldiğinde grup, Palisade Şelalesi'nin altındaki yola ulaştı. Calvin, "O kadar açım ki midem kendi kendini yiyor," dedi.

"Haydi o zaman, yemek yiyelim," dedi Trevor, gülerek. Paketlenmiş öğle yemeklerini yedikten sonra iki kilometrelik yoldaki yürüyüşlerine başladılar. Boyd, dik yokuşta Calvin'e yardım ederken, Trevor da Petey'nin tekerlekli sandalyesini itmeye çalışıyordu. Sonra bir ip kullanmaya karar verdi. İpin bir ucunu tekerlekli sandalyeye bağladı. Shawna sandayeyi arkadan iterken, Trevor da önden ipi çekiyordu.

Yolda iki defa, yürüyüşe çıkmış başka kişilerle karşılaştılar. İnsanlar bu tuhaf konvoya hayretle baksalar da onları içtenlikle selamladılar. Şelaleye yaklaştıklarında Trevor, son dik yokuşu çıkabilmek için çömelerek ipi çekti. Belki

o çok sert çekmişti, belki de Shawna sandalyeye bastırmıştı; her ne olduysa Petey'nin tekerlekli sandalyesi birdenbire ters dönüverdi.

Sandalye yere dayanmış haldeyken Shawna, "Yardım et, Trevor!" diye bağırdı. Petey ters dönmüş, ancak Shawna'nın desteğiyle sandalyenin içinde durabiliyordu. Boyd onlara yardım edemezdi çünkü Calvin'i dik yokuşta tutmakla meşguldü. Trevor sandalyeyi kavramaya çalıştı ve birden yere dik hale getirdi. Hep birlikte yokuştan aşağı kaymaya başladılar. Poposunun üstünde ilerleyen Trevor bir yere tutunmaya çalışırken Shawna'nın ayakları da aşağı doğru kayıyordu. Tüm bunlar olurken, Petey gülerek "Aaa taaa, aaa taaa!" diye bağırıyordu.

Nihayet durabildiklerinde Trevor, derin bir nefes aldı, gülmeye başlayan Shawna da şaka yollu "Sizinle yola çıkılmaz!" dedi.

Trevor ayağa kalktı. "Hiç de bile, bu küçük yokuşun bizi yenmesine izin vermeyeceğiz, değil mi Petey?"

Petey, "Eeee!" diye bağırdı.

O sırada Calvin ile tepeye ulaşan Boyd, sandalyenin frenlerini kilitleyerek onlara yardıma geldi. Kan ter içinde gülerek "Bir daha sizinle yürüyüşe çıktığımda hatırlatın da kask takayım," dedi.

Az sonra Petey de Calvin ile birlikte şelalenin yanında duruyordu. Herkes yavaş yavaş kendine gelirken, Petey şelaleyi izledi. "Nasss şeee?"

"Ne nasıl?" diye sordu Trevor.

"Nasss, Paaa Şeee?"

"Palisade Şelalesi nasıl mı oluşuyor?"

"Eeee."

"Şey, kar ve yağmur damlaları yukarıdaki nehirde birikiyor, sonra nehir bir tepenin üstünden akarak aşağı dökülüyor."

Petey, başını kuşkuyla iki yana sallayarak Calvin'e bir şeyler homurdandı.

"Petey diyor ki kış değil, yağmur da yağmıyor, o yüzden dediğin gibi olamaz," diyen Calvin, dişsiz ağzını göstere göstere sırıttı.

Trevor, açıklama yapmaktan vazgeçerek Calvin'e döndü. "Peki ön dişlerini nasıl kaybettin?"

Calvin kızardı. "Güzel kızları izlerken tekerlekli sandalyemi kaldırıma çarptım."

Herkes güldü. "Güzel kızların etrafındayken dikkatli olmalısın," dedi Shawna.

"Biz dikkatli olmaya çalışıyoruz," dedi Petey'ye göz kırpan Trevor.

Herkes, büyülenmiş bir hâlde şelaleyi ortadan ikiye ayıran yaya köprüsünün üstünde oturdu. Puslu hava, adeta sihir kokuyordu. Petey ve Calvin, arada bir yükselen, "Aaa taaa, aaa taaa," sesleri dışında hatıralarına dalıp sessizce oturdular.

***

Grup dik yokuştan inerek minibüse vardığında güneş, tepelerin üstünde alçalmıştı. Minibüs, virajlı yoldan şehre dönerken Calvin kestirdi ama alnı üzüntüyle kırışmış olan Petey uyanıktı.

Trevor, "Neyin var, Petey?" diye sordu. Fakat Petey, cevap vermedi.

Şehre yaklaştıklarında Trevor, Petey'nin sıkıntısının ne olduğunu anladı. Pis bir koku, tüm minibüsü doldurmuştu. Trevor, "Altını değiştirelim mi?" diye sordu.

Petey, başını hayır anlamında salladı.

Az sonra koku, pencereleri açmalarına rağmen dayanılmaz bir hâl aldı. Trevor, "Petey, sanırım altını değiştirmemiz gerekiyor," dedi.

Petey, gözlerini Trevor'dan kaçırdı.

Birden Petey'nin neden böyle davrandığını anlayan Trevor, "Boyd, lütfen minibüsü durdur," dedi.

Boyd, minibüsü memnuniyetle durdurdu ve herkes

temiz hava almak için dışarı çıktı. Petey endişeyle önce Trevor'a, sonra Shawna'ya baktı.

Trevor, "Shawna, biz işimizi halledene kadar Calvin'i yolda biraz dolaştırır mısın?" diye sordu.

"Elbette," dedi Shawna.

Boyd, Trevor'ın Petey'yi tekerlekli sandalyesinden kaldırmasına yardım etti. Petey'nin altını değiştirmek için minibüsün arka koltuğunu kullandılar. Boyd, "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu.

Trevor, birinin altını ilk kez değiştirdiğini itiraf etmekten kaçınarak, "Çok kolay, bir bebeğin altını değiştirmekten farksız," dedi.

"Annenle baban Petey'yi ne kadar iyi tanıyor?" diye sordu Boyd.

Trevor kıkırdayarak "Şu an ne yaptığımı bilseler kafayı yerlerdi," dedi.

Boyd, Petey'yi yeniden tekerlekli sandalyesine oturturlarken, "Yaşlılara bakmayı öğrenmek güzel bir şey," dedi. "Bir gün onların yerinde biz olacağız."

İşleri bitince Trevor, Petey'nin üstüne temiz bir örtü serdi. "Petey, Shawna altının değiştirildiğini görecek diye mi korktun?" dedi.

Petey, yüksek sesle "Eeee, eeee!" diye bağırdı.

"Bu asla olmayacak, tamam mı?"

Petey tekrar başını salladı. "Teeşeee, teeşeee."

Boyd, "Herkes minibüse!" diye bağırdı ve çok geçmeden Bozeman'a doğru yola koyuldular. Maceralarından yorgun düşen Calvin, Petey ve Trevor hemen derin, rahat bir uykuya daldılar. Bozeman Huzurevi'ne varana kadar uyudular. Trevor irkilerek uyandığında Shawna'nın, omzuna yaslanmış olduğunu fark etti. Utanarak doğruldu. Boyd gülümseyerek arkaya baktı. "Dün gece hepiniz parti mi yaptınız?"

Petey ile Calvin, hınzırca gülümsediler.

"Ben eve gitsem iyi olacak," dedi Shawna.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Trevor.

Shawna'nın yüzü, bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ne zaman istersen. Hoşça kalın!"

Shawna gittikten sonra Trevor, Petey'yi içeri soktu.

Boyd, "Calvin nerede kalacak?" diye sordu.

Trevor, "Şey, sizinle kalmıyor mu?" dedi.

Boyd, başını hayır anlamında salladı. "Arkadaşlarımın dairesi çok küçük. Senin ayarladığını düşünmüştüm."

Trevor, "Belki burada kalabilir," diyerek hemşire masasına gitti. Az sonra başını iki yana sallayarak döndü. "Calvin'in burada kalamayacağını söylediler, çünkü boş oda yokmuş ve sakinler, misafir kabul edemezmiş."

Boyd, bunun Trevor'ın sorumluluğu olduğunu ima edercesine, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

Trevor ansızın, "Bizde kalabilir," dedi.

"Annenler izin verir mi?" diye sordu Boyd.

"Göreceğiz. Ben yapayım da sonrasına bakarız."

Beş dakika sonra Calvin'i Trevorların evinin önünde indirdiler. Boyd uzaklaşırken Trevor'ın annesi, ön kapıdan çıktı.

Calvin'e dik dik bakıp "Trevor, ne yapıyorsun? Bu da kim?" diye sordu.

"Bu, Petey'nin sana bahsettiğim arkadaşı."

"Neden burada?"

"Calvin, bu gece bizde kalacak."

"Ah, hayatım, iyi niyetli olduğunu biliyorum ama burada kalamaz."

Gözleri korkuyla dolan Calvin, "Kimse beni istemiyor," dedi.

Trevor, kendinden emin bir şekilde, "Yeterince yerimiz var!" dedi. Calvin'le birlikte annesinin yanından geçerken "Ben her şeyle ilgilenirim!" diye ekledi.

Salondaki kanepeleri yan yana getirerek bir yatak yaptı. Annesiyle babası, ona suçlarcasına bakarak havadan sudan konuştular, sonra da her zamankinden

bir saat erken yattılar. Trevor, şömineyi yakmaya karar verdi.

Alevleri izleyen Calvin'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Burası, hayatımda gördüğüm en güzel yer," diyerek mutlulukla yastıklara yaslandı.

Gece ilerledikçe, Calvin daha çok konuşmaya başladı. Her bir soruyu yanıtlarken, alnını kırıştırıp başını kaşıyordu. Bazen başını ellerinin arasına alıyor, sağa sola sallıyordu. Boğazını gürültüyle temizleyerek çok önemli şeyler söylercesine düşüncelerini dillendiriyordu.

Bazen de sır verircesine fısıldayarak konuşuyordu. Trevor'ın hayalindeki hiçbir şeye benzemeyen, deli insanlar, duvarlar ve çığlıklardan oluşan bir dünyadan bahsediyordu. Warm Springs'te ona ve Petey'ye yakın davranan Joe'dan, Cassie'den ve diğer insanlardan söz etti. Bazıları komik, bazıları trajik hikâyeler anlattı. Konuşurken, kanepede Trevor'ın yanında duran büyük, siyah oyuncak ayıya bakıyordu. Trevor, onu yıllar önce bir panayırda kazanmıştı.

Çocuk, hiçbir şey söylemeden ayıyı alıp Calvin'in kucağına bıraktı. Calvin, ayıya sıkıca sarılıp yanağını yumuşak tüylere sürttü. "Biliyor musun, Trevor, hep bir oyuncak ayım olsun istedim. Resimlerini gördüm ama gerçeğini hiç görmemiştim."

"Şey, bunu ister misin?"

Calvin kızararak "Artık çok yaşlıyım," dedi.

"Onu almanı istiyorum."

Yüzünde gururlu bir ifade beliren Calvin, oyuncak ayıyı inceledi. Tüylü oyuncağı göğsüne bastırarak, "Ona iyi bakacağım," diye söz verdi.

"İyi bakacağını biliyorum," dedi Trevor. Esneyerek ayağa kalktı. "Gece yarısı oldu ve ben dayak yemiş gibiyim. Yatmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben kendi işimi hallederim. Sadece ışığı kapat. Işığa ihtiyacım yok."

"Peki, iyi geceler."

"İyi geceler."

Trevor üst kata, odasına çıktı. Uzunca bir süre alt kattan gürültüler geldiğini duydu ama sonunda derin ve sıcak bir uykuya daldı.

25. Bölüm

Gece geç saatlere kadar ayakta olan Trevor, sabah da geç kalktı. Nihayet, pencereden içeriye dolan parlak gün ışığı gözünü aldığında, yataktan yuvarlanarak kalktı ve ayaklarını sürüyerek alt kata indi. Annesiyle babası hâlâ kalkmamıştı. Kanepede kıvrılmış ve bir çocuk gibi dizlerine sarılmış olan Calvin, hâlâ uyuyordu. Siyah oyuncak ayı, bir kolunun altına sıkışmıştı. Huzuru, yüzünden okunuyordu.

Trevor, sabah gazetedeki karikatür köşesini okurken bir kıpırtı duydu. Başını kaldırdığında bir çift meraklı gözün onu izlediğini gördü. Gülümseyerek "Günaydın Calvin," dedi.

Coşkuyla, "Günaydın Trevor," diyen Calvin, bir bebek gibi gözlerini ovuşturdu.

"İyi uyuyabildin mi?" diye sordu Trevor.

"Evet, etraf çok sessizdi," diyen Calvin, pencereden dışarı bakmaya çalıştı. "Sanırım sessizliği seviyorum, Trevor. Evet, sessizliği seviyorum."

Calvin'in kendi kendine yetmekle gurur duyduğunu hatırlayan Trevor, onu kaldırmayı teklif etmeden gazetesini okumayı sürdürdü. Arada bir gazetenin üstünden kaçamak bakışlar atıyordu. Calvin, battaniyesini sıyırarak tombul göbeğinin üstünde döndü. Homurdanıp sallanarak zayıf kollarının yardımıyla yavaşça kanepenin ucuna geldi. Her küçük ilerleme, azmin zaferiydi. En sonunda, on dakika kadar sonra kanepenin ucuna oturmayı başardı.

Trevor, gazetenin spor sayfasına geçerken, belli etmeden onu izlemeye çalıştı. Calvin yeniden göbeğinin üstüne yatmış, unuttuğu kahverengi eşofman altını almak için kanepenin arkasına doğru uzanıyordu. Beş dakika sonra eşofman altını dişlerinin arasına sıkıştırmış, yavaşça kanepenin ucuna çekiyordu. Az sonra elinde eşofman altıyla nefes nefese yeniden kanepenin ucundaydı.

Trevor, ayağa kalkıp kediye mama koymak için dışarı çıktı. Calvin giyinmekle o kadar meşguldü ki, Trevor'ın mutfağa döndüğünü fark etmedi. Eşofman altını çarpık ayaklarından geçirip giymiş, belini yukarı çekmişti. Tekrar kanepeye uzanıp kıyıya vurmuş bir balık gibi çırpına-

rak kıyafetini çekiştiriyor, vücuduna söz geçirmeye çalışıyordu. Her hamlede yüzünü buruşturuyordu.

Trevor, yanına gidip ona yardım etmeyi o kadar çok istiyordu ki. Calvin'in yataktan kalkmasının üzerinden tam bir saat geçmişti. Fermuarını kapatana kadar beş dakika daha geçti. Bir saniye durarak tekerlekli sandalyesine geçmek için güç topladı. Alnından iri iri ter damlaları süzülüyordu. Başını tavana bakacak şekilde geriye atarak gözlerini kapadı.

Sonra büyük bir çabayla kendini havaya fırlattı. Bir saniye boyunca kanepeyle tekerlekli sandalye arasında asılı kaldı. Ardından boğuk bir gümlemeyle deri koltuğa oturdu. Gülümseyerek yukarı doğru bakınca, Trevor'ın onu izlediğini gördü. "Bunu her sabah yapıyorum," dedi. "İyi idare ediyorum, değil mi?"

Trevor, az önce gördüklerine inanamıyordu. Basit bir giyinme, inanılmaz bir başarıya dönüşmüştü. Trevor'ın içinden odada koşmak, şarkı söyleyip el çırparak kutlama turları atmak geliyordu. "Kesinlikle. Yani, evet, iyi idare ediyorsun!" diyebildi.

Calvin, Trevor'a sırıtıp "İşimi Petey'den daha kolay hallettiğim kesin," dedi.

Trevor, Owen Marsh'a telefon etmek için üst kata çıkarken, başını hayranlıkla iki yana salladı. Owen'a ziyarete gelip gelemeyeceklerini sorması gerekiyordu.

"Merhaba, Owen. Bu sabah Petey'yle seni ziyarete gelebilir miyiz?" diye sordu endişeyle. Calvin duymasın diye alçak sesle konuşuyordu.

"Elbette," dedi Owen neşeyle. "Sizi görmekten her zaman memnun olurum."

Trevor, telefonu kaparken Calvin ve Owen'a sürpriz yapmanın doğru olup olmadığını düşündü. Endişelerini bir kenara bırakarak, Calvin'in sandalyesini huzurevine doğru sürmesine yardım etti.

Calvin, "Hey, Trevor," diye cıvıldadı. "Boyd diyor ki mücevher, nasıl parlayacağını keşfeden bir kaya parçasıymış sadece."

"Şey, bu çok ilginç," dedi Trevor, kibar olmaya çalışarak.

Calvin, Trevor'a kalın gözlük camlarının arkasından bakarken düşünceli bir tavırla alnını kırıştırdı. "Petey ve ben de buyuz işte: Kaya parçaları."

"Kaya parçaları mı?" diye sordu Trevor.

"Evet, yalnızca parlamıyoruz."

Trevor, Calvin'e baktı. Sözde geri zekâlı olan bu kafanın içinde buna benzer başka ne tür düşünceler vardı acaba?

Calvin, yanıt bekliyordu.

"Bence sen de parlıyorsun, Calvin," dedi Trevor.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diyen Calvin'in

şaşkınlığı, eksik dişlerinin yerindeki boşluğu gözler önüne serdi.

"Evet, gerçekten böyle düşünüyorum."

Calvin, tekerlekli sandalyesini sürerken başını iki yana sallayarak "Daha önce özel olduğumu hiç düşünmemiştim," dedi.

Huzurevine vardıklarında Boyd henüz gelmemişti. Bu nedenle Trevor, Calvin'i giriş katında bırakıp Petey'yi bulmak için üst kata çıktı. Onu yemek salonunda, şehirdeki bir kilisenin gönüllüleri tarafından verilen yemekte buldu.

Çoğu programın içeriğinden habersiz olan sakinler, masaların etrafında toplanmıştı. Eski bir duvar piyanosundan akortsuz bir müzik sesi yükseliyordu. Bazı sakinler uyukluyor, horultuları şarkılara karışıyordu. Bazıları ise gönüllülerin, "Mutlu musun?", "Ne harika bir gün, değil mi?" gibi neşeli sorularına karşılık gözlerini boşluğa dikmişti.

Trevor etrafına bakınarak Petey'yi pencerenin yakınında, huzur içinde gökyüzüne bakarken buldu. Petey, salonda kendiyle tamamen barışık görünen tek kişiydi. Trevor, ona parmak ucunda yaklaşarak, "Günaydın, Petey," diye fısıldadı.

Petey, "Meehaaa, meehaaa," diye gülümseyerek yüksek

sesle homurdandı. Gürültüden rahatsız olan birkaç kişi, kimin geldiğini görmek için onlara baktı. Trevor, Petey'yi sessizce salondan dışarı çıkardı.

Kapıdan çıkınca, huzurevi sakinlerinden biri olan Murphy'ye selam verdi. Emekli çiftçi, koridordaki pencerenin önünde dikilmiş, kilise servisini izliyordu. Sakat bedeni, alt kattaki yatağının başucunda duran aile fotoğrafındaki genç, güçlü adamınkine hiç benzemiyordu. Murphy, Trevor'a eski bir devedikeni çalısını anımsatıyordu. Adam, artık insanlarla dalga geçmeyi kendine iş edinmişti. "İçlerinde tek akıllı olan sizsiniz!" diye gürledi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Trevor.

Başıyla kilise servisini gösteren Murphy "Çünkü gidiyorsunuz. Bu gürültü kulaklarımı tırmalıyor!" dedi.

Petey de "Eeee, eeee," diyerek ona katıldı.

Trevor'ın, feleğin çemberinden geçmiş bu iki kır saçlı bilgeyle tartışmaya niyeti yoktu. Petey'yi asansörün içine çekerek birinci katın düğmesine bastı.

Calvin'i alt katta, herkese kendini tanıtırken buldular. Göğsünü gururla kabartarak tekrar tekrar, "Ben Petey'nin arkadaşıyım," diyordu. Trevor, Petey'yi hazırlanması için odasına götürürken gülümsedi.

İşini bitirir bitirmez, Boyd göründü ve birlikte Owen'ın

evine doğru yola koyuldular. Calvin, sürpriz yapacakları kişinin sözü ne zaman geçse heyecanlanıyordu. Belirsizlikten hoşlanmıyordu. Trevor da artık belirsizlikten hoşlanmıyordu. Calvin en az on kez, "Haydi Trevor, kime gidiyoruz? Lütfen söyle bana," diye yalvardı. Petey de heyecanla bağırıp duruyordu.

Sonunda Owen'ın oturduğu apartmana vardılar. Trevor içeri girip Owen'ın kapısını çalarken diğerleri bahçede bekledi.

"Eee, savaşçılar bugün nasıl?" diye sordu Owen neşeyle. Fırça gibi saçlarını yeni taramış, seke seke yürüyordu. Trevor, Owen'ın adımlarını fark etti. Bu adamın doksan yaşında olduğuna kim inanırdı? Yaşını ele veren tek şey, kırış kırış elleriydi.

Owen, "Petey nerede?" diye sordu.

"Aşağıda, bahçede. Seni görmeye gelen başka biri daha var."

"Kim acaba?" diye sordu Owen.

Trevor, sesinin titremesine engel olmaya çalışarak "Göreceksin," dedi.

Owen, kapıdan çıkıp gözlerini kısarak bahçeye doğru yürüdü. Calvin, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Owen iyice yaklaşınca onu tanıdı ve başını yana eğerek, "Owen! Owen!" diye çığlık attı. "Gerçekten sen misin?"

Owen, hayretle kalakaldı. Sesi titriyordu. "Aman Tanrım, Trevor, bu defa ortalığı iyi karıştırdın," dedi. İlerleyerek Calvin'in önünde diz çöktü ve elini omzuna koyup "Merhaba Calvin," dedi.

Calvin, "Owen, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Burada oturuyorum. Çok iyi görünüyorsun."

"Öyle mi?" dedi Calvin. Kızarmıştı.

"Evet, öyle."

Calvin'in gülümsemesi dondu. "Owen, neden söylediğin gibi bizi ziyaret etmeye devam etmedin?"

Owen, bu soruya ne cevap vereceğini düşündü. "Bazen bir şey insana o kadar acı verir ki yapamazsın, ne söz vermiş olursan ol."

"Bizi ziyaret etmek sana acı mı veriyordu?"

"Sizi Warm Springs'te görüp yardım edememek acı veriyordu. Ziyaretimden sonra ne kadar üzülmüştün, hatırlıyor musun?"

Calvin başıyla onayladı. "Neden bizi evlat edinmedin?"

Gözleri yaşlarla dolan Owen, dudaklarını ısırdı. "Yetmiş üç yaşındaydım. Sizinle ilgilenemezdim."

Calvin, "Ben sorun çıkarmazdım," diye diretti.

"Sorun çıkarmayacağını biliyorum. Sadece çok yaşlıydım," dedi Owen. Petey de yaşlı gözlerle onları dinliyordu.

Yerinde duramayan Trevor, "Owen," dedi, "Warm Springs'tekilerin, hayatları boyunca arkadaş olduklarını bilmelerine rağmen ikisini ayırdığına inanamıyorum."

Owen, sabırla açıkladı. "Onların suçu değildi. Birkaç bin hastayı transfer etmek zorundaydılar. Çoğunu kendi memleketlerine geri gönderdiler. Calvin'in bir barınma evinde kalması gerekiyordu. Petey'nin ise komple bir bakıma ihtiyacı vardı. İsteseler bile birlikte kalamazlardı. O nedenle doğru bir karardı."

Başını iki yana sallayan Trevor, "En azından ikisini de aynı şehre gönderebilirlerdi!" dedi.

Petey, sessizce oturuyor, söylenen her kelimeyi dinliyordu. Konuşmaya ara verildiğinde, fırsatı kaçırmadı. Kolunu tekerlekli sandalyesinin yanına savurup Calvin'e baktı ve yanaklarını büzerek, "Dışşşş, dışşşş, dışşş," sesini çıkardı.

Kahkahalara boğulan Calvin, kolunu kaldırıp dönerek işaret parmağını Petey'ye doğrulttu: "Dıkşın, dıkşın, dıkşın."

Kahkahalara Owen da katıldı.

Trevor, "Dün ilk görüştüklerinde de aynı şeyi yaptılar, Owen," dedi. "Ne yapıyorlar Tanrı aşkına?"

"Bu ikisi zerre kadar değişmemiş. Biri onlara küçükken oyuncak tabanca hediye etmiş. Sanırım koğuşta 'çatış-

malara' giriyorlarmış. Ne yaptıklarını anlamak, iki yılımı aldı. Eski bir hemşire, onları oyuncak tabancayla oynarken gördüğünü hatırladı ve bana hareketlerinin ne anlama geldiğini açıkladı."

Owen, Trevor'a dönüp "Trevor, bugün iyi bir şey yaptın," dedi. "Hayat, ikisine hiçbir zaman adil davranmadı ama onlar asla sahip olduklarından fazlasını istemediler. Sanırım bugün onlara hem dostluklarını hem de umutlarını geri verdin. Bu, az şey değil."

Uzun uzun sohbet ettikten sonra, Owen ve Calvin istemeye istemeye vedalaşarak birbirlerini yeniden ziyaret edeceklerine söz verdiler. Dönüş yolunda, Trevor ve Boyd da Petey ile Calvin'in ateş etmece oyununa katıldı. Çok geçmeden, dördü de hayali mermilerden kaçmak için şekilden şekle giriyordu. Görünüşe göre Petey'yi yenmek imkânsızdı. Hiç ölmeyen, yalnızca oydu. Öte yandan Calvin, onca yıllık çatışmadan sonra can çekişmede ustalaşmıştı. Can vermeden önce dilini çıkarıp başını yana yatırıyordu. Acı bir inilti havayı deliyor, gırtlaktan çıkardığı öksürük ve birkaç spastik hareketle son buluyordu.

Huzurevine geldiklerinde Calvin ve Boyd ile vedalaştılar. Petey, arabayı gözden kayboluncaya kadar izledi. Sonra içeri girmek istediğini belli etti. Trevor onu odasına götürdüğünde, çenesiyle dolabı işaret ederek homurdandı.

Trevor, "Dolaptan bir şey mi istiyorsun?" diye sordu. Petey başını sallayarak üst rafı gösterdi. Trevor, oradan tozlu bir karton kutu indirdi. İçinden eski kıyafetleri, kırık güneş gözlüklerini, at resimli eski bir takvimi, bozuk bir transistörlü radyoyu, birkaç boş şampuan şişesini, mavi, kirli bir el çantasını ve iki eski şapkayı çıkardı.

Birden nefesi kesildi. Kutunun dibinde oyuncak bir tabancayla kılıfı duruyordu. Trevor, tabancayı alıp elinde çevirdi. Gümüş rengi boya, yer yer dökülmüş ve aşınmıştı.

26. Bölüm

Calvin'in ziyareti, Petey'yi yavaş yavaş melankoliye sürükledi. Yepyeni tecrübeler edindiği son yazı, hayatının en eğlenceli yazı olmuştu. Olaylar hayatının döngüsünü tamamlamış, geçmişe dokunmasını sağlayarak hissettiği eksikliği gidermişti.

Sonbahar yaklaşırken Petey'nin tekerlekli sandalyesi için gelen bağışlar azalmış, damla damla akmaya başlamıştı. İşyeri sahiplerinin çoğu, artık tezgâhtaki büyük kahve tenekelerini kaldırmak istiyordu. Trevor, gönülsüzce parayı son kez saydı: İki bin dokuz dolardı. Petey'ye yeterince para toplanmadığını nasıl söyleyecekti? Bütün yaz boyunca ona, "Az kaldı Petey. Yalnızca birkaç dolar daha," diyerek ümit vermişti. Ama bin dolar, birkaç dolardan biraz fazlaydı!

Trevor, umutsuzca "Tekerlekli sandalyeyi yapan şirket ne kadar kâr ediyor?" diye sordu Sissy'ye.

Sissy, omuzlarını silkti. "Belki yüzde yirmi ya da otuz."

"Yani belki bin dolar kadar mı?"

"Belki, neden?"

"Artık para birikmiyor ve Petey'nin tekerlekli sandalyesi için hâlâ bin dolar eksiğim var. Bence sandalyeyi üreten şirket, kâr almadan Petey'ye sandalye vermeli."

"İyi de adamların işi bu," dedi Sissy.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Trevor.

Sissy, omzunu silkti. "Sanırım yok."

Petey ile yüzleşmeye cesaret edemeyen Trevor bisikletiyle eve döndü. Billings'teki şirketi arayarak müdürle konuşmak istediğini söyledi.

Bir adam, profesyonel bir sesle "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Evet, merhaba. Benim adım Trevor Ladd," diyen çocuk, derin bir nefes aldı. "Bütün yaz boyunca bir tekerlekli sandalye almak için para topladım. Ancak iki bin dolar toplandı." Trevor ne diyeceğini bilemeyerek durakladı. "Bana tekerlekli sandalyeyi iki bin dolara satar mısınız?"

"Birkaç ay önce aradığınızı hatırlıyorum. Beyin felci olan yaşlı bir kimse için tekerlekli sandalyeyle ilgileniyordunuz, değil mi?"

"Evet, o benim arkadaşım. Çok şey istediğimi biliyorum ama iki bine satar mısınız?"

Şimdi ne diyeceğini bilemeyen, adamdı.

"Kusura bakmayın, bu fiyatla şirket bir kuruş kâr edemez."

"Ama Petey özel biri!" diye atıldı Trevor.

Adam sinirli sinirli öksürdü. "Bizim işimizde, her durum trajik ve özeldir. Biz..."

"Petey kadar değil," dedi Trevor, söyleyebileceği şeyleri düşünerek. "Gazetede onun hakkında bir yazı çıktı ve Bozeman'daki herkes Petey'yi tanıyor. Ona sandalyeyi iki bin dolara verirseniz, herkese bu iyiliği yaptığınızı söylerim. Belki gazete yeni bir haber bile yapar."

"Sanırım küçük bir indirim yapabiliriz."

Trevor, "İndirim bin dolar olmalı," diye yalvardı. "Elimden geleni yaptım ve başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Lütfen Petey'ye yardım edin."

"Şey..." diyen adamın sesi yumuşadı. "Eğer bana fizik tedavi uzmanından bir değerlendirme gönderebilirseniz, ne yapabileceğimize bakarım."

Trevor, "Teşekkürler, milyonlarca kez teşekkürler!" diye bağırdı.

Adam, "Hayır, bana bin teşekkür etmeniz yeterli," di-

yerek kıkırdadı. "Sanırım Petey'nin çok iyi ve ısrarcı bir arkadaşı var."

Trevor, telefonu kapadıktan sonra fizik tedavi uzmanını aradı. Anlaşmalarını hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Kadın, neyse ki anlaşmayı hatırlıyordu.

Trevor, telefonu kapar kapamaz avazı çıktığı kadar bağırdı. Birkaç saniye sonra, Petey'ye müjdeyi vermek için huzurevine doğru deliler gibi pedal çeviriyordu.

***

Trevor'ın okulu açılmıştı. Petey ile yaptıkları şehir turlarına Shawna da sık sık katılıyordu. Trevor'ın işi olduğunda Shawna, Petey'yi tek başına dışarı çıkarıyordu. Yağmurlu bir öğleden sonra Petey'ye gittiklerinde, Petey ikisine bakarak, "Baaa giii," dedi.

Trevor, "Bu yağmurda balığa mı gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Petey, başını iki yana sallayarak çenesiyle onları gösterdi. "Baaa giii!" dedi üstüne basa basa.

"Ama yağmur yağarken balık avlayamayız," dedi Trevor. Petey, hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı.

Shawna, çekine çekine "Sanırım bize dışarı çıkıp eğlenmemizi söylüyor," dedi.

Başını sallayan Petey, "Eeee, eeee!" dedi.

Trevor, "Bize eğlenmemizi mi söylüyorsun?" diye sordu.

Petey'nin yüzü , içten ve yumuşacık bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Eeee." Trevor ve Shawna, yanından ayrılmadan önce Petey'ye sarıldılar.

***

Petey'nin tekerlekli sandalyesi ısmarlandıktan sonra zaman su gibi aktı. Trevor, şirketin ciddi olup olmadığını merak ediyordu. Ama en sonunda tekerlekli sandalye, Cadılar Bayramı'ndan bir hafta önce geldi. Trevor, almak için onca zaman uğraştığı makineyi inceledi. Nihayet buradaydı! Onun gerçek olduğuna inanamıyordu: Parlak kromdan sağlam bir iskeleti, yepyeni lastikleri vardı... "Petey bunu gördü mü?" diye sordu.

"Henüz görmedi," diye cevapladı Sissy.

Trevor heyecanla yeni sandalyeyi Petey'nin odasına götürdü. Petey, gözleriyle parlak, lüks modelin her bir bölümünü inceledi ve "İiii!" diye bağırdı.

Trevor yeni tekerlekli sandalyenin üstüne çıkarak bacaklarını uzattı ve sandalyeyi kendi etrafında döndürdü. Birkaç denemeden sonra bir tur atayım derken, az kalsın devriliyordu.

Petey, onun hâline gülerek kollarını çırptı.

Trevor, "Tamam, sıra sende," dedi.

Sissy'nin yardımıyla sandalyenin üstüne yeni minderler ve bir örtü koydu. Sandalyeyi biraz ayarlamak gerekiyordu ama Petey, yeni evine rahatça yerleşti. "İiii, iiii, iiii," sesleri koridorun sonundan bile duyulabiliyordu.

"Petey," dedi Trevor, "yeni bir tekerlekli sandalyen olduğuna göre Cadılar Bayramı'nda özel bir şey yapalım."

Petey, "Nee?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bir şeyler düşüneceğim."

Trevor, sözünü tutarak Cadılar Bayramı'nda Petey'yi Batman kılığına soktu. Kendisi de Robin kostümü giydi. Petey'nin tekerlekli sandalyesi, biraz karton ve boya yardımıyla Batman'in arabası Batmobil'e dönüştü. Shawna da kutlamanın bir parçası olmak isteyerek kötü kalpli Joker kılığına girdi.

Petey'nin yüzü ışıldıyordu. Bu, Batmobil'den de öteydi. Kendine ait binek hayvanı, muhteşem atı, en büyük maddi varlığıydı.

***

Çok geçmeden yılbaşı geldi. Trevor, Petey'nin hediyesini bırakmak için uğradığında, yılbaşı sabahı olduğunu anla-

mak için takvime bakmasına gerek yoktu. Ziyaretçi park alanını düzinelerce araba doldurmuştu. Burası, yılın geri kalanında boş olurdu.

Trevor, Petey'ye çerçevelenmiş bir İncil ayeti almıştı. Ayet kartallar, koşmak ve yorulmamak hakkındaydı. Kendi ailesi kiliseye bile gitmezdi ama bu, ona güzel bir hediye gibi görünmüştü.

Hediyeyi açtıklarında, Petey, hareketleriyle bu ayeti daha önce duyduğunu belli etti. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu ne zaman ve nerede duyduğunu anlatamıyordu. Trevor, sonunda onun bunu Warm Springs'te duymuş olduğunu anladı. Petey, Trevor'dan ayeti gün içinde birkaç defa daha okumasını istedi. Ne zaman, 'kanat açıp yükselirler kartallar gibi' kısmına gelseler, Petey onu durdurup "Güüüciii!" diyordu.

Trevor, 'güüüciii'nin ne anlama geldiğini hiçbir zaman çözemedi.

***

Ocak ayında bir gün, birkaç çocuk Trevor'a okuldan sonra basket oynamak isteyip istemediğini sordu.

Trevor, "Önce Petey'yi ziyaret etmem gerek," dedi.

Çocuklardan biri, "Hey, Petey'nin yaşadığı yeri görebilir miyiz?" diye sordu.

Önce tereddüt eden Trevor, omuzlarını silkti. "Tabii, eğer istiyorsanız."

Birlikte huzurevine yürüyerek Petey'nin odasına girdiler. Trevor, sınıf arkadaşlarının gözlerinde buraya ilk geldiği gün hissettiği duyguları gördü.

Petey çocukların her birine, "Meehaaa, meehaaa," dedi.

Onlar da başlarıyla selam vererek "Merhaba," dediler.

Petey çocukları göstererek "Neee?" dedi.

Trevor, "Neden mi benimle birlikteler?" diye sordu.

Petey başını salladı.

"Nerede yaşadığını görmek istediler."

"İiii," dedi Petey.

"Peki, bugün ne yapmak istiyorsun?"

Petey, çenesini öne çıkararak Trevor ve çocukları işaret etti. "Baaa giii."

"Balığa mı gitmek istiyorsun?"

Petey, başını iki yana sallayıp "Siii baaa giii!" dedi.

Trevor, Petey'nin Shawna ile ikisine de aynı şeyi söylediğini hatırladı. "Çocuklarla gidip oynamamı mı söylüyorsun?" diye sordu.

Gülümseyen Petey, "Eeee," dedi.

"Tamam, ama sonra seni görmeye gelirim."

Petey, "Baaa giii," diye tekrarladı.

Trevor giderken, ona "Teşekkürler!" diye seslendi.

***

Şubat ayının sonlarında, Petey ateşlendi. Ateşi her geçen gün yükseliyordu. Geceleri yatağında huzursuzca dönüp duruyordu.

Bir gece, saat sabaha karşı ikide, Sissy olağan gece kontrolünü yapıyordu. Karanlık odada Petey'yi döndürüp uyandırmamaya çalışarak altını temizledi. Altına temiz bir bez koyarak kirliyi katladı ve çamaşır kutusuna attı. Karanlıkta bezdeki koyu kan lekelerini göremedi.

Sabah onu uyandırmak için ışığı açtığında Petey'yi yatağının üzerinde çarpık halde buldu. Gözleri kapalı, yüzü acı içindeydi.

Hemen yanına koşan Sissy, "Petey, neyin var?" diye sordu.

Petey boğuluyordu, başının etrafı kusmukla doluydu.

"Aman Tanrım, Petey, neyin var? Neyin var?" Havada pis bir koku vardı. Sissy örtüyü çekerek kanlı çarşafa bakakaldı. "Jamie! Bill!" diye bağırdı. "Çabuk gelin! Petey'ye çok kötü bir şey olmuş!"

On beş dakika içinde, sireni acı acı çalan bir ambulans, aceleyle şehrin diğer yanına gidiyordu.

27. Bölüm

Hastanedeki vardiyasının bittiğine memnun olan genç bir anestezi uzmanı, yavaşça hastane önlüğünü çıkarıyordu. Çok uzun bir gece olmuştu. Birkaç trafik kazasından getirilen yaralılar onu yormuştu ve artık eve gitmeye hazırdı.

Ceketini alırken, koridorun ucundan biri seslendi, "Doktor Waters, bir dakika bekleyin. Size ihtiyacımız olabilir."

Dr. Waters başını iki yana salladı. "Yine ne var?"

"Bozeman Huzurevi'nden bir adam getiriyorlar."

Dr. Waters, hüsranla homurdandı.

Hasta, Petey Corbin adında çarpık vücutlu, yaşlı, beyin felçli bir huzurevi sakiniydi. Zatürrenin yanı sıra, ciddi bir mide kanaması geçiriyordu. Cerrah Dr. Cross, durumu görür görmez ameliyat yapmamaya karar verdi. Hastanın

inanılmaz fiziksel bozuklukları vardı, yaşı yetmişin üzerindeydi, kimsesi yoktu ve sağlığı kötüydü. Boğuk homurdanmaları, zekâ geriliğini de akla getiriyordu. Dr. Cross, onu kurtarsalar bile nasıl bir hayat yaşayacağından şüpheliydi.

"Dr. Waters, eve gidin. Bu hastayı kendi hâline bıraksak daha iyi olacak," dedi Dr. Cross.

Dr. Waters rahatlayarak iç geçirip kapıya yöneldi.

Petey'nin son saatlerini daha rahat geçirebilmesi için ona ağır dozda uyuşturucu verileceği haberi huzurevine gönderildi.

Dr. Cross, birkaç saat sonra kontrollerini yaparken Petey'nin odasına da uğradı. Odaya girer girmez durdu. Yaşlı hastanın yatağının çevresinde bir düzineden fazla insan toplanmış, ağlıyor ya da ağlamamak için kendilerini zor tutuyordu. Komodinin ve pencere pervazının üstü çiçeklerle kaplanmıştı.

Dr. Cross, "Neler oluyor?" diye sordu. Bu hastanın ailesi olmadığından emindi.

Bir oda dolusu ağlamaklı göz, dönüp suçlarcasına ona baktı. Genç bir lise öğrencisi, çilli yanaklarındaki yaşları silerek öne çıktı. "Ben Trevor Ladd. Onu ameliyat etmeyeceğinizi duyduk. Neden?"

"Delikanlı, kararımızı bu hastayı bekleyen hayatı göz önünde bulundurarak verdik," diyen Dr. Cross rahatsızlığını saklamıyordu. "Ailesi olmayan biri bu yaşta, bu durumda, onuruyla ölebilmeli."

Petey, doktora delici bir bakış atıp "Beee öööomeee, beee öööomeee," diyerek öksürdü.

"Peki ya onun istekleri?" diye sordu Trevor.

"Neymiş onlar?"

"Size az önce 'Ben ölmeyeceğim,' dedi. Sadece onu anlamadınız. Aileye gelince, biz varız."

Dr. Cross hastaya, çilli çocuğa ve yalvaran gözlere hayretle bakakaldı. Ciddiyetle öksürerek "Tahlil sonuçlarını tekrar inceleyeceğim ama fazla ümitlenmeyin," dedi.

"Biz zaten ümitliyiz," dedi Trevor.

Dr. Cross, az sonra havası beklentiyle ağırlaşmış odaya yeniden girdi. Sessizce, "Onu ameliyat edeceğiz," dedi.

Odada kopan alkış, Dr. Cross'un sinirine dokundu. Programı zaten doluydu. Şimdi bir de anestezi için Dr. Waters'ı geri çağırması gerekecekti.

Dr. Waters, uykulu gözlerle geri döndü ve Petey'ye soru sormaya çalıştı. İletişim eksikliği hasta analizini güçleştiriyordu. Planlardaki değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama ameliyatın yapılabileceğinden şüpheliydi.

Dr. Waters, Petey'yi ameliyat odasına sokarken yüzündeki apaçık korkuyu gördü. Sedyeyi durdurarak, "Endişelenmeyin Bay Corbin, emin ellerdesiniz," dedi. Elini Petey'nin omzuna koyarak doğrudan yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Bu ameliyat sizin istediğiniz bir şey mi?"

Göz kırpıp başını sallamaya çalışan Petey'nin ameliyata onay verdiğine kuşku yoktu.

Hemşireler, Petey'nin karnının üstünde kasılmış bacaklarına aval aval bakarak onu ameliyat masasına yatırdılar. Petey'nin bakışları geniş, soğuk odada dolaşıyor, maskeli insanları teker teker inceliyordu. Bir hemşire, damarına tüp taktı. Omzuna ve göğsüne yerleştirilen soğuk bezler Petey'yi irkiltti. Dr. Waters kabloları ustalıkla kalp monitörüne bağladı.

Tansiyon aletini koluna sardıklarında Petey'nin yüzü üzüntüyle buruştu. Dr. Waters, kanındaki oksijen oranını ölçmek için kulağına küçük bir mandal taktı. Sonra kas gevşeme miktarını ölçmek için koluna başka bir bant yerleştirip bir maskeyi sıkıca yüzüne bastırdı. Petey'nin endişeli bakışları, yavaş yavaş donuklaştı.

Ameliyat odasını, tedirgin edici bir sessizlik kapladı. Sitem dolu gözler, ameliyat maskelerinin üzerinden bakıştı. Dr. Cross, odadaki bu sessiz suçlamaya ve anlamsız

tıbbi çabaya öfkelendi. Masaya yaklaşarak yeni eldiven taktığı ellerini havada tuttu. Önünde uzanan kıvrılmış insan bedenine bakıp başını iki yana salladı. "Ne zaman hazır oluruz?" diye sordu. "Bu hasta, bizi bayağı yoracak."

Petey uykuya dalarken Dr. Waters, "Hemen," dedi.

***

Trevor, Petey'yi ameliyattan sonra ilk kez, gecenin ilerleyen saatlerinde görebildi. Petey'nin battaniyesinin altından bir sonda hortumu sarkıyor, başının üstünden de bir serum hortumu çıkıyordu. Petey titreyerek yüksek ateşle kıvranıyordu. Trevor, elini Petey'nin alnına koydu. Daha önce kimseyi bu kadar hasta görmemişti. Petey bir anlığına gözlerini açtı, hareket edemeyecek kadar güçsüzdü.

Trevor, "Nasılsın?" diye fısıldadı.

Petey, cevap vermedi.

***

Trevor'ın ziyarete geldiği her gün, Petey'nin ateşi daha da yükseliyordu. Kuru öksürüğü şiddetli bir gıcığa döndü; yüzü zayıflayıp süzüldü. Trevor'ı en çok korkutan, Petey'nin çukura kaçmış gözleriydi. Yetmiş değil de yüz yaşında görünüyordu sanki.

Altıncı gece hemşire, Trevor'ı Petey'nin odasının kapı-

sında karşıladı. "Petey'nin zatürreesi tedaviye cevap vermiyor," dedi. "Şimdi de kasılmaları var."

"O ne demek?"

"İstemsiz üşüme ve ateş. Ateşi birkaç kez kırk bir dereceye kadar çıktı," diye yanıtladı.

"Yine de onu görebilir miyim?"

"Elbette. Uyuyor olabilir. Zor bir gün geçirdi."

Trevor odaya girerken Petey gözlerini azıcık açtı, bu da korkusunun görünmesine yetti. Alnı boncuk boncuk terlemiş, yüzü solmuştu.

Trevor, "Nasılsın?" diye sordu. İstemsiz bir titreme nöbeti, Petey'nin gözlerini kapattı.

Buruşturduğu yüzü, Trevor'ın sorusunu yanıtlıyordu.

Trevor, "Ölmekten korkuyor musun?" deyiverdi.

Petey gözlerini açtı. "Niyyy?" Cılız sesi neredeyse kelimeyi yuttu.

"Niye mi? Bilmem. Bazı insanlar ölmekten korkar. Sen de korkuyor musun diye merak ettim."

Trevor, Petey'nin gözleri kapalı hâlde, "Haaa," diye fısıldadığını güçlükle duydu.

"Ben gideyim de sen uyu biraz."

Petey, gözlerini yeniden açarak Trevor'ın elini tutmaya çalıştı.

"Kalmamı mı istiyorsun?"

Petey, çenesini evet dercesine kastı.

Petey'nin kalmasını istemesi, Trevor'ı mutlu etti. Belki iki saat sessizce, el ele oturdular. Trevor, Petey'nin nasıl rüyalar gördüğünü merak etti. Petey'nin onu duyduğundan emin olmadan, alçak sesle "Petey, eğer bundan sonra başka bir hayat varsa, birbirimizi tekrar göreceğimizden eminim," dedi. "Kocaman dağlara tırmanacak kadar kuvvetli bir bedenin olacak. Normal konuşabilecek, istediğin her şeyi söyleyebileceksin ve insanlar seni anlayacak."

Petey'nin yüzüne cılız ve huzurlu bir gülümseme yayıldı. Trevor devam etti. "Seni kovalayacağım ama yakalayamayacağım."

Petey, gözlerini güçlükle açıp "Niyyy?" diye fısıldadı.

"Çünkü rüzgârdan bile hızlı koşacaksın. Deli gibi bağırıp çığlık atacaksın."

Trevor, Petey'nin "İiii," dediğini anlayabilmek için onun kuruyup çatlamış dudaklarını izlemek zorunda kaldı. Petey'nin yüzü gevşedi.

"Yalnız bir şey var, eğer başka bir dünya varsa, balığa gittiğimizde solucanları benim oltama sen takacaksın."

Petey, başka ses çıkaramadı. Trevor, elini Petey'nin göğsüne koyarak zar zor nefes aldığını hissetti. Petey, de-

rin bir uykuya dalmıştı. Trevor, saati görünce irkildi; onu geçmişti. Annesiyle babası deliye dönecekti. Bir haftadır hastane, ikinci adresi olmuştu.

Çıkarken hemşire odasına uğradı. "Affedersiniz, benim için bir şey yapar mısınız?" diye sordu.

Hemşire yazmaya devam ederek konuştu. "Ne vardı?"

"Petey'nin durumu kötüleşirse beni arayabilir misiniz? Gecenin bir yarısı olsa da fark etmez. Burada olmak istiyorum." Duraksadı. "Sissy Michael'ı da arayabilir misiniz?"

Hemşire başını kaldırarak, "Siz aileden misiniz?" diye sordu.

Trevor düşündü. "Onun sahip olduğu tek aile biziz."

Hemşire bilgileri not etti. "Durumu değişirse sizi ve Sissy'yi ararız," dedi. "Şu anda iyi görünmüyor. Ateşi düşmek bilmedi."

"Eğer Petey beni sorarsa 'Twaa,' diye bir ses çıkarıyor."

"Twaaa," dedi hemşire, bir yandan da kelimeyi not ediyordu.

Trevor, karanlıkta bisikletini eve doğru sürerken, gözlerine hücum eden yaşlarla otoyol bulanıklaşmaya başladı. Gözlerini kırpıştırdı. Duyguları içini parçalıyor, kalbinde söze dökülemeyen derin yaralar açıyordu. Eve

ulaştığında, anne babası onu kapıda bekliyordu. Annesi sert bir sesle "Bu saate kadar dışarıda kalmanı istemiyorum," dedi.

"Ama Petey hastanede!"

Babası, "Annen haklı," dedi. "Petey ile ilgilenen profesyoneller var. Her gün yanında olman gerekmiyor."

Trevor, öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "O benim en iyi arkadaşım!" dedi sert sert. *Annemle babam anlamıyor,* dedi kendi kendine. Onlara inat, odasına gitti. O ana kadar Petey'ye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Geçen yıl bu harika yaşlı adamın adını bile duymamıştı. Geçen yıl, o da adamın durumunu anlamıyordu, bunun farkındaydı; Petey, onun tüylerini ürpertiyordu.

Trevor yattı ama uyuyamıyordu. Aklında sorular uçuşuyordu, cevapsız sorular. Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama acı acı çalan telefonun sesiyle uyandı. El yordamıyla yatağının yanındaki ahizeye uzanırken çok telaşlıydı.

"A-alo," diye kekeledi.

"Merhaba, Trevor Ladd ile mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Bozeman Hastanesi'nden arıyorum. Buraya gelebilir misiniz?"

Çocuk "Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapadı. Çabucak giyindi. Ön kapıdan çıkarken, annesiyle babasının yatak odasının ışığının yandığını gördü. Artık umurunda değildi. Petey ölüyordu. Birkaç saniye sonra, bisikletini Bozeman'ın karanlık, ıssız sokaklarında şehrin öte yanına doğru sürüyordu.

Bisikletini sürerken, her şeyin başka türlü olmasını diledi. Keşke Petey'nin bir ailesi olsaydı. Keşke Trevor da o ailenin bir parçası olabilseydi. Şüphesiz, Petey'nin çok iyi arkadaşları olmuştu ama hepsi de sonunda onu terk etmişti. Kimse, gerçekten ailesi değildi.

Trevor, ufuk çizgisinin kızarmaya başladığını fark ederek, *artık her şey için çok geç*, diye düşündü. Hastanenin aydınlatılmış park yerine doğru yaklaşırken bahar rüzgârı yüzüne çarptı. Bisikletini çimenlerin üzerinde bırakıp içeri koşarken annesiyle babasının arabalarını park ettiğini görmedi. Trevor, iki kat merdiveni koşarak çıktı.

Petey'nin katında bir şey olmuştu. Hemşireler koşuşturuyor, aletleri taşıyarak etrafa emir yağdırıyordu. Petey'nin odasından ilaç arabası çıkaran bir hemşire Trevor'a, "İçeri girin," dedi. Hızla içeri dalan Trevor, Petey'yi hareketsiz yatarken buldu. Sissy Michael oradaydı, yatağın yanında sessizce duruyordu. Trevor, nefesini tutup parmak ucunda yatağa yaklaşarak Petey'ye baktı. "İyi mi?" diye sordu.

Sissy, başını hayır anlamında salladı. Petey, kıpırdayarak gözlerini açtı. Sesi titreyen Trevor, "Petey, ben buradayım," dedi. "Ben... burada olduğumu bilmeni istiyorum." Loş ışıkta Petey'nin yüzünü göremiyordu. Annesiyle babasının karanlık odaya sessizce girdiğini de görmedi. Girişte durmuş, onu izliyorlardı.

Trevor, Petey'ye baktı. "Beni anlıyor musun?"

Petey bitkinlikle "Baaa giii," diye homurdandı.

Trevor, şaşkınlıkla "Balığa mı gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Petey, büyük bir çabayla başını iki yana salladı. "Seee baaa giii."

Trevor, derin bir nefes aldı. "Bana sensiz çıkıp eğlenmemi mi söylüyorsun?"

Petey'nin yüzünde cılız bir gülümseme belirdi.

"Denerim, Petey," dedi Trevor. Petey ona o kadar çok şey öğretmişti ki... Özellikle de eğlenmeyi ve hayattan zevk almayı. Onsuz devam edebilecek miydi?

Trevor, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi. Petey yanıt vermeyince, "Benim büyükbabam olur musun?" diye sordu.

Petey şaşırmıştı.

"Senin bir ailen yok, benim de... yani var sayılmaz. Kardeşim de yok. Büyükbabalarım ve büyükannelerim öldü, annemle babam sürekli çalışıyor."

Petey'nin ağzından "Naaasss?" kelimesi çıktı.

"Petey, aile kâğıt üstünde bir şey değil, burada," diyen Trevor göğsünü işaret etti. "Aile, arkadaştan farklı bir şey. Sen benim kalbimde hep büyükbabam olacaksın. Benimle kalacaksın. Seni hiç bırakmayacağım."

Petey, gülümsemedi. Ciddi olup olmadığını anlamak için Trevor'ın gözlerine baktı. "Büü baaa," dedi belli belirsiz.

"Evet, büyükbaba." Petey'nin bakışları mutluydu şimdi; yüzünü sıcacık bir gülümseme kapladı. "Büü baaa," diye tekrarladı. "Ben de senin torunun olacağım."

"Eeee, eeee," diyen Petey kendini bu keyifli düşünceye kaptırırken bakışları yumuşadı.

Bu anı tanımlayacak bir kelime yoktu. Trevor, eğilip kollarını Petey'ye dolayarak başını onun göğsüne dayadı. Yanağında yüzyılın başından beri çarpan bir kalbi, durmaksızın var olan ritmi hissedebiliyordu.

Sissy uzanarak Petey'nin hissiz kolunu Trevor'ın boynuna doğru uzattı. Trevor, hiç kimse Petey'nin kolunun ağırlığını bu şekilde hissetmiş midir, diye merak etti. Trevor'ın annesiyle babası, onları gölgelerin ardından kırgın bir sessizlik içinde izliyorlardı. Annesi, gözlerini hafifçe sildi.

Petey, yavaş yavaş rahatladı ve daha önce hiç tatmadığı duygularla uykuya daldı.

Trevor, Petey'yi bırakarak başını kaldırdı. Güneş, Petey'nin penceresinin dışında, ufuktan yavaşça yükseliyordu. "Petey ölüyor mu?" diye fısıldadı.

Sissy, duraksadı. "Hepimiz, doğduğumuz andan itibaren ölüyoruz. Yaşamak, o yüzden bu kadar önemli."

Trevor, "Petey onun için bana balığa gitmemi söyledi, değil mi?" dedi. "Ona ihtiyaç duymadan hayatımı yaşamam gerektiğini kastetti."

Sissy, gözlerinde yaşlarla gülümsedi. "Petey'ye her zaman ihtiyaç duyacağız. Ama haklısın. Petey, bu gece ölebilir... ya da önümüzdeki hafta. Trevor, önünde yaşanacak upuzun bir hayat var. Petey'nin hayatı, yaşamaktan zevk almak üzerine kuruluydu. Eğer bu konuda onu kendimize örnek alabilirsek, varlığı çok büyük anlam kazanmış olacak."

Trevor, Petey'ye, ardından Sissy'ye baktı. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak güçlükle gülümsedi. "O zaman balığa gidelim."

Sissy, Trevor'a sıkı sıkı sarılıp "Haydi, balığa gidelim," dedi.

Trevor, Sissy'ye sarıldıktan sonra annesiyle babasının kapının önünde durduğunu fark etti. "Ne zamandır buradasınız?" diye fısıldadı.

Babası, "Gerektiği gibi bir aile olamadığımızı anlayacak kadar uzun süredir," dedi.

Trevor yutkunarak, "Önemli değil," dedi. Babası çekinerek Petey'ye baktı. "Önemli. Sanırım biz anlayamadık. Şefkatin herkesin sahip olması gereken bir şey olduğunu görmemizi sağladın."

Trevor'ın annesi "Bir yerde kalıp kök salmamızın zamanı geldi," dedi. "Yeniden aile olmamızın zamanı geldi."

Trevor, annesiyle babasını inceleyerek "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Babası, başını salladı. "Petey'nin dediği gibi, balığa gitme zamanı geldi." Kapıyı işaret etti. "Dışarıda konuşalım da onu uyandırmayalım."

Trevor, gönülsüzce peşlerinden çıktı. Kapının önünde durup arkasına baktı. "Balığa gidiyorum, Petey büyükbaba," diye fısıldadı. Kelimeleri yavaşça ve saygıyla, ağzından çıkan her bir kelimenin tadını alarak söyledi.

Kelimelerin tadı güzeldi.

PETEY'NİN ORTAYA ÇIKIŞ ÖYKÜSÜ

Petey Corbin (gerçek adı Clyde Cothern) adını ilk kez tesadüf eseri bir sohbet sırasında duydum. Petey Corbin, 1922 yılında beyin felciyle dünyaya gelmiş. Zihinsel bir engeli bulunmamasına rağmen hastalığı, onu iletişim kurmasını engelleyen çarpık bir vücudun içine hapsetmiş. Yanlış teşhis sonucu zihinsel engelli kabul edilmiş ve Montana Akıl Hastanesi'ne gönderilmiş.

Dört duvar arasında, korkutucu bir hayat sürmesine rağmen her zaman mutlu olmasını bilmiş. Ben de en sonunda bir insanın vücuduna hapsolmuş halde nasıl yaşayabileceğini merak ettim. Gerçek Petey ile tanışınca da sezgilerinin, değerlendirmelerinin derinliği karşısında büyülendim; ne de olsa bir akıl hastanesinde yalnız bir hayat geçirmişti.

Petey, elli beş yıl süreyle zekâsında hafif gerilik olan bir

çocukla arkadaşlık etmiş. İkisi de ömür boyu kopmayacak bir bağ kurup karmakarışık deliler dünyasında birbirlerine umut olmuşlar. Dostlukları, 1973 yılında kurumsal reform çerçevesinde farklı yerlere gönderilmeleriyle sekteye uğramış. Birkaç sene sonra da birbirlerini bir daha görebilme umutlarını tamamen kaybetmişler. Birbirlerinden ayrılmalarının yarattığı trajediyi gördüğümde Petey'nin arkadaşının nerede olduğunu bulup onları tekrar bir araya getirmeye karar verdim. Bu karar ve sonrasında harcadığım çaba, hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Cesaret, korku, yürek burkan bir sevgi ve ayrılık hikâyeleriyle dolu bir dünyanın kapıları aralanmıştı önümde.

Petey'yi yazmaya karar verdiğimde aklınıza gelebilecek her kaynaktan insan gelip bu yapbozu bir araya getirmeme yardım etti. Ben de yavaş yavaş Petey'nin hayatının kabataslak bir özetini derledim. Bu kitabı yazarken en büyük endişem geçmişin belki de gömülü bırakılması gereken izlerini ortaya çıkarıyor olmamdı. Ama bu endişeler, bir dizi sevindirici olayla silinip gitti. İlk olarak hikâyeyi kurgu haline getirdim. Olan biten her şeyi biliyormuş gibi yapamazdım sonuçta. Hikâyeyi kısaltmak için birkaç insanın en önemli özelliklerini tek karakterde topladım. Öyküyü kurgulamak, bana diyalogları ve olayları yeniden düzenleyebilme imkânını verdi. Araştırmalarım

ve Petey'nin hatırladıkları, bana rehberlik etti. Petey'nin hikâyesinin yüzde doksanı gerçektir. Kitapta gerçek Petey'nin, yani Clyde Cothern'in özüne sadık kalmaya çalıştım. Umarım sözcükler bu çok özel adamın yakaladığı başarı, umut ve neşeyi okuyuculara aktarmaya yeter. Clyde Cothern, artık benim büyükbabam.

PETEY

Beyin felciyle doğup doktorların yanlış teşhisleri sonucu zihinsel engelli kabul edilen Petey, iki yaşındayken ailesi tarafından, akıl hastanesine gönderilmek üzere terk edilir. Ufacık yaşında terk edilse de hayata sımsıkı tutunur Petey. Ailesi ondan vazgeçmiştir belki ama o, hayattan vazgeçmez. Yeni evinde şartlar ne kadar ağır olursa olsun mutlu olmak için bir neden bulmakta hiç mi hiç zorlanmaz. Ve bu özelliğiyle etrafındaki herkesi kendine hayran bırakır.

Mevsimler değişir, yıllar geçer; Petey büyür, yaşlanır... Dostları istemeyerek de olsa onu bir bir terk eder. Petey de bir daha incinmemek için artık kimseyle arkadaşlık etmek istemez. Ta ki gönderildiği huzurevinde Trevor Ladd adındaki bir çocukla tanışana dek. Çok geçmeden ayrılmaz iki dost olan bu küçük çocuk ve yaşlı adamın birbirlerinden öğrenecekleri çok şey vardır.

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!